

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

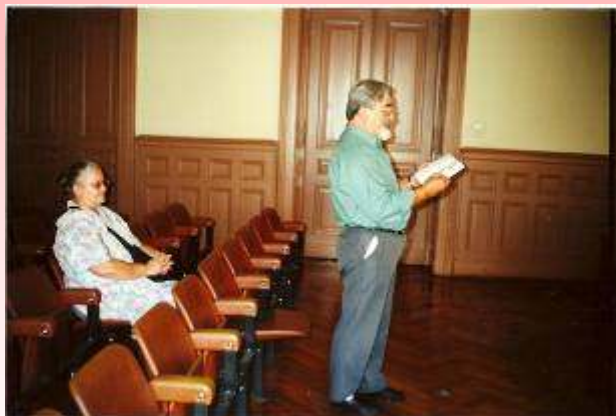
Broj 47

Izlazi subotom

Zagreb, 28. veljače 2009.

Sadržaj

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Razgovor	5
Ognjište	9
1991.	10
Besjeda	12
Padaj silo i nepravdo	16
U četiri oka	19
Tko je jamio, jamio	20
NE	26
Iseljenici	29
Europa	34
Bilo je	36
Bosno moja	37
Za dug spremni	43
Izložba	47
Jugoslavenstvo	49
Zgodopis	50
Osvrti	53
Hrvatske pravice	56
Bog nas je stvorio	57
Roman	60
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63



Drugovi suci! Evo me na istom mjestu u uredovno vrijeme - povijest ima svoju logiku i povijesna istina svoje pravo. Vas ovdje više nema.

(Akademik Mirko Vidović, opet, nakon 30 godina, u sudnici Općinskog suda u Zadru, 3. rujna 2001.)

**Miro Gavran:
HRVATSKA 1991.**

Prof. Filip Čorlukić:

OŽIVLJENI DEMONI HRVATSKE PROŠLOSTI

GRAFITI M(R)AČNOGA KAOSA

ing. Ivo Jolić:

INTERVIEW

**O SUDBINI HRVATA U BIH ODLUČUJE
ČOVJEK KOJI SE POTPISUJE ĆIRILICOM**

U idućem broju:

Ferid Karihman

HRVATSKO-BOŠNJAČKE TEME

OSUĐUJEM

Olga Carević, „Novi Vjesnik“, 2. lipnja 1992.

(iz knjige: Olga Carević - MOJ SRPSKI ROD, MOJ HRVATSKI DOM, Zagreb, 1993.)

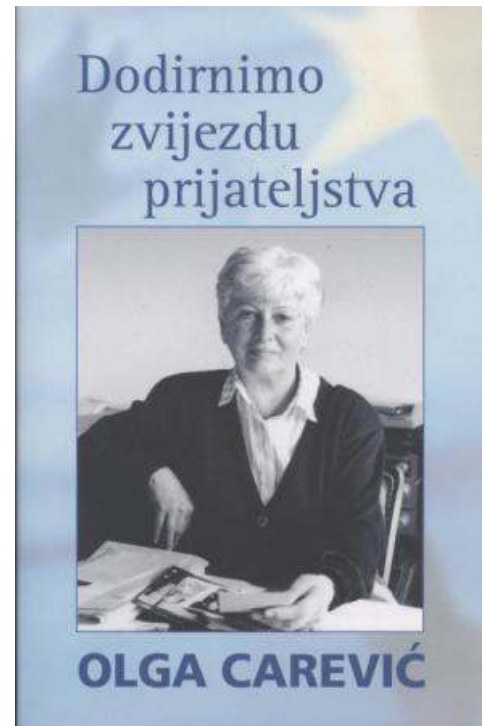
Još sam 29. studenog 1990. osudila izjavu Radovana Karadžića: „Knin više nije usamljen“!

I doista, Knin nije ostao usamljen.

Dr. Radovan Karadžić je sa svojom SDS u cijelosti slijedio beskompromisnu i agresivnu politiku dr. Milana Babića i njegovih istomišljenika i stvorio pravi pakao u međunacionalnim odnosima u Republici Bosni i Hercegovini.

Događaj koji se zbio u centru Sarajeva 27. svibnja o.g. kada su poginuli brojni nedužni građani, odrasli i djeca, nedvojbeno je pokazao svu strahotu ljudske tragedije na ovim prostorima.

Stoga kao Srпкиnja i znanstvenica osuđujem taj zločinački četnički čin koji zahtijeva odlučnu akciju svih miroljubivih snaga u svijetu kako bi se što prije zaustavile daljnje agresije i spriječilo krvoproliće.



TRUBA ROHATINSKA

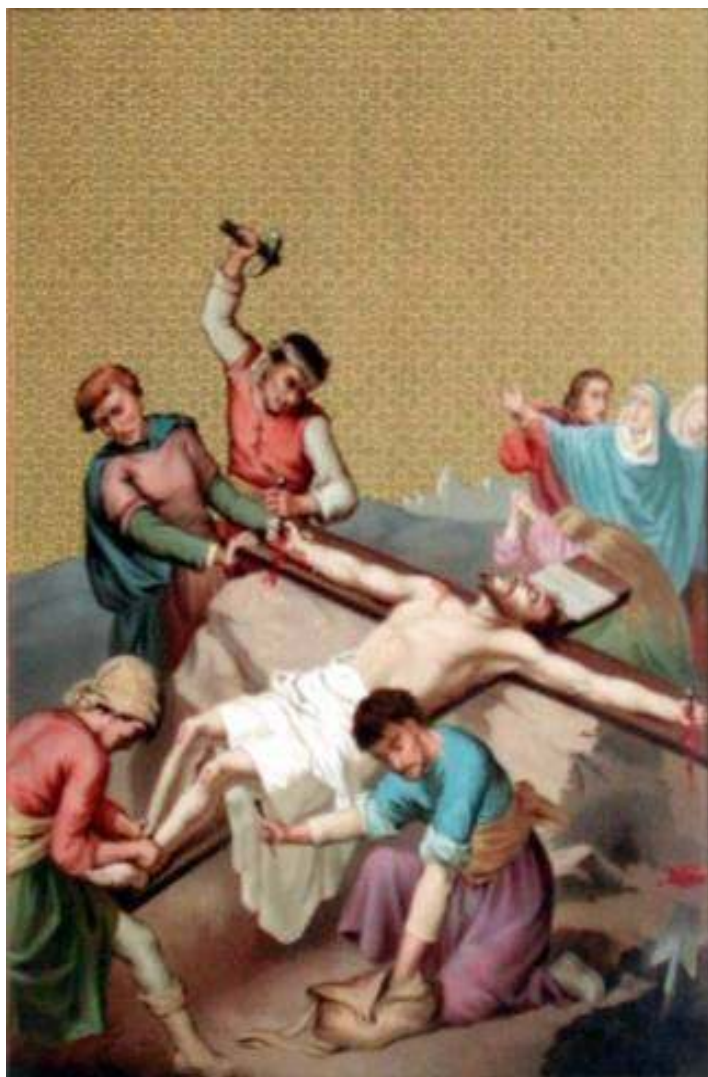
Željko Rohatinski je Židov.

Pa, što i ako je? Ništa. Zapravo, samo to, on je guverner Hrvatske narodne banke. I Židov.

Ne želim pritom ništa loše reći o Židovima. A i da mislim, koja mi korist od toga, jer bih to onda krio kao zmija noge. Zlu ne trebalo.

Šalu, ili gorku zbilju, na stranu. Židovi, pa i Željko Rohatinski, vrijedni su, marljivi i pametni ljudi. Dosljedni osobito u formalnostima koje mogu opravdati sve. Onda kada im to paše.

Židovi su odabran narod, a Željko Rohatinski, slijedom toga, polazeći od toga, od rođenja je, što od rođenja, od začeca, čovjek uspješne budućnosti.



Hrvatska narodna banka?

Svakako, ali ne i jedino.

Ljubomoran sam na Židove, pa i na Željka Rohatinskog. Otvoreno priznajem.

Zašto i mi Hrvati ne bismo već u majčinoj utrobi bili naznačeni za velika dostignuća, blistavu karijeru, financijsku moć?

Na žalost, nije nam dano.

Ili nam je uskraćeno?

Uskraćeno? Od koga?

Od našega Boga.

Nikako! Ne prihvaćam to! Ne vjerujem!

Morali bismo slaviti tri dodatna božanstva, vrhunška, ali nam to ne ide.

Zlatno tele.

Vlastiti interesi iznad svega.

Poleg kukavičjih jaja.

Bez Hrvatske narodne banke, bez prava na javnu riječ, tražeći posao kao ozebao sunce.

Neka!

„Isuse Kriste. Obećavam Ti strpljivo podnositi tegebe i patnje na svom Križnom putu!“

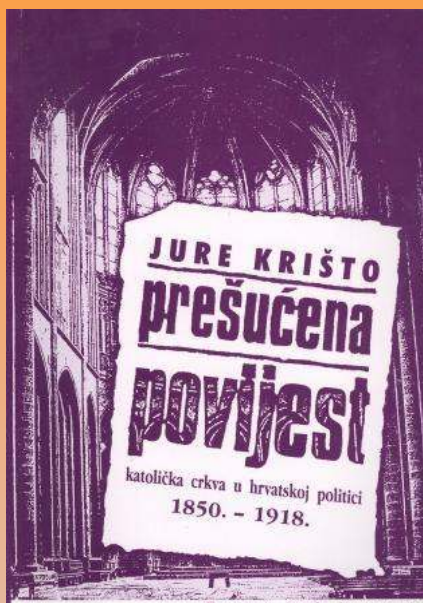
T. Drogum

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

Jure Krišto:
PREŠUĆENA POVIJEST



Cijena 70,00 kuna + poštarina

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

<i>Blasco Ibanez: GOLA MAJA</i> , Zabavna biblioteka, knjiga br. 352, 260 str., 1924. godina	40,00 kuna
<i>Daphne du Maurier: FRANCUZOVA DRAŽICA</i> , str. 272, 1984. godina	45,00 kuna
<i>Karlo Štajner: 7000 dana u Sibiru</i> , str. 474, 1971. godina	80,00 kuna
<i>Winston Graham: MARINE</i> , str. 332, 1970. godina	45,00 kuna
<i>Pearl Buck: MY SEVERAL WORLDS</i> , str. 472, 1956. godina	35,00 kuna

OŽIVLJENI DEMONI HRVATSKE PROŠLOSTI (2)

prof. Filip Ćorlukić, Pula

Pitanje:

Možemo li malo razgovarati o spomenicima? Zašto nekome smeta, na primjer, spomenik Dr. Mili Budaku, a odgovara mu, opet na primjer, Vladimiru Nazoru? Obojica su bili književnici, ali i političari. Je li jedini kriterij u postavljanju spomeničkih obilježja položaj političke strane kojoj je određen uglednik pripadao? Ili bi trebalo voditi računa i o još nečem? U suprotnom, svaka promjena vlasti nosila bi sa sobom rušenje „nepoćudnih“ spomenika.

Odgovor:

Ovo pitanje zahtijeva mnogo širi odgovor, a započet ću ga s izvorištem zašto se književniku Mili Budaku nije moglo, a nažalost još ne može, postaviti spomeničko obilježje, što ću dokumentirati odlukom broj 2.811/45 ministra unutarnjih poslova Vicka Krstulovića, objavljenom u Zagrebu 6. srpnja 1945., koja je u cijelosti objavljena u jednom broju Glasnika, a ovdje je dajem u skraćenom obliku.

* * *

".....

Predmet: Uklanjanje vojničkih groblja Okupatora

.....

Treba izbrisati svaki trag zloduha fašističke vladavine. Tako je potrebno i da se sruše sa zemljom svi vanjski znakovi, po kojima bi se razaznavalo mjesto, gdje su se dizala takva groblja.

Stoga će se u pogledu tih groblja postupati ovako:

1. Ograde, zidove, plotove i druge predmete i sredstva kojima je bio omeđen prostor za groblje, na kojima su se odjelito pokapali okupatorski vojnici (Nijemci, Talijani, Mađari i ustaše) treba odstraniti.

2. Vanjska obilježja na pojedinim grobnim humovima (krstove, ploče, i sve druge znakove) treba ukloniti tako da čitavo zemljište, koje je bilo određeno za groblje, bude poravnano.

3. Sa pojedinih grobnih humaka, koji se nalaze izvan skupnog groblja i izmješteni su sa drugim grobovima, dignuti samo vanjske znakove.

...



Mile Budak i kći Grozda, svibanj 1945.

6. ..., izbrisati netragom svaki znak i natpis,... Dok će se kamen racionalno upotrijebiti za kako se prethodno odstrani bez traga, sve što je na njemu bilo uklesano ili zapisano. ..."

Iz ovoga je kristalno jasno zašto

književniku Mili Budak ne možemo podići spomenik.

Zlo je započelo s titoizmom, a kao paradigma, t.j. obrazac poimanja, dospio je i do danas shizofreno podijeljenog hrvatskog političkog korpusa na "antifašiste" i one druge koji to nisu jer ne postoji nikakva fašistička stranka. Famosna naredba: "izbrisati svaki trag zloduha..." u mozgovima "antifašista", ali i mnogih koji to nisu, još uvijek snažno djeluje kao što hipnotizirani i nakon što ga hipnotizer izvede iz transa izvršava neke naredbe smatrajući da je to njegova osobna odluka.

Za "antifašiste" je Mile Budak "fašistički zloduh" kojega treba uništiti, dok je Vladimir Nazor "antifašist" i zato zaslužuje spomenik. S umjetnošću i kulturom to nema nikakve veze.

* * *

Pitanje:

Odgovorite mi sada na konkretno pitanje. Što se sve događalo s podizanjem i rušenjem spomenika banu Josipu Jelačiću u Zagrebu?

Odgovor:

Spomenik banu Josipu Jelačiću je hrvatski narod podigao u znak zahvalnosti i oduševljenja za velika djela koja je učinio i vratio mu stoljećima potiskivanu vjeru u mogućnost vlastite obstojnosti. Austrija ga nije porušila, nije ni kraljevska Jugoslavija, premda je svim silama nastojala uništiti samoobstojnost Hrvatske. Porušila ga je titoistička ideologija: "izbrisati svaki trag...", kao što je ranije u istom cilju u Bleiburškoj orgiji pobila cvijet hrvatske mladosti - biološko izvorište nove

generacije Hrvata.

Pitanje:

Može li se usporediti sudbina zagrebačkog spomenika banu Josipu Jelačiću s onom spomenika podignutog hrvatskom domobranu u Osijeku?

Odgovor:

Apsolutno može, a ta usporedba pokazuje još mnogo sotonističkiju dimenziju ideologije brisanja tragova hrvatske prošlosti. Dok je spomenik banu bio svehrvatski nacionalni spomenik, spomenik hrvatskom domobranu u Osijeku su podigli domobrani svojim palim drugovima i za koji je izvan Osijeka malo tko uopće znao. Nije ga srušio režim kraljevske Jugoslavije, ali je u uništavanju hrvatske povijesti Tito bio neusporedivo temeljitiji. U svojem bolesnom samoljublju za njega je povijest morala započeti s njegovom pojavom.

Pitanje:

Kako je bilo sa spomenikom Vanje Radauša koji se trebao podići za uspomenu na hrvatske vojnike nastrale u Villefrancu?

Odgovor:

Ovo je izrazito ružan civilizacijski i kulturološki zločin.

Premda izigrani, jer se nisu borili u Hrvatskoj (NDH), nego su zadržani u Francuskoj, ti su vojnici svoje zadatke obavljali profesionalno, ali im ljudska svijest nije dozvoljavala da sudjeluju u zlostavljanju, inače im potpuno stranog naroda: Francuza. Herojski su se pobunili protiv neusporedivo jačih njemačkih jedinica, a ovi su ih sve pobili.

Zadivljeni tim veličanstvenim činom građani Villefrance-a su jed-

noj ulici svoga grada dali naziv "Ulica Hrvata", a Vanja Radauš je načinio divan spomenik, koji je trebao biti postavljen u tom gradu. Brisači povijesti nisu mogli spriječiti Francuze, ali su spriječili realizaciju Radauševe ideje, pa su spomenik postavili u Puli preimenovali ga u partizanski spomenik - čime su autoru oteli čak i autorsko pravo.

Titanija je bila kakva je bila, a povijest ne možemo mijenjati. No tragedija je da je djelovanje titovskih demona velikim dijelom nastavljeno i u - barem formalno - slobodnoj nam Hrvatskoj. Tek je prije godinu dana donesena odluka da se po postojećem odlije novi spomenik i otpremi u Francusku, a ovoj original ostaje u Puli kao partizanski spomenik. Bože, kakva pokvarenost!?



Trg bana Josipa Jelačića oko 1890.

Pitanje:

Hoćemo li ikad dobiti dostojne nacionalne spomenike koje će nas podsjećati na hrvatsku tragediju Bleiburga i Križnoga puta?

Odgovor:

Žao mi je što moram ovako odgovoriti: dok se ova generacija "političara" vozi na "ringšpilu" vlasti - ne ćemo. Nikada ne smijemo smetnuti s uma da je "antifašizam" još u uvijek sastav-

ni dio Ustava RH, što podržava podsvjesnu odredbu o brisanju povijesti čak i u glavama mnogih koji sebe ne smatraju antifaašistima. Tu je i veliki dio sanaderovskih i tajkunskih tipova, kojima su vlasti častohleplje kao i želja za zgrtanjem imovine osobno "političko" opredjeljenje. Njih prošlost uopće ne zanima, pa u interesu svoga mira ne žele "talasati" po burnoj povijesti NDH.

Nerazumno je dati potpuno povjerenje bilo kojem političaru. Pokojni je Francek učinio mnoge dobre stvari, ali i mnoge strahovite pogreške. Način njegova "nacionalnog pomirenja" bio je strahovito pogrešan. Dao je veliki dio vlasti Manolićima zbog njihova "antifašizma", ali i Mesiću zato što je tada pjevao Juri i Bo-

banu. On je pokrenuo i tajkunizaciju. O NDH je bio naglašeno suzdržan.

Povodom obilježavanja Bleiburga mi je list Hrvatsko slovo objavio članak u kojemu sam u jednoj kratkoj rečenici spomenuo bitku za Odžak. Sutradan me je telefonski nazvao jedan novinar i pitao me kad je Tuđman dozvolio da se piše o Odžaku! On to nije bio dozvolio, nego

se uredniku "omaklo". Još je na snazi bilo: "Ne talasaj!".

Amerikanci su obranu Alama okružili pravom mitologijom. Snimaju spektakularne filmove na kojima se i dobro zarađuje. Herojska obrana Odžaka mnogo je veličanstvenija od obrane Alama, a nitko i ne pomišlja da bi o tomu snimio film, koji bi mogao biti zaista spektakularan. Tek su se prije par godina počele pojavljivati knjige o Odžaku.

Pokojni Franjo jest volio Hrvatsku. To je neosporno. Međutim to se ne može reći i za Sanadera. Za dom spremni je stari i najljepši mogući vojnički pozdrav. Ustaški je pozdrav: "Za Poglavnika i dom spremni!" No, premda se ne izjašnjava kao "antifašist", u zadnje je vrijeme više puta naglašavao da nije za pozdrav: "Za dom - spremni". Ne kaže za što jest spreman, ali to je svima poznato.

Na žalost, dok su ovakvi na vlasti, naša će povijesnica i dalje ostati zapretana.

Pitanje:

Naši susjedi Srbi njeguju tradiciju „Srpskih vojnih groblja“. Kako mi s tim stojimo?

Odgovor:

Nikako. Hrvatska je stotinama godina bila u sastavu drugih država, pa nismo ni mogli razviti tradiciju hrvatskih vojnih groblja. Nema to samo Srbija. U Puli postoji izvrsno austrougarsko Moruaričko vojno groblje. I SAD to ima, a i mnoge druge države. Opsjednuti privatizacijom, ali i još uvijek podsvijesno slijedeći nalog: "izbrisati svaki trag...", naši moćnici to i ne pokušavaju.

Koliko god mi kritiziramo Slovence, oni se mnogo više brinu o brojnim grobištima Bleiburških žrtava. Oni ih pronalaze i obilježavaju, a ostalo prepuštaju nama. Okolica Maribora ih ima je sigurno najviše. No umjesto da se pobrinemo iskopati ostatke tih žrtava i tamo podignuti hram-kosturnicu, mi - ništa! Kao da nas se to ne tiče.



Spomenik hrvatskim domobranima na Mirogoju

Pitanje:

Što bi trebalo učiniti da i u tom pogledu ne zaostajemo za njima?

Odgovor:

Jasno je što bismo trebali, ali dok su ovi grobari brodogradnje i drugih strateški važnih grana gospodarstva na vlasti - ništa ne možemo učiniti, a oni ni brodogradnji neće podići spomen-groblje, jer to proglašavaju napredkom.

Pitanje:

Opet ću se vratiti Srbima. Branko Radičević napisao je knjigu pod naslovom „Seoski nadgrobni spomenici i krajputaši u Srbiji“. Možete li to komentirati?

Odgovor:

Grobovi krajputaši su stara srbijanska tradicija. Pojedince koji su za nešto bili zaslužni pokapali su pored puta, a na nadgrobnoj ploči napisali osnovne podatke o umrlom i što je učinio za vrijeme života. Ja sam vidio jedan takav spomenik. Podignut je čovjeku koji je na izvoru uz put sagradio česmu i na nadgrobnoj ploči mu se u ime putnika na tomu zahvaljuje.

No prema pričanju bilo je i drukčijih krajputaša. Sredinom 66-tih godina sam, kao tehnički direktor Zagrebačke tvornice papira, u Čačku sudjelovao na sastanku proizvođača celuloze i papira. Uz večeru i ugodno druženje bilo je govora i o krajputašima. Tada nam je jedan inženjer ispričao da se pored jedne šumske staze nalazi krajputaš na

kojemu piše: "Oj putniče nameri- niče. Ovde leži moja žena Persa. Leži i reži - putniče beži!!!!"

Pitanje:

Imamo li mi krajputaša ili kako bi se to već reklo hrvatski?

Odgovor:

Justinijanova granica između istočnog i zapadnog Rimskog carstva, koja je ujedno i razmeđa civilizacija, na kopnu počinje u Budvi, pa ide rijekom Lim (lat. limes = granica), nastavljajući se Drinom do Save. Srbija je s one strane Drine, pa bez obzira na sva miješanja u minulih stotinjak godina - mi smo različiti.

U Hrvatskoj nemamo grobove-krajputaše. Za nas su groblja sveta i nikomu ne bi palo na um da neku zaslužnu osobu pokopa

pored ceste. Pod utjecajem Katoličke crkve mi pored puteva imamo kapelice i raspela.

Ne znam zašto bismo izmišljali neku drugu riječ? Svaka riječ koja sama sebe tumači i oblikom potpuno odgovara duhu hrvatskog jezika, je i hrvatska riječ. Kad sam za Školsku knjigu pisao Tehnologiju papira (objavljena 1987.), sve sam nespretne germanizme i anglizme nastojao zamijeniti razumljivim hrvatskim riječima. U tu sam svrhu iz čeških i slovačkih tehničkih rječnika desetak riječi preuzeo bez ikakvih prilagođavanja. Lektorica to uopće nije primijetila. Njoj su to bile hrvatske riječi.

Pitanje:

Na kraju dva zaključna pitanja. Crkva i hrvatski nacionalni spomenici?

Odgovor:

Zadatak Crkve na širem nacionalnom planu prvenstveno je etičke naravi, a spomeničko obilježavanje žrtava rata, i ne samo rata - etičke je naravi. Etičke je naravi i moralna osuda titoizma. No u tomu je Crkva vrlo suzdržana. Na bleiburško je polje godinama dolazio samo običan svećeni, a biskup tek prije tri godine.

Tito je izvoršte najvećih stradanja, a najljepši zagrebački trg dodijeljen je Maršalu Titu. Čak je i kruti "antifašist" Fumić u jednoj TV emisiji na pitanje je li Tito odgovoran za Bleiburg odgovorio: "Jest po zapovjednoj odgovornosti". Dugogodišnje vladanje Josipa Broza možemo podijeliti na dva dijela: Tito maršal i Tito predsjednik. Maršal Tito uz Hitlera i Staljina pripada najvećim zločincima, pa zašto Katolička crkva iz etičkih razloga oštro ne zahtijeva da se to ime makne, ne

samo s tog trga. Nego i iz Hrvatske. U Kumrovcu se mora srušiti spomenik zločinačkom maršalu, a ako Fumić i Mesić to žele mogu Josipu Brozu kao povijesno poznatoj osobi postaviti na kuću spomen ploču. To što je danas gotovo sigurno dokazano da Josip Broz nije bio Tito - nije naša briga.

Pritisnuta javnošću Vlada nešto gradi na Bleiburškom polju, ali i Maribor mora dobiti obilježje dostojno tolikog broja žrtava. No, to ne smije biti samo katolički hram, nego zajednički, jer je među žrtvama i ogroman broj muslimana i pravoslavnih vjernika. Ne smijemo zaboraviti da je u domobranskim, kao i u ustaškim postrojbama bio veliki broj pripadnika pravoslavlja. Biblo ih je čak i među visokim časnicima. Tu je i petnaestak tisuća crnogorskih četnika, sljedbenika Sekule Drljevića, koji je polazeći od povijesnih podataka da su Crnogorci zapravo potomci crvenih Hrvata, razmatrao mogućnost da se poslije rata kao Crna Gora pridruže HDH. Ijekavski govor potječe isključivo iz područja između Neretve i Lima.

Bog nam je zajednički. Kad neće Vlada, Katolička crkva mora pokrenuti inicijativu.

Pitanje:

Isto pitanje, ali za hrvatski državni vrh?

Odgovor:

Oni - ništa! Što možemo očekivati od morala "vjernika" Mamona - boga pohlepe za zlatom i Merkur - boga trgovaca i lopova?

Pitanje:

Htio sam zapravo upitati Vas: Imaju li i društvene manjine pravo podizati spomenike svojim velikanima?

Odgovor:

Imaju, ali samo za svoje velikane koji su učinili nešto veliko u svojoj domovini Hrvatskoj, a ne velikane n.pr. srbske države. Osim srbske i talijanske, koliko znam sve se ostale ponašaju civilizacijski ispravno.

Od 5% Talijana u Istri neki od njihovih čelnika bezobrazno zlorabe "stečena prava" i to najviše o nazivlju i dvojezičnom obilježavanju naziva ulica i trgova, nastojeći izbaciti hrvatski naziv. Tako na pr. postoji naziv Monte paradiso samo na talijanskom jeziku, koji ogroman broj ljudi uopće ne razumije. Prekrasni hrvatski naziv: Rajski brijeg - je po njihovom tumačenju stečenih prava potpuno izbačen. To je samo jedan primjer.

Kako hrvatski Srbi srbuju - i to ne samo u Donjem Lapcu, Plaškom i sjeveroistočnim dijelovima Hrvatske, nastojeći ulice nazvati po Sv. Savi i razni književnicima Srbije, to znade i šira javnost.



Spomenik krajputaš
Srpskom vojniku

GRAFITI M(R)AČNOGA KAOSA

Tomislav Nurnberger, Zagreb, 31. siječnja 2003.

Prošli je tjedan tragično završio mladi život 16-godišnjega učenika iz Križanićeve gimnazije.

Popeo se po žici za gromobran (sa sjeverne strane škole) da bi pisao grafite, te pri tome pao sa četiri i pol metra visine. Komentar o brzini i kakvoći intervencije hitne pomoći, u ovom slučaju, ali i općenito, te o činjenici da je dječak imao srčanu manu, ostavljam za drugu priliku, jer treba hitno postaviti najvažnije pitanje i na njega odgovoriti:

Što je ubilo toga dječaka!?

Ubili su ga GRAFITI!

Ako se malo dublje promatra i razmisli o problemu grafita, onda se vidi da tu ima „nekog sistema“. Grafiti se uvijek pojavljuju na mjestima gdje nagrđuju zgrade, često svježe oličene, gdje je šteta najveća, a nikada na mjestima gdje je šteta neznatna ili nikakva. Promatrao sam reklamne panoe, često uvredljiva sadržaja, kao na primjer onaj „od Gavrilovića“, često izazivajuće, najčešće neukusne s protunarodnom, protuhrvatskom konotacijom, ali NIKADA nisam vidio niti jedan pano iscrtan grafitima! Kako je to moguće?! Idealna površina za grafite, a nikada upotrijebljena!?

Je li zato, jer je materijalna šteta minimalna, a moralna nikakva, dapače, možda i željena!?

Ako povežemo „misteriju grafita“ s bolnom činjenicom, da je u „socijalističkom raj“, bilo ohrabrivano svako ponašanje, koje bi ponizilo ili ocrnilo bilo što hrvatsko, a pogotovo kulturu, civilizaciju, te sve hrvatske nacionalne

vrijednosti, onda je očito rasvijetljeno i potpuno ogoľjelo jasno da je je „misterija grafita“ izašla iz mRačnog kaosa (vrlo determiniranoga!).

Primjeri „herojskog“ ponašanja „svijesnoga socijalističkog čovjeka“ su prostačko pljuvanje, pri tom s izrazom trijumfa, na pločnik nekada bijelog Zagreba, oholo bacanje opušaka i ostalog smeća, sviranje neugodno glasno „etničke muzike“, gaženje cvijeća i ostalo uništavanje svega lijepoga. Sjetimo se kako ništa dobrog ili lijepoga nije smjelo biti u Zagrebu, ali i u ostaloj Hrvatskoj! Pogledajmo zagrebačke ulice, neodržavane i prljave. To je ono što je „nama naša promjena dala“. Za vrijeme najžešće srpske agresije, Zagreb je izgledao ljepše i urednije nego danas u mRačnoj vlasti mRačnih sila.

Nagrđivanje najljepših zgrada u Zagrebu crtanjem tobože „mladenačkih“ grafita, sustavno je ohrabrivano uz masku „slobode“ „dječaćkih nepodopština“ („močvara“, „tvornica“, itd.), a zapravo je dio „demoNkratskog sistema“ uništavanja hrvatskih nacionalnih vrijednosti, u ovom slučaju materijalnih. U istu kategoriju „tije subverzije“ spada (ohrabrivano) prosjačenje, te „svirka harmonikaša“, kao podmukli napadaj na hrvatsku kulturu zapadnokršćanske civilizacije.

Dakle, promislivši malo dublje, vidimo da nesretni dječak (a o roditeljima da i ne govorimo) nije izgubio život zbog „nesretnog slučaja“, nego kao žrtva perfidne demoNkratske antihrvatske subverzije, uništavanja svih hrvatskih nacionalnih vrijednosti, a u slučaju grafita prekrasne srednjoeuropske arhitekture grada mučenika i sužnja, našeg nesretnog

Zagreba.

Ako pogledate nekada prekrasnu gimnaziju u Križanićevoj ulici, djelo arhitekta Egona Steinmana iz 1934., još uvijek po koncepciji supermodernu i nama na ponos posuđenu od naših predaka, onda ostanete šokirani njezinim izgledom, „ukrašenim“ grafitima posebnim dopuštanjem ravnateljice, koji bolje nego išta osvjetljava mRačne i skrivene namjera tobožnjih „promjena“ (demoNkratskih). Gledajući Križanićeve gimnaziju, pogotovo s dvorišne strane, namjere „sistema“ su i slijepcu očite.

Usprkos svemu, ima još onih, slijepih ili namjerno zatvorenih očiju, koji su uzrok tragične smrti dječaka, pisca grafita, našli JUL-ovskom „logikom“ u „srčanoj mani zbog koje je mogao umrijeti u svakom času“ a ne u činjenici da je pao s visine od četiri i pol metra, pišući grafite!

„Ova vlada“ se radije „bavi“ „reformom školstva“ „uz pomoć međunarodne zajednice“, tako zvane velesvjetske klateži, umjesto neusporedivo korisnijeg održavanja čistoće, urednosti i discipline naših škola.

U svezi sa člankom „Grafiti mRačnoga kaosa“ dobio sam ovaj komentar:

"Jednom mi je jedan čovjek govorio da postoje u Zagrebu još iz YU-vremena organizacije, koje se brinu da Zagreb bude 'jugoslavenski' grad, koji ne smije odskakati od balkanske razine. Čak je govorio o pretpostavci da u tim grafitima postoji i sustav sporazumijevanja dotičnih. Često se vide znakovi koji sliče slovima, ali nisu slova. Upravo to je njihovo sporazumijevanje."

MIRO GAVRAN: HRVATSKA 1991.

Poema

Ilustracija, *Ivan Lovrenčić*

I.

Gospodine naš
Sačuvaj nas velikih riječi
Velikih djela i velikih nedjela

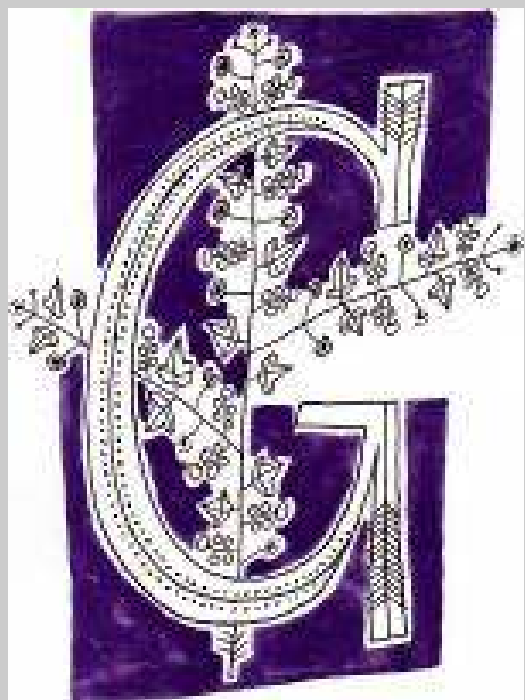


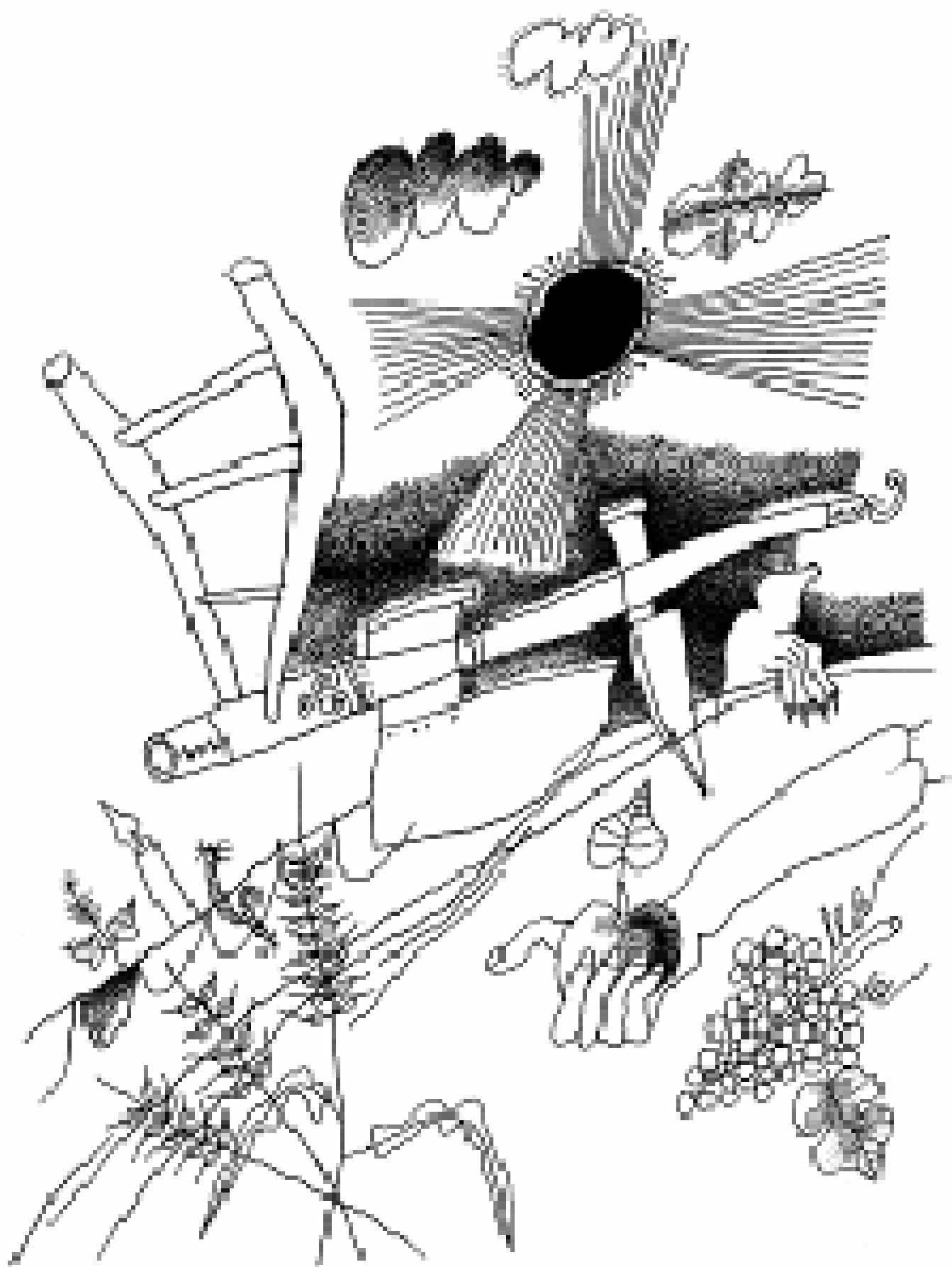
Sačuvaj nas od nesreće
I patnje
Sačuvaj nas za dane
Smijeha
I dane gozbi
Sačuvaj nas za
Naše žene
Za prijatelje
Za djecu
Sačuvaj nas od smrti

Željni smo
Života
Gospodine

Ne daj nas neprijateljima
Ne daj nas tami
Još uvijek smo mladi
Još uvijek smo jaki

U podrumima
Još uvijek imamo vina
U srcima želja
U plućima zraka
Sačuvaj nas od hladnoće
Sačuvaj od mržnje
Sačuvaj od mraka





ZA OBNOVU SOCIJALNOG PORETKA (1)

dr. Boran Ivasović, Zagreb

1. UVOD

Kada danas, krajem 2005. godine, pišem ovaj rad puna 71 godina me dijeli od izlaska prvog broja edicije MODERNA SOCIJALNA KNJIŽNICA-KRONIKA. Čitajući je danas po treći put u svom životu, vidim koliko je ona danas aktualna, i to baš sada kad imamo svoju državu. U njoj se ponavljaju isti problemi koji su i onda, 30-tih godina prošlog stoljeća tištali hrvatski narod. Iščitavajući stranice svake brošure ne mogu se oteti dojmu da su ih pisale osobe koje su predstavljale duhovnu aristokraciju. Kako se oduprijeti svim mogućim negativnim scenarijima s negativnom sinergijom koji su na mikro- i makro-području društvenih odnosa pleli mrežu za samouništenje hrvatskog bića. Svi mi koji smo rođeni 1935. godine i ostali živjeti na ovim prostorima slušali smo i čitali falsificiranu povijest, a u pismohranama državnih institucija su čuvane objektivne istine, koje su bile dostupne samo „odabranim drugovima“, pa i sam MOSK je spadao u nedostupnu literaturu. Kad sam ga tražio na čitanje 80-tih u NSB bio sam pozvan na informativni razgovor. Ta lobotomija na hrvatskom biću je rezultirala brodolomom vjere, a iz tog brodoloma slijede i svi ostali brodolomi, što je i danas vidljivo na našem narodu. Sasjeći korijene našem narodu bio je cilj svake ideologije koja se željela nametnuti na ovim prostorima. Desetak godina prije toga Ivan Merz je pisao: „U teškim i sudbonosnim prilikama u kojima se i danas nalazi hrvatski narod, nacionalni romantizam nije kadar učvrstiti i podići taj narod. Graditi treba na čvrstim vjerskoćudorednim te znanstvenim temeljima, a nadograđivati valja na katoličkoj tradiciji hrvatskog naroda. I hrvatski sokoli neka budu uvjereni

da je jedino Katolička Crkva luka istine i tvrđava spasa narodu hrvatskom; ako od nje ne zatraži pomoć, uzalud će je tražiti. To im u ovo teško doba i sudbonosno vrijeme dovikuju braća po krvi.“¹ Devet godina kasnije nadbiskup Alojzije Stepinac piše: „U Jugoslaviji vlada masonerija. Na žalost u srcu hrvatskog naroda u Zagrebu ugnjezdila se ta paklena družba, leglo nemoralna, korupcije i visokog nepoštenja, zakleti neprijatelj crkve katoličke i hrvatskog naroda. Bez znanja i odobrenja masonerije ne može nitko doći na uplivni položaj. Nije šala uhvatiti se u koštac, a ipak se mora u interesu crkve, naroda hrvatskog i same države Jugoslavije, ako misli i dalje egzistirati. Jer ovo nasilje koje danas vlada, podržava masonerija.“² Posljedice ovog nasilje nad narodom hrvatskim je „aberatio mentis humanae.“ To je posljedica lobotomije hrvatskog naroda, odnosno pokolj nad hrvatskom inteligencijom. Jer hrvatska kršćanska inteligencija je znala da „antagonizam između vjere u Boga (teizam) i vjere u čovjeka (humanizam) suprotstavlja bogočovještvo (teandrizam) u Isusa Krista.“³ I ta se spoznaja provlači kroz sve brošure MOSK-a.

MOSK je pokrenuo H.K.A.D. „Domagoj“ u Zagrebu, s ciljem da se hrvatskoj javnosti kaže prava riječ o opasnosti koja našem narodu prijeti od pogubnih ideja kapitalizma i marksizma, te da se upozori i na druge negativne pojave u našem narodnom životu. Ne ćemo se zadržati samo na iznošenju negativnosti nego ćemo iznositi i poziti-

avno. Osobito ćemo upozoravati na zdrave snage našega naroda.“⁴ MOSK (Moderna socijalna knjižnica) je izlazio 1934. godine svezak br. 1-12, te kao MOSK (Moderna socijalna kronika) od 1935.-1938. svezak br. 13-34. U svemu su izašle 34 brošure.

3. 5. TKO SU IDEJNI ZAČETNICI I ŠIRITELJI KOMUNIZMA

Ovih sedam svezaka svojom problematikom čine cijelinu, i tako dobivamo bolji uvod problematike koju zahvaćaju. Slijedimo red događanja na svjetskoj pozornici, koji su donijeli 110 milijuna žrtava samo sa strane crvenih diktatura i njihovi diktatora (generalisimusa, maršala, sekretara itd.). O tome moramo pisati, govoriti da bi novi naraštaji bili spremni na nove scenarije, i da ih znaju pročitati i suprotstaviti im se u cilju očuvanja svoje države RH. Po mojim spoznajama ovaj „III. Balkanski rat“⁵, a ne Domovinski rata, je posljedica „crvenog državnog terorizma.“

3. 5. 1. KOMINTERNA

(svezak 7)

Treća internacionala ili „Komunistička internacionala“, njezina bitna karakteristika je način djelovanja koji je tajan, podzeman i nepoznat. Imamo tri Internacionala: 1.) Internacionala je održana u Londonu 1864. g. kao radnička asocijacija; 2.) Internacionala je održana u Parizu 1889. g. kao socijaldemokratska, koja je ubrzo stvorila mnoštvo grupa i grupica, a to nije odgovaralo V. I. Lenjinu. Cjelokupno to društvo bilo je podijeljeno na reformiste ili menjševike i na revolucionare (teroriste) ili boljševike; 3.) Nakon što je Lenjin preuzeo vlast u Rusiji 1918. g., te neuspjele revolucije u Mađarskoj, Austriji, Njemačkoj i Poljskoj, dolazi do formalnog rascjepa, pa u većini eu-



ropskih država imamo komunističke i socijaldemokratske stranke. I zato Lenjin osniva posebnu internacionalu i tako 1918. g. dolazi do osnivanja Komunističke internacionale – Kominterne. Službeno glasilo Kominterne je „Inprekor“ koji izlazi na svim vodećim jezicima svijeta: engleski, njemački, ruski, francuski, talijanski, španjolski, švedski, portugalski i kineski. U njemu pišu upute i svrha Kominterne; „...uništiti građansku državu pomoću sile, pobijajući svaki upliv građanstva na radnike i radnička udruženja bez obzira na narodnost, krv, vjeru, spol i zanimanje. Oni se još bore protiv vjere; protiv svake druge filozofije osim potpune materijalističke filozofije marksizma; protiv nauka, koje idu za sporazum između rada i kapitala; protiv socijalističkog popuštanja; Ona prije svega traži klasnu borbu do istrage.“⁶ U istom glasilu: „Radi toga proletarijatu potreban je međunarodni zapt. Ovaj međunarodni radnički zapt mora naći svoj izažaj u bezuvjetnom izvršavanju svih naloga predstavnika III. Internacionalne.“⁷ Na Kongresu Kominterne 25. svibnja 1928. g. su usvojeni razni zaključci, ciljevi i način borbe internacionalne: „proširiti utjecaj, ostvariti političku prevlast proletarijata u komunističkim partijama, osvojiti široke slojeve seljaka, ustrojiti borbene redove da povedu mase, podizati svijest radnika, seljaka i malograđana protiv gospodara/građana. Međunarodna komunistička disciplina izražava se u zapostavljanju sebičnjačkih pokrajinskih ili narodnih koristi pred općim koristima i da se potpuno moraju izvršavati sve odluke, koje donose vodstvo Komunističke Internacionalne.“

Ustroj Treće internacionalne je sljedeći:

Politički ured komunističke stranke SSSR

članovi
Staljin
Buharin
Vorošilov

članovi
Molotov
Rikov
Radžutuk

Kalinjin
Kubičev

Tomski
Vlada

Sastav 1. V. 1928. Izvršni odbor SSSR (iz Sovjetskog godišnjaka) (Kominterna)

Na čelu internacionalne stoji izvršni odbor, koji ima pet pododborna i 12 stručnih internacionala. Pododbori su ovi: Organizacija; tajništvo (ovo ima odjele za sve države), agitacija i propaganda; informacije; veze sa strankama izvan Rusije. Internacionalne su ove: 1. za omladinu, 2. za žene, 3. za sindikate, 4. za zadruge, 5. za seljake, 6. za crvenu pomoć, 7. za sport, 8. za crvene borbe, 9. za intelektualce, 10. za prijatelje SSSR-a, 11. za odgoj i 12. Savez ta rad u kolonijama. U vrijeme kad mnoge države uspostavljaju redovite diplomatske odnose sa



SSSR-om, komesar (ministar) za vanjske poslove SSSR-a Litvinova izjavljuje, da se boljševici odriču komunističke propagande u državama s kojima su uspostavljeni diplomatski odnosi. Ali zato su umrežene uske veze između kominterne i ruske vlade. Odnosno Politbiro je nadređen i Kominterni i vladi SSSR-a. Ovo je meni još savršenije od umreženja B' nai Brith-a i Velikih loža određenih država. Jer je SSSR međunarodni subjekt, koji komunicira na osnovi međunarodnog prava, pa je tako i javno njegovo djelovanje, a na diplomaciju se prebacuje tajnost. Kominterna je djelovala pomoću terora i propagande. „U šamom SSSR-u teror su provodili „Čekisti“ a u svijetu su djelovali putem propagande i „Čekista“ koji su u inozemstvu nadzirali diplomate i bjegunce odnosno

disidente, te su organizirali ciljane terorističke akcije i revolucije.

Šef Čeke Džerdžinski je kazao: „teror neophodna potreba...“ Njegov pomoćnik Bjelobradov je istaknuo: „Teror, to je temelj moći sovjeta.“ Tih je godina po cijelom svijetu djelovalo 80.000 čekista. Prema službenom popisu, Čeke je u par godina poubijala 1,900.000 ljudi. Ime Čeke se 1922. g. mijenja u i zove se: „Opća politička uprava“ ili G.P.U. Mijenja se forma a sadržaj ostaje isti, što potvrđuje sam Staljin, kad izjavljuje: „Svi mi smo čekisti“. Čekisti u G.P.U. neprijateljima ne sudi, ona ih bez milosrđa ubija. Otvaraju se koncentracijoni logori, pa je prema službenoj ruskoj statistici 1922. g. bilo 852.000 interniranih ili logoraša. U vrhu same Čeke su bili ovjnsnici o kokainu (Advokin, Terkov, Černovski, Terihohov, Roza Schwarz, Vera Grebenčikova i drugi), oni su s užitkom izvršavali egzekucije. Roza Schwarz je u Kijevu žrtvama cigaretama palila oči, a zatim bi ih ubijala revolverom. Vera Grebenčikova u Odesi ubila je svojim rukama 700 ljudi. Koje je to pomračenje uma i okamenjenog srca.“⁸ Borba za intelektualce se vodila propagandom koja je bila prava „znanost“. Ta „znanost“ se predavala po privatnim školama za agitatore, danas menagere. Još 1906. g. izvan Rusije su bile te škole, u kojima su predavali Lenjin, Trocki, gđa. Kolontaj i Maksim Gorki. Poslije je u Kominterni ta sekcija dobila ime Agit-Prop. Tako se otvaraju po SSSR-u „sveučilišta“ na kojima se nakon dvije godine pohađanja stječe „doktorat“.

Po toj metodi je Rudi Supek u Topuskom dijelio diplome za 4-6 mjeseci obuke, s razinom srednje škole. Godine 1921. osnovan je V.O.K.S., posebno tijelo koje se ima brinuti za podržavanje intelektualaca čitavog svijeta sa Rusijom. A cilj je da intelektualci uvjere čitavu svjetsku javnost, da nema pameti, znanosti i umjetnosti izvan komunističkog materijalizma. Tako

je osnovana internacionala „Slobodnih mislilaca,” koja samo u Austriji broji 100.000 članova. Cilj te asocijacije da u svojoj zemlji ruši svake nacionalne i vjerske ideologije pod krinkom borbe protiv „klerikalizma” i „nacionalističkog šovinizma.” V.O.K.S. je grana boljševičke djelatnosti koja je imala najviše uspjeha, jer su u cijelom svijetu dobivali u svoje redove i simpatizere, ljude koji su u matičnim zemljama bili ljudi od ugleda, vjerodostojnosti i utjecaja, jer njihov glas je u narodu imao svoju „težinu.” Staljin je 1.VIII.1927. g. izjavio: „Imamo li slobodu štampe? -nemamo je, niti ćemo je ikada imati!” Jedna zakonska odredba iz tog vremena glasi: „Sva izdanja su vlasništvo države i podležu njezinom nadzoru.”⁹ Javnost „slobodnog” svijeta je zabila glavu u pijesak poput noja, na diktaturu proletarijata prema aristokraciji duha u ruskom narodu. Smrt Bloka, Glebnikova, umorstvo Gumileva i tolikih drugih, samoubojstvo Sobola i Jesenjina, to su za njih neki drugi ljudi. Sindikalne probleme je Kominternu u svijetu rješala putem Profitern-e ili „Internacionale crvenih sindikata”, kao ispostave same Kominterne. Ona je osnovana 18. srpnja 1920. g., a njezin program glasi:

„1. Prije svega diktatura proletarijata tj. Staljina, 2. Borba protiv socijaldemokratskih reformista uopće, a najviše protiv Međunarodne sindikalne federacije, koja je poznatija pod imenom Amsterdamska internacionala, 3. borba protiv Međunarodnoga ureda u Ženevi, 4. Borba protiv svakoga pokušaja uspostavljanja veza sa buržoazijom i 5. Revolucionarna propaganda.”¹⁰ Kominternu čiji su agenti imali „doktorate difuznog terorizma” i nikad se ne predaju, znaju kako se ruše i urušavaju sistemi iznutra, a za lidere suprotne strane nema opstanka, jer je neprijatelj najbolji kada je mrtav. Seljak se ne odriče lako svoje zemlje, svojih nazora o vjeri i domovini. Živeći sa prirodom

seljak zna da njegov rad i ulaganje u zemlju i živu stoku ovisi o Božjoj milosti i ljubavi, jer to sve BOG održava i daje, jer život (bilja, životinja i čovječji) je od BOGA dar.

Zato je seljak najveća zapreka prodiranja komunizma. Da bi seljaka prisilili da promjeni svoj svjetonazor, boljševici su 1923. g. u krilu Kominterne osnivaju Krestinternu ili seljačku komunističku internacionalu. Cilj je postići mrežu između revolucionarnog grada i konzervativnog sela. U tu asocijaciju učlanjeno je 40 nacija. Kod nas se pojavio list „Hrvatsko selo,” koji je počeo kvariti naše selo. Kroz Sekciju zadrugarstvo Kominternu ima 85.000 zadruga i 50.000.000 članova u 40 nacija. Seljaka treba izvarati, izrabiti, uzeti mu zemlju, zapaliti mu crkvu, rekvirirati mu žito i stoku, da postane revolucionaran. Prema službenim statistikama samih Sovjeta, koja priznaje, da je Čeka od 1917.g.-1923.g. poubijala 815.000 seljaka i 260.000 vojnika, skoro sve seljaka. K tome je sigurno, da je od gladi umrlo nekoliko milijuna seljaka. Za Sovjete su seljaci ispod stoke, jer oni seljaci ne slušaju i ne mogu se pojesti. O od-



goju mladeži ovisi budućnost komunizma, zato je 1922. g. osnovana ustanova: „Komunističeski Sajus Molodoj” ili Komsomol. Rusi tvrde da imaju cirka oko 2,000.000 Komsomolaca. Šireći komunistički „moral” tj. antimoral i kod nas se pojavila knjiga „Srednjoškolci govore” u kojoj čitamo: „najvažnije je istaknuti, da će u 'novom društvu' biti spolna sloboda”. Pa su tzv. „napredni studenti” prvih mjeseci 1934. g. tražili da se u „Đačkom

domu” u Zgrebu ukine odredba kućnog reda, po kojoj je zabranjeno da se u Dom dovode propale djevojke. Pitamo se zašto sve to rade ljudi? Zato jer to: 1. ruši građanski moral, 2. Komunizam neiskusnoj mladeži čini se privlačivim i 3. Ruši se obitelj, koja je za komuniste antisocijalna ustanova. Metode lecima koje pišu sami komсомolci po naputku agitatora, sami i raspčavaju, pa tako imaju dupli efekt, jer je to osobno njihova želja.

Jer sam Lenjin kaže: „Sve što koristi komunističkoj stranci moralno je”. Njihovo glasilo „Pravda” od 24. III. 1925. g. piše: „Svaki mladi komunist, student, radnik i td. uvjeren je, da može i mora zadovoljiti svojim seksualnim prohtjevima. To je načelo nešto o čemu se uopće ne može raspravljati. Spolna uzdržljivost je izrugivana kao buržujaska predrasuda. Svaka komunistkinja, djevojka, studentkinja, radnica, srednjoškolka, na koju baci oko koji god od tih mladića, mora se pokoriti, inače je izrugivana kao buržujka, nedostojna da nosi komunističko ime.”¹¹ Bilo je postavljeno pitanje: hoće li Kominternu uspjeti?, i samo uredništvo odgovara: „...boljševički režim Rusije može slomiti samo izgubljeni rat.”¹² Takovo rješenje se pokazalo utopističko, što je meni jasno zašto! Zato štосу asocijacije: H.K.A.D. „DOMAGOJ” uz suradnju „Zbora D.M.Z.”, bile odgajane na Isusovim načelima: ljubav prema bližnjem, i ljubav i prema neprijatelju, oprost, molitvi za neprijatelja, itd. Život je pokazao da su bili u krivom jer u političkom životu, Sotona vlada „dolinom suza”. Kao da su bili slijepi i uspavani, pa 80.000 čekista je bilo po svijetu. I kao „doktori difuznog terorizma” ništa im nije bilo sveto. Jest da brošura nudi rješenja: 1. suzbijati riječju, štampom i udruživanjem širenje komunizma, 2. učvršćivati narodnu svijest i 3. kapitalistima i komunistima suprotstaviti drugi i bolji program. Pokazalo se da je u djelovanju pristaša

komunističke stranke primarno njegovan fanatizam u izvršavanju naredbi - „majka partija“ traži od pojedinca da se izvrši zadatak. Što se pokazalo i kod nas na suđenju učesnicima „bombaškog“ procesa, gdje osuđenik na smrt, kliče u sudnici: „za „majku partiju prihvaćam slatko smrt“. Ta „slijepa vjera“ u ideologiju je i dan danas nazočna u svijetu, jer to podržavaju same

diplomacije vodećih država svijeta.

¹ Ivan Merz, Katolički list, br. 2, 1925.

² Alojzije Stepinac: Dnevnik 30. svibnja 1934., Zagreb, 1995.

³ Solovjev, Vladimir Sergejević (1853.-1900.)

⁴ MOSK svezak 1-2, str.2

⁵ Zef Mirdita, Vlasi u historografiji, Zag-

reb, 2004. str. 387

⁶ MOSK, svezak 7. str. 7.

⁷ MOSK, svezak 7. str. 9.

⁸ MOSK, svezak 7. str. 18.

⁹ MOSK, svezak 7. str. 23.

¹⁰ MOSK, svezak 7. str. 27

¹¹ MOSK, svezak 7. str. 30.

¹² MOSK, svezak 7. str. 31

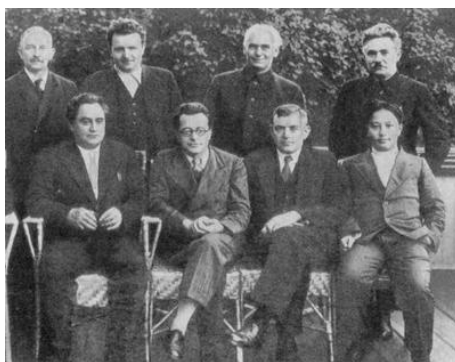
hr.wikipedia.org

Složenica Kominternu potječe iz ruskog i kratica je za Komunistička internacionala.

Riječ je o tzv. Trećoj internacionali, osnovanoj u Moskvi 1919. godine, koja je okupljala one stranke, nastale iz radničkog pokreta, koje su prihvatile lenjinističku teoriju i boljševističku taktiku, nasuprot tzv. revizionistima iz Druge internacionale koji su se odrekli nasilne revolucije kao metode i prihvatili borbu za radnička prava putem sindikata, slobodnog tiska i slobodnih izbora unutar institucija parlamentarne demokracije.

Nasuprot revizionista, koji su većinom zadržali naziv socijaldemokrati koji su mnoge radničke stranke usvojile prije Prvog svjetskog rata, pripadnici revoluci-

onarne struje su, po uzoru na rusku



partiju, usvojili za sebe ime komunisti, pa odatle i Komunistička internacionala.

Stranke u raznim zemljama, koje su pristupile Kominternu, proglašene su sekcijama te nadnacionalne organizacije. To je bio slučaj i sa Komunističkom

partijom Jugoslavije, osnovanom 1919. Većinom je djelovanje tih partija u njihovim željama bilo zabranjeno (u Kraljevini SHS to se dogodilo donošenjem Zakona o zaštiti države 1921. dok je prije toga Obznanom zabranjena komunistička promičba), pa su nastavile djelovati u ilegali. To je naravno pridonijelo tome da uglavnom posve izgube samostalnost, te je, osobito 1930-ih godina, politika Kominternu bila potpuno podređena državnim interesima SSSR-a.

U skladu s tim interesima, Staljin je u vrijeme Drugog svjetskog rata raspustio Kominternu, da ne kvari odnose sa zapadnim saveznicima. Jačanjem hladnog rata, godine 1947. kao nasljednik Kominternu osnovan je Informbiro.

SOVJETSKA DRŽAVA I KOMINTERNA

www.znanje.org

Nova je država bila novum na političkom zemljovidu: ideološka diktatura temeljena na Lenjinovoj interpretaciji Marxovih postavki o društvenom ustroju. Budući da su, u prošlosti, svi pokušaji programatske uspostave bitno drugačijega socijalnoga poretka od već postojećih, ili propali, ili su bili zemljopisno vrlo ograničeni ili kratkoživući - sovjetska država, kao pobjednička utopija, nije imala pravoga prethodnika u povijesti. Unatoč pozivanju na baštinu prijašnjih revolucionarnih pokreta, od antičkoga Spartakova do Francuske revolucije i Pariške komune, sličnost je bila prividna: prvi puta u zabilježenoj povijesti čovječanstva lijevi radikali su pobijedili i održali vlast.

Lenjin i boljševici su poduzeli niz mjera

za učvršćenje vlasti, dio kojih je bio pragmatičke naravi, a nemali broj je potjecao iz ideološkoga okvira komunističkoga svjetonazora. U Rusiji, boljševička je partija preimenovana u komunističku, pod imenom „Ruska komunistička partija (Boljševika)“, što je nedugo potom rezultiralo oštrom terminološkom diferencijacijom između lenjinističkih „komunista“ i ostalih lijevih stranaka marksističke orijentacije. Godine 1919. osnovana je Kominternu, što je skraćena za Komunističku Internacionalu koja je trebala zamijeniti, u očima komunista, diskreditiranu II. Internacionalu. Po viđenju boljševika, komunistička se revolucija trebala proširiti i pobijediti u industrijaliziranim zemljama zapadne Europe, a Kominternu je bila ustrojena kao središnji stožer revolucije.

No, komunisti su prvo pretrpjeli poraz u

poljsko-sovjetskom ratu 1919. kada je Crvena armija izvršila agresiju na uskrslu poljsku državu-Lenjin je naivno vjerovao da će poljski radnici dočekati svoje stare tlačitelje, Ruse, kao „osloboditelje“ u klasnom pogledu i da će „nacionalno“ podrediti „klasnomu“. Također, pokušaji komunističkih pučeva i ustanaka drugdje u Europi (Njemačka, Mađarska, razne pobune u zemljama srednje Europe) ugušeni su vrlo brzo. Iako je takav razvoj situacije podrovaio njegovu temeljnu viziju o svjetskoj ili, bar, eurazijskoj revoluciji kojoj će ruski veleprevrat poslužiti kao početni upaljač, Lenjin se prilagodio zbilji i usredotočio na učvršćenje vlasti i izgradnju snažne i funkcionalne jednopartijske ideološke države, zadržavši Kominternu kao stožernoga koordinatora i upravljača politike komunističkih stranaka drugdje u svijetu.

PRESUDA JUGOSLAVIJI!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Uskoro će u Zadru izići iz tiska četvrti svezak 'Povijesti Zadra'. U tom svesku izići će i moj prilog na sedamdesetak stranica, pod naslovom "Uvjeti u kojima je, početkom šezdesetih godina dvadesetog stoljeća došlo do osnivanja Pokreta Nezavisnih intelektualaca u Zadru". Taj svjetski poznati Pokret službeno je osnovan u mojoj kući u Zadru, dne 11. kolovoza 1966. (među osnivačima bili su i: Davor Aras, Franjo Zenko, Nikola Čolak, Danijel Ivin, Mihajlo Mihajlov itd). Osnivački sastanak pratila je grupa stranih dopisnika iz Jugoslavije, novinara raznih agencija, listova, radio-postaja i TV stanica. To je jedini intelektualni događaj za koji se je zainteresirao sav civilizirani svijet (a o tome se ni danas u Hrvatskoj ne može javno govoriti ni pisati, jer su protagonisti onog režima i dalje i te kako uplivni u manipuliranju mass-media). To je ujedno bio i jedini takav pokret u komunističkom svijetu uopće. Zbog toga su nas Titovi agenti hapsili, sudili, progonili, lišavali posla i prisilili da bježimo u emigraciju pa i na nas slali plaćene ubojice da nas upucaju.

Pet godina nakon mog boravka u Francuskoj gdje sam završio još jedan fakultet i rodio petoro djece, moja majka je pala na bolesničku postelju u Bosni. Preko pok. Drage Stipca dobio sam, kao francuski državljani, 'zeleno svjetlo' od tadašnjeg vodstva 'proljećara' iz Zagreba da mogu doći posjetiti svoju majku, pod uvjetom da na terenu ne počinim nikakvo 'krivično djelo'. U mom stanu u Zadru posjetio me je stari drug s fakulteta, franjevački apostat, Miljenko Mandžo. Tražio je jedan primjerak moje knjige pjesama. Čim ga je dobio, otišao je sav 'sretan'. I odnio ga na UDB-

u, gdje je radio njegov punac kao - major Udbe, Nikola Sarađen, dok je Mandžo bio - urednik političke rubrike na Radio-Zadru, a što ja nisam znao.

Zbog tog primjerka knjige pjesama 'Hram Nade', uhapšen sam iste večeri, dne 16. srpnja 1971 i zatvoren zbog 'dijeljenja neprijateljske propagande'. Suđen sam dne 03.09.1971 "za primjer drugima" na - četiri godine strogog zatvora, po članu 18 KZ - zbog neprijateljske propagande. Motiv: četiri stiha iz moje poeme 'Marš hrvatskih legionara' (aluzija na Hrvatsku legiju koju je na Istočno bojište odveo pukovnik Marko Mešić, a odatle se vratio pod zapovjedništvom maršala Tolbuhina da - oslobodi Beograd od Nedićevih saveznika nacista. Sudac Zdravko Dragić, Hrvat rodom s otoka, dao je zapisati u Presudi da sam ja nestručno i pogrešno htio sud zavesti u zabludu tendencioznim tumačenjem 'dokaznog materijala' o mojoj 'sistematskoj antidržavnoj djelatnosti'. Sudac Dragić, doskorašnji sekretar općinskog komiteta SKH (iz doba Rankovića) izjavio je dakle da pisac nije pozvan da tumači svoje djelo, to mogu činiti samo sudbeni organi i režimski agenti. U sudskoj poroti sjedio je Mandžin punac Udbaš, a glavni svjedok protiv mene bio je - njegov zet Miljenko Mandžo.

No kad sam na izdržavanju robije od četiri godine strogog zatvora, u Staroj Gradiški odbio ponudu UDBAe da dam izjavu protiv dvojice uhapšenih hrvatskih intelektualaca koji su živjeli u Zagrebu (dne 13.05.1972 - na dan Udbe, kad se proslavlja i prvo Ukazanje gospe u Fatimil!), stavljen sam pred izbor: Ili svjedočiti protiv nevinih ljudi pa biti pušten 'na slobodu', ili će oni mene ponovno suditi i dati mi još toliko kazne. Dakle, imam izbor: ako izaberem sporazum s đavlom,

moći ću raditi sve što želim, osim da diram u Tita, Partiju Udbe i Armiju. A ako to odbijem, čeka me golgota, a zatim i teška agonija, poput Ive Mašine u istom tom gradiškom logoru. Ja sam izabrao put do Boga po svojoj savjesti.

Trebala je velika međunarodna kampanja u vezi s mojim slučajem, a po zvršetku Helsinške konferencije, u svijetu kulture, diplomacije, državnih institucija, nobelovaca, uglednih humanitarnih udruženja pa i samog Pedsjednika Valéry Giscard d'Estainga da me Tito pusti da se vratim k svojoj obitelji. To je bio pravi svjetski plebiscit: za slijepu poslušnost tiraniji ili za slobodu savjesti. Za Jugoslaviju ili za Hrvatsku. Ishod tog plebiscita bio je - veliki dobitak za popularizaciju hrvatskog pitanja. Usljedio je moj veoma razgranat rad nakon povratka na slobodu. Premda me je UDBA stavila na čelo Liste za odstrel političkih emigranata, objavio sam svoje uspomene s robije na nekoliko jezika, objavio niz drugih knjiga, i mnoštvo drugih književnih radova na preko stotinu uglednih glasila u svijetu (na dvanaest jezika). I u tome ime pozvan sam i u članstvo Međunarodne akademije (čija se središnjica nalazi u Italiji).

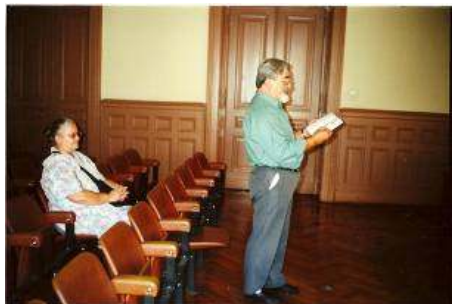
Izabran sam na čelo liste za III. Sabor HNV-a u Londonu, a na tom Saboru i za predsjednika Sabora. Prvi put je jedan hrvatski politički oponent i emigrant bio pozvan na međunarodne političke i diplomatske skupove, u niz državnih ustanova po Zapadu itd. Došlo je i vrijeme odlično u svijetu pripremljenog samoodređenja hrvatske nacije. Po međunarodnom pravu odluka naroda morala je biti poštivana. Najprije u Sloveniji (koncem 1990), zatim u Hrvatskoj (19.05.1991.) a onda i u Bosni (01.03.1992) referendum za nezavisnost morao je biti striktno pošti-

van i sa strane beogradskih kabadahija.

Po preuzetoj logici međunarodnih obveza, nakon referenduma o nezavisnosti postrojbe JNA na tlu samoodređenih država kao i TO morale su se staviti na raspolaganje novoizabranih vlasti i jamčiti održanje onoga što je narod izabrao - nezavisnost samoodređenih država. Kabadahije su učinile suprotno od međunarodnih obveza. U to ime oni su počinili neviđene ratne zločine pa i genocid. To ih je strahovito skupo koštalo, ali prolivena krv za volju naroda jedino i za obranu svoje države je žrtva koja je potvrdila političku zrelost samoodređenih nacija i njihov kredibilitet u svijetu.

No, točno trideset godina nakon mog suđenja u Zadru - dne 03.09.2001 došao sam iz Francuske u Zadar s određenom misijom: obilježiti moju osudu izrečenu 'u ime naroda' (a ustvari - protiv naroda!) posebnom prigodom neviđenom nigdje u svijetu u takvom kontekstu. S pismenim odobrenjem Predsjednika Općinskog suda u Zadru, ja sam zajedno sa svo-

jom ženom i uz nazočnost dvaju svjedoka, od kojih je jedna bila tajnica Predsjednika Općinskog suda - stojeći na istom mjestu na kojemu sam stajao kad mi je Zdravko Dragić izricao osudu 'za primjer drugima', jer da sam "svojim književnim radom želio potkopati temelje države, društveno političkog sistema i ustavnog poretka u Jugoslaviji", ja sam najprije pročitao stihove zbog kojih sam bio suđen, a nakon toga sam izrekao slijedeću PRESUDU:



"Drugovi suci! Evo me na istom mjestu u uredovno vrijeme - povijest ima svoju logiku i povijesna istina svoje pravo. Vas ovdje više nema. Odnijela vas je slobodno izražena volja naroda kao vjetar trulo lišće! No moj zavjet koji sam dao u

samici Petog odjela logora Stara Gradiška, da ću s Božjom pomoću proživjeti teške godine iskušenja i učiniti, s Božjom pomoću, sve što je potrebno da: Nestane Jugoslavije! Da nestane marksističke tiranije nad mojom hrvatskom nacijom! Da nestane ideološkog pravosuđa! Da ovdje više nikad ne sude suci bez savjesti i pokorne sluge bezbožne tuđinske vlasti. Čast mi je što mogu i to bas ovdje proglasiti:

Moja prisega je časno održana!

Nema više ni Tita, ni Partije, ni Udbe ni Armije! Moja misija je, s Božjom pomoći završena! Bog je uvijek na strani onih kojima se čini nepravda i - slava Tebi Isuse - prava pravaška pravda je pobijedila i ponosno digla hrvatsku zastavu u slobodno hrvatsko nebo!"

I tajnica suda i moja supruga su na te riječi zaplakale.

MIRKO VIDOVIĆ

hr.wikipedia.org

RANI ŽIVOT I OBRAZOVANJE

Osnovnu školu pohađao je u rodnom selu Bila kod Livna (1947. - 1951.), a nižu gimnaziju pak pohađao je od 1952. do 1955. u Odžaku i u Bosanskom Šamcu. Tada se prvi put pojavilo i njegovo ime kao suradnika u prvom broju sarajevskih 'Malih novina'. Po završetku Male mature, upisao se je u Gimnaziju 'S.S. Kranjčević' u Livnu. Kao učenik drugog razreda gimnazije sudjelovao je u anonimnom natječaju 'Oslobođenja' za priču iz znanstvene fantastike i dobio prvu nagradu.

Od tada je počeo život Mirka Vido-
vića kao književnog stvaratelja.

Zbog praktičnog opsluživanja svoje vjere, Vidović je imao velikih problema s ondašnjim Omladinskim komitetom SKBiH: zbog javnog izraza žaljenja za smrću pape Pija XII. osuđen je na deset dana zatvora. Nastavničko vijeće ga je htjelo izbaciti iz Gimnazije, no osobnim jamstvom direktora škole, Arslana Zijadića ipak je uspio završiti Gimnaziju u Livnu. Za maturalni sastav dobio je opet prvu nagradu BiH - Antologiju djela pisaca BiH koju je osobno potpisao A. Vučo.

Nakon završetka Gimnazije u Livnu, zbog nemogućnosti da upiše

arhitekturu u Zagrebu i zbog materijalnih problema inače, upisao se je na Filozofski fakultet u Zadru. Diplomirao je odličnim u prosincu 1964.

PROGON

Nakon završenog Filozofskog fakulteta, oženjen Francuskinjom Lucienne rođ. Ravit, privremeno je zaposlen kao urednik Kulturne kronike u zadarskom 'Narodnom listu', u očekivanju da službeno bude imenovan asistentom u tamošnjem Institutu JAZU kao znanstveni istraživač na području povijesti pismenosti na Jadranskoj obali. U njegovom domu u Zadru počeo je s

radom Pokret nezavisnih intelektualaca koji je okupio oko načela mišljenja po savjesti, a ne po ideološkim načelima i taj ustvari jedini takav pokret u ondašnjem komunističkom svijetu, doživio je zabranu, izbacivanje s posla njegovih pripadnika, neki su morali emigrirati, a nekoliko njih je osuđeno i išlo na robiju. No, zbog vođenja ankete o populacijskoj problematici u Zadru, pao je u nemilost i morao je hitno napustiti zemlju sa ženom i djetetom i otići u Francusku, kako bi izbjegao proces zbog navodnog odavanja državnih tajni u korist Vatikana.

Po dolasku u Francusku, upisao je ponovno književnost i ruski jezik na Sveučilištu u Lyonu i opet postigao diplomu (do stupnja magisterija). Nakon toga upisao je i Čistu filozofiju, no nije taj fakultet uspio završiti, jer je s francuskom putovnicom morao hitno ići u posjet teško bolesnoj majci u Livno. Po povratku iz Livna, izdao ga je u Zadru nekadašnji kolega s Fakulteta i bio je uhićen. Suđeno mu je u Zadru 3. rujna 1971. zbog knjige pjesama "Hram nade" i osuđen je na četiri godine strogog zatvora. Kad je dospio u KPD Stara Gradiška, udbaški inspektori su pod međunarodnim pritiskom ponudili Vidoviću da svjedoči protiv dva intelektualca koji su nakon pada Hrvatskog proljeća zatvoreni i da nakon tog svjedočenja bude oslobođen. Vidović je odbio. Njemu samomu su ponovo sudili u Zagrebu i 31. ožujka 1973. je osuđen na još tri i pol godine robije zbog toga što je prilikom boravka u Francuskoj objavljivao svoje radove u izdanjima Hrvatske revije, pod motivacijom da je bio povezan s "neprijateljskom emigracijom".

Nakon teške tri godine zatočeništva u logoru Stara Gradiška, prebačen je u Srijemsku Mitrovicu, gdje je zadržan još više od dvije godine na izdržavanju kazne. Nakon osobnog zauzeća ondašnjeg predsjednika Francuske, pušten je nakon izdržanih pet godina i dva mjeseca robije

na uvjetnu slobodu i administrativno protjeran iz Jugoslavije.

Ponovno u inozemstvu kao francuski državljanin objavio je uspomene s robije pod naslovom Sakrivena strana mjeseca. Knjiga je doživjela dva izdanja na hrvatskom, te prijevode u cjelini na francuski i talijanski, a djelomično na engleski i španjolski. Pozvan je službeno kao svjedok istine u komunističkim zatvorima i u centralu Amnesty International u Londonu i u središnjicu Međunarodne lige za ljudska prava. Na robiji je napisao i knjigu pjesama Bijeli vitez i uspio ju poslati na slobodu tajnim kanalom. U inozemstvu je ta knjiga objavljena na hrvatskom i francuskom jeziku (u Švicarskoj). U inozemstvu je još objavio i svoje knjige Ribnjak Bethesda, Boomerang i Što je to HNV.

PRIZNANJA

Koncem 1979. na poziv poznatih kolega sa zapadnih sveučilišta kandidirao se na izborima za Sabor Hrvatskog narodnog vijeća i izabran je pri vrhu liste tridesetorice sabornika. Na zasjedanju III. Sabora HNV-a u Londonu, u siječnju 1980. bio je imenovan Predsjednikom Sabora HNV-a. Svojim upornim radom dobio je niz međunarodnih priznanja: Zlatnu medalju grada Los Angelesa, Jubilarnu medalju Kijeva, uvršten je među 'velike suvremene pripovjedače' u glasilu 'Short story International', koji izdaje Institut za međunarodnu kulturnu razmjenu u New Yorku, ušao je u američki Leksikon suvremenih europskih pisaca itd. Sudjelovao je na u 'Međunarodnom meetingu poezije' u Parizu 1979.

Kao Predsjednik Sabora HNV-a, sudjelovao je u radu Madridske konferencije i, krajem studenog 1980. bio jednim od glavnih utemeljitelja Međunarodnog helsinškog udruženja. Zatim je sudjelovao i u radu Ottawske konferencije u travnju 1985. Bio je priman u velikim državnim institucijama SAD

-a, Francuske, Europske zajednice itd. Izabran je za Glavnog konceptora u procesu primjene 'Završnog dokumenta helsinške konferencije' i u tom duhu i dalje vodi poslove pravednog procesa samoodređenja naroda na prostorima bivše Jugoslavije. Godine 1986. pozvan je u članstvo prestižne Međunarodne akademije čije se sjedište nalazi u Italiji. Promaknut je 2002. u čast Viteza Akademije.

DJELA

Njegova Bibliografija se sastoji od 1.280 objavljenih naslova, od toga 110 na stranim jezicima i na raznim stranama svijeta. U Domovini je objavio i dvije zbirke pripovijedaka iz srednjovjekovne Bosne - Drijenove svirale, 1993. te Šta je, je - šta nije, nije - zbirka anegdota iz vremena kolektivizacije livanjskih sela nakon Drugog svjetskog rata.

U Rukopisu ima 42 knjige s raznih područja, a od toga 10 kazališnih drama i 12 svezaka iz Filozofije virtualnosti i stvarnosti (epistemološka analiza našeg vremena na svim segmentima lepeze znanja i znanosti.

Pjesme (s V. Pavićem i S. Vučićevićem), 1964.,

Hram nade, 1970.,

Ribnjak Bethesda, 1971.,

Sakrivena strana mjeseca, 1977.,

Bijeli vitez, 1980.,

Što je Hrvatsko narodno vijeće, 1984.,

Hrvatski iranski korijeni, 1991.,

Ban Kulin i krstjanska Bosna 2001.,

Gatha Spitama Zarathustre 2003.,

Panonija 2004.,

Pad i uspon Ilirije 2005.

GENERAL RAHIM ADEMI

Lasa Šukilo, Zagreb

Pa onda, generale, postoje li topnički dnevnic koji traži haaški sud?



„Topnički dnevnic iz Domovinskog rata ne postoje.“

Sigurno?

„Da.“

Kako to? Što je onda s topničkim dnevnikom Ante Karduma zapovjednika topničko-raketne skupine TS-5?

„To je običan dnevnik-rokownik.“

Zar se tijekom Domovinskog rata nisu pratili rezultati gađanja?

„Topnički dnevnic uopće se nisu vodili u Domovinskom ratu. Takvi

dnevnic, zapravo zapisnic, sastavljali su se samo u mirodopskim uvjetima kada su se u njih upisivali rezultati vježbi gađanja i utrošak strjeljiva.“

Haag ne misli tako?

„Ja sam čovjek s terena. Ratnik. Znam dobro što govorim. Nikada se u ratu nisu vodili topnički dnevnic. Ponavljam, u borbenim se uvjetima vode samo zapisnici.“

Znači li to da osobni dnevnic ratnih zapovjednika ne vrijede ništa?

„Vrijede. Osobni zapisnici ratnih zapovjednika itekako vrijede. Samo nisu službeni dokumenti,

jer takvi moraju biti evidentirali kao službene isprave i ovjereni službenim pečatom. Za to je pak neophodno zaduženje nadređenog zapovjednika.“

U protivnom?

„U protivnom takvi dnevnic nemaju nikakvu 'težinu' i važnost. Radi se o osobnim, često nekritičnim, zabilježkama.“



STEGNITE VI SVOJ REMEN, BANDO LOPOVSKA

Saša Radović, Opatija

*I čuvaj se da ne zaboraviš
Gospoda Boga svojega
bacivši u nemar
zapovijedi njegove
i zakone njegove
i uredbu njegove...*

**PETA KNJIGA MOJSIJEVA
GL.8./11.**

RECESIJA 2009!

Hrvatska vicešampion u zaduživanju, približava se službeno priznatoj brojci od 40 milijarda eura duga. U stvarnosti to je znatno više, vjerojatno više od 100 milijarda dolara. A, dolar raste.

U kataklizmičnom pejzažu sličnom filmskim prikazima ruševina nakon svemirskih ratova, gladni umirovljenici kopaju po smetlištima. I dok zamiru posljednji ostaci hrvatskog građanskog sloja, politička elita sa svojim satelitima na vrhuncu je moći; adaptiraju se dvorci, kupuju vile i jahte, podebljavaju se računi u inozemstvu. Elita izvlači ono što se još izvući može. Po hitnom postupku izglasan je Zakon o golfu, kojim taj sport porijeklom iz daleke nam Škotske postaje stvar od posebnog državnog interesa. Zašto po hitnom postupku?

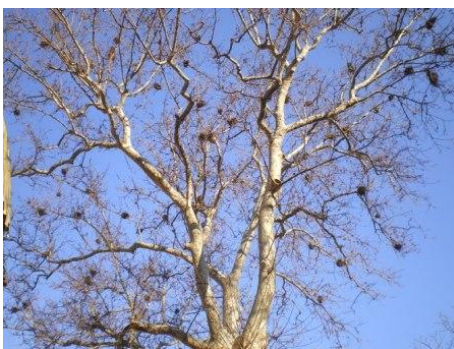
Investitorima - satelitima žuri se, žele naplatiti svoje „dok se vrč ne razbije“. Prijeporni zakon, nema sumnje, proguran je zbog tvrtke "Skiper d.o.o.", koja gradi golfsko igralište u Savudriji, a možda i zbog nekih drugih investitora.

„Tvrtka 'Skiper d.o.o.', HDZ-u donirala je jednom milijun, a jednom dva milijuna kuna“, ustvrdio je saborski zastupnik Nenad Stazić. Javno je prozvao za "očitu korupciju" premijera i sve ministre koji su digli ruku za takav prijedlog. Zbog te

nedvojbene korupcije, smatra Stazić, DORH bi po službenoj dužnosti protiv Sanadera i ministara trebao pokrenuti kaznene postupke. Hoće li Mladen Bajić nešto poduzeti? Ovo pitanje čitatelju će vjerojatno izmamiti tužan osmijeh.

Zakonom o golfu omogućava se privatnim investitorima, stranim i domaćim, da bez natječaja izvlaste vlasnike poljoprivrednih zemljišta i da nakon toga prenamijene to zemljište u građevinsko bez plaćanja naknade državi. Propisano je da se na tim donedavnim oranicama i pašnjacima mogu pored golf terena graditi hoteli i apartmani. Tereni su planirani i na nekim lokacijama gdje pesticidi za održavanje terena osim zemljišta mogu onečistiti kraške vode.

Sve je jasno, elita će bez natječaja, za par kuna, omogućiti korištenje stotina hektara prostora svojim satelitima „za razvoj turizma“. Tajkuni – sateliti na najatraktivnijim terenima uz more uredit će golf terene i izgraditi prateće hotele i apartmane. A, onda će te hotele i apartmane prodati po pravoj tržišnoj cijeni.



Uz tu nedvojbenu kriminalnu manipulaciju u svrhu grabeža posljednjih hrvatskih resursa - neminovno slijedi naplata; milijunska provizija, postotci, mito, korupcija..., nazovite to kako hoćete! Spomenuta tri milijuna „očite korupcije“ HDZ-u samo je kap u moru.

Gradonačelnik Zagreba, Milan Bandić troši milijune kuna svojih građana

na na kupovinu oklopnjaka i helikoptera za obranu grada u nekom budućem, virtualnom Balkanskom ratu. Oklopnjaci su skupi i rijetko se kupuju; vjerojatno je provizija visoka.

Vlada ne želi baš ni malo stegnuti svoj remen i podiže sebi, saborskim zastupnicima i Mesiću plaće. Malo im je!

Kroz „rodijačku“ firmu IGH (suvlasnica ministrica Matulović-Dropulić i još poneki...) putem genijalaca Radića i Žužula čupa milijune iz sredstava za gradnju fantomskog mosta Pelješac – Komarna. IGH treba kupiti nekretnine (Zagrebkanka) od Grada Zagreba, jer su gradonačelniku Bandiću, potrebni dodatni milijuni za kupnju spomenutih oklopnjaka. Savjetnik u IGH, Žužul, tvrdi da su nekretnine bolje od eura, pa će ministrica Matulović-Dropulić i comp. u nekretninama postati bogatiji za, tko zna koliko milijuna. Krug se vrti! To što će hrvatski građani zbog njihovog osobnog bogaćenja otplaćivati desetljećima nove dugove – našu Vladu ni malo ne zabrinjava...!

SDP-eov saborski zastupnik Jovanović iznio je podatak da se uobičajena provizija (čitaj: korupcija) „u nekim drugim zemljama“ kreće od 3% do 10%. Jovanović tvrdi da bi se suzbijanjem korupcije državi uštedjelo šest milijarda kuna godišnje – ali griješi u proračunu. Za Hrvatsku je šest milijarda premalo, kod nas važe druga mjerila i drugi postotci - samo za kavu, neki su državni službenici iz Hrvatskog fonda za privatizaciju uzimali 50.000 eura.

Međutim, na općem planu perspektiva nije ružičasta, resursi su pri kraju. Problemi se gomilaju, „crnog“ novca sve je manje. Grandiozna zagrebačka Arena gotova je, a i ostale rukometne dvorane gotove su, pa su „postotci“ presahnuli. JPP (javno privatno partnerstvo) -

najučinkovitiji modus financiranja za otvorenu korupciju, korišten za izgradnju dvorana dao je dobre rezultate – ali kuna ili eura, nikad previše!

Zakon o golfu i Zakon o poljoprivrednom zemljištu, odnosno krađa hrvatskih šuma, livada, oranica i zaštićenog pojasa uz more - nije dovoljan zalogaj za nezajažljive vlastodršce.

Treba što prije izmisliti nove skupe, javne radove dok se još može manipulacijama i korupcijom nesmetano puniti džepove. Kad jednom uđemo (ako uđemo) u EU, zakoni će biti „manje rastegljiv“ – ukratko, pošteniji - pa drp neće moći biti tako slobodan i otvoren.

Svuda oko nas mulj, blato, močvara.

NEVENKU TUĐMAN SUD PO TREĆI PUT OSLOBAĐA DOKAZANE KRIVNJE

U prosincu 2008. godine službena TV u večernjem „špic“ terminu prikazuje Ankicu Lepej – ženu heroja koja je prijavila istinu o stotinama tisuća njemačkih maraka (i kuna) pokradenih hrvatskom narodu. Doduše nije ona izrijekom spominjala „krađu“, ali odakle Ankici Tuđman stotine tisuća maraka kojima je punila svoju štednu knjižicu? Je li ih zaradila? Ili ih je ukrala suprugu Franji? Ali, odakle njenom suprugu Franji toliki novac? Možda ga je zaradio, samo je pitanje: Kako?... Možda su to novčanice iz onih vreća punih DEM dopremljenih u Nazorovu ulicu od Hrvata iz Baden-Wuerttemberga za kupnju oružja za obranu domovine? Ostalo nešto nakon kupnje vile Vrus?

Heroina istine, Ankica Lepej živi u socijalnom stanu i ima pokvarene zube... Odbacili su je svi, kaznili... Pouk, surovi TV pouk: I vi ćete biti Ankica Lepej, ako...!

Onda opet službena TV prikazuje slučaj hrvatske pravde; Manda Maruna tuži liječnike za smrt svoga sina. Nakon deset godina, koliko je trajala parnica, sud utvrđuje krivnju trojice liječnika za smrt mladića i osuđuje ih. Bravo! Pravda! Ali, ... Hrvatski sud osuđuje neodgovorne liječnike, svakoga po godinu dana zatvora - uvjetno! A, Manda Maruna mora platiti sudske troškove od 196.000 kuna.

I opet pouk, surovi TV pouk: Tužite elitu, neće im se dogoditi ništa, jer su zaštićeni – a ako se usuđujete tužiti - kazna je 196.000 kuna (može biti i znatno veća)!



Prof. dr. sc. Ivo Banac

Paralelno s ovim sitnim i krupnim elementarnim nepravdama i tisućama nepodizanja optužnica za dokazane zločine (ratno profiterstvo i pretvorbe), HHO uručuje državnom odvjetniku Mladenu Bajiću nagradu „Miko Tripalo“ za promicanje ljudskih prava i pravne države. Koje li lakrdije! Povelju mu uručuje predsjednik HHO, Ivo Banac, koji se nedavno proslavio iznajmljivanjem svoga stana samom sebi i namještanjem istoga s našim, proračunskim novcem.

Mnoštvo gledatelja ove lakrdije bez grižnje savjesti plješće, a tri čovjeka potvrđuju da u Hrvatskoj ipak ima ljudi. Velečasni Ivan Grubišić, Ante Klarić i Vladimir Gredelj užasnuti kastorskom ulizivanju Bančevog HHO-a vlasti, daju ostavku.

Najintrigantnije je Gredeljevo spominjanje Bajićeva neprocesuiranja

samog Ive Banca u slučaju revizije njegova spomenutog trošenja proračunskog novca tijekom prošle godine dok je bio saborski zastupnik. Bajić je, po mišljenju Vladimira Gredelja trebao razjasniti sumnje vezane uz Banca te kazati jesu li doista utemeljene, dakle, je li tu bilo elemenata kaznenog djela. Hm, je li bilo??? Dodjelu nagrade Bajiću, Gredelj vidi kao potez izvan zdravog razuma i ukusa. Svaka čast ovoj trojici ljudi, ali sramota, da ih je samo - trojica!

I jedno pitanje; što vi mislite, dragi čitatelji; je li Banac dao nagradu Bajiću zbog toga što ga ovaj nije kazneno gonio?

Turbulencije s kraja 2008. godine uzdrmale su i sam politički vrh, predsjednika Stjepana Mesić i premijera dr. sc. (doktora teatrologije) Ivu Sanadera.

Predsjednik Mesić koji nas, zajedno sa svojom svitom, stoji godišnje 60 milijuna, još nedavno mogao je razveseliti naciju decentnim i duhovitim opaskama. No, to više ne ide. Predsjednik je izgubio i ono jedino što je imao – duhovitost, tako da njegove izjave više ne izazivaju osmijeh građana – nego otužni podsmijeh. On bi „stezao remen“ na sahranama branitelja, i na počasnim plotunima. Tako bi uštedio 7 milijuna godišnje. No, mogao bi uštedjeti znatno više da proda nekom tajkunu smiješne, nepotrebne, sred-njevjekovne odore svoje garde i onaj nepotrebni, glamurozni kič nagomilan u svojim dvorima. Ili da se odrekne nedavne, sramne povišice plaće.

Premijer Sanader također brine o naciji zbog recesije, traži štednju, naređuje stezanje remena i zamrzavanje plaća. Jedino ne želi odgoditi gradnju Pelješskog mosta (obrazloženje na početku ovog poglavlja). A, pri kraju jedne od svojih replika, dr. Sanader teatralno izbacuje glupost desetljeća.

Kaže premijer: „Veslajmo zajedno!“.

Bilo bi beskrajno teško uskladiti njega kao veslača „štrokera“ koji diktira ritam veslanja s ubogim veslačima umirovljenicima, gladnim braniteljima i s usahlim građanskim slojem. Snažni tajkuni i ugojeni saborski zastupnici koji bi mogli dobro povući vesla - najvjerojatnije bi „markirali“ i izbjegli veslanje. Naučili su „znanje“ u Domovinskom ratu kad su markirali i izbjegli odore HV.

TAKVA HRVATSKA NOINA BARKA BRZO BI POTONULA

Da na ruševinama hrvatske „demokracije“ i na razorenim moralnim poljima Lijepe naše ne raste samo korov, nego i po koji cvjetić - upozorili su nas, mladi. Doduše nisu izašli na ulice s batinama i kamenjem kao što bi trebalo i kao što to čine u Grčkoj - kolijevci demokracije, ali ipak je to bila dobra.

AKCIJA U PROSINCU 2008.

Naši mladi odabrali su pasivniji modus, tiho oružje, strano i irealno većini starijih građana, a to je Facebook – internetski izdanak. Na taj način iz direktnog djelovanja isključili su golemi broj građana kojima je računalo „baba Roga“, što se u konačnici iskazalo slabo i nedovoljno za postizanje učinkovite, kritične mase.

Počelo je s Facebook stranicom Nikše Klečaka iz Dubrovnika koji je pokrenuo grupu pod nazivom „Kladim se da ću naći 5.000 facebookera koji ne vole Sanadera!“ Gotovo istovremeno, našao ih je više od šest tisuća.

A, zatim je 14. studenog 2008. osvanula inicijativa „Kako je Ivo ukrao Božić“, i ubrzo prava bomba: „**Stegnite vi svoj remen,**

bando lopovska“. Ovu posljednju, bombastičnu i intrigantnu inicijativu iz dubine anonimnosti, skriven procesorima, gigabajtima, softverima i ostalim informatičkim čudima, vodio je Petar Krešimir (nadimak). Mladi Splitsanin je sjeo za računalo, otvorio Facebook, otvorio grupu i nazvao je "Stegnite vi svoj remen, bando lopovska" te dodao riječi "Organizirajmo veliki prosvjed". I čekao... Broj članova rastao je naočigled: u samo nekoliko sati tisuće i tisuće ljudi pridružile su se grupi, sugerirale što da se napravi... Facebook grupa početkom prosinca 2008. godine brojila je 60 tisuća članova.

U prvom momentu na ono „bando



lopovska“ politička elita se podigla na noge, a pasivna i zaplašena hrvatska javnost od straha još se dublje uvukla u svoju žabokrečinu šutnje. Naslov akcije bio je izuzetno lukav, posebice drugi dio, „bando lopovska“. Nitko izrijekom nije prozvan, a svi, baš svi hrvatski građani, od učenika osnovne škole do iznemoglih staraca u staračkim domovima, znali su i znaju - imenom i prezimenom kompletnu „bandu lopovsku“. Ovako javno prozivanje i iskreno označavanje nije se dogodilo u tisuću i tristo godina hrvatske povijesti.

Iz potpune ukočenosti, prvi nas je probudio načelnik Ureda ravnatelja

policije, uvijek smrknuti, Krunoslav Borovec. On je svojim atraktivnim i pomalo zagrobnim glasom putem službene TV zaprijetio da će se zbog te strašne uvrede provesti istraga i podnijeti kaznena prijava. Po značajnim stankama između rečenica moglo se naslutiti da će kazna biti primjerena. No, dogodilo se nešto drugo - tresla se brda, rodio se miš.

Nema sumnje da je politička elita poželjela na trenutak povratak druga Tita, jer on bi brzo riješio problem i za verbalni delikt, svih 60 tisuća neposlušnika poslao na Goli otok.

Zgusnuti redovi bivših Titovih pionira i skojevaca krenuli su u akciju po uzoru na demokratske zemlje: Kinu, Egipat, Iran, Zimbabve, Saudijsku Arabiju, Kolumbiju... U Hrvatskoj je provedena „represija 2.0“, takozvana represija druge generacije koja je naslijedila konvencijahu i zastarjelu metodu blokiranja pristupa internetu nepodobnima. Naziv „represija 2.0“ druge generacije, lansirali su mediji kao što je Newsweek aludirajući na nomenklaturu uobičajenu među poznavateljima digitalne tehnologije. Naime, svjetska mreža „se otela s lanca“. Više nije moguće cenzurirati internet, jer se na njemu može djelovati anonimno s nevidljivih servera. „Represija 2.0“ zbog toga uključuje nekoliko vidova djelovanja, ne samo digitalnom intervencijom, nego i starim klasičnim privođenjima, uhićenjima, mekim, manje mekim intervencijama i sl.

Hrvatska vrhuška uspješno je provela svoju akciju. Djelovanje je fokusirano na nekoliko segmenata. Najprije su zaplašeni dostupni vinovnici. Nikša Klečak priveden je na obavijesni razgovor u dubrovačko-neretvansku Policijsku upravu. Ispitivan je 7 sati, oduzeta su mu dva laptopa, pregledani su hard diskovi (vjerojatno i CD-ovi, DVD-ovi, memory stickovi ...), iz-

dani su sudski nabzi za pretres stanova i sl. Odmah je Klečaka trebalo ocrniti u javnosti, te je izvršena klasična policijska hajka; proglašen je opasnom osobom s mnoštvom prijava za kaznena djela i prekršaje, čak i to da je pedofil...

Poruka je bila jasna i nedvosmislena, upravo onakva kakva je u proljeće 2008. godine upućena od strane kineske vlasti svim Tibetancima priključenim na internet; „Poštujte zakon i ponašajte se prema pravilima“. A, našim građanima dobro je poznato kako Hrvatski sabor donosi zakone i koliko puta su ti zakoni bili zločinački (pretvorba, ratno profiterstvo i sl.).

Slijedile su akcije miniranja najavljenog okupljanja građana, lažne poruke o otkazivanju prosvjeda, te lukava podmetanja stranačke mladeži.

Restriktivne i tajne akcije urodile su plodom. Odziv na najavljeni prosvjed održan 5. prosinca 2008. na Jelačićevom trgu u Zagrebu bio je minoran (par tisuća ljudi), kao i u drugim gradovima. Vrijeme nije išlo na ruku prosvjednicima, neugodna kiša padala je cijelo popodne. Između ostalog, pročitana su 22 zahtjeva Hrvatskom saboru.

Prosvjedovalo se i na splitskoj rivi gdje se okupilo više stotina prosvjednika koji su nosili transparente s porukama kritike Vladi s poklicima da premijer Ivo Sanader i njegovi suradnici daju ostavke.

Mladi govornici izmjenjivali su se istupajući s megafonom u ruci, a jedan od njih je priznao kako se u Splitu očekivao veći broj prosvjednika.

Govornici su isticali kako "sirotinja više neće šutjeti", da "mafiju predvodi Sabor i Vlada koji imaju medije i policiju u rukama", da političari "imaju plaće od 25.000 i fotelje, a mi nemamo što jesti", "dolje MMF

i t.d. "Mi nismo ni desni ni lijevi, nas ne zanima ni Sanader ni Milanović, nego to kako ćemo preživjeti", rekao je jedan od govornika.

Čuli su se i povici zamjerke državnim odvjetniku Mladenu Bajiću da je "trojanski konj".

U središtu Rijeke na prosvjedu okupilo se petstotinjak građana. Prosvjed je održan i na središnjem osječkom Trgu Ante Starčevića, gdje se okupilo oko 400 građana, a tristotinjak građana okupilo se na pulskom Trgu Forumu. Na zadržanom Narodnom trgu okupilo se oko 400 prosvjednika i promatrača.

Navodno, bilo je ukupno u svim gradovima oko 10.000 ljudi što je za kaotično stanje u Hrvatskoj – premalo. Ponovo je posredno i tiho iskazana poznata hrvatska šutnja, beskrajni strah i inferiornost prosječnog hrvatskog građanina, ali i pasivnost velikog dijela mladeži. Po odzivu javnosti, po neaktivnosti usahlog građanskog sloja, po nezainteresiranosti velikog dijela mladeži koja nije našla shodnim izaći na prosvjed, pa i po slabom odzivu detroniziranih branitelja u inicijativi „Stegnite vi svoj remen, bando lopovska“ - sagleđana je gola i deprimirajuća istina. Hrvatska još nije zrela za pristup razvijenom svijetu. Ukupna masa ponizne hrvatske javnosti, nije u stanju dignuti glavu i izboriti se za egzaktnu i nadasve poštenu, objavljene zahtjeve mladih organizatora prosvjeda s kraja 2008. godine. To su:

- Zdravstvo za sve, a ne samo za bogate



- Besplatno školovanje - želimo biti zemlja znanja
- Oštro suočavanje s mafijom i organiziranim kriminalom
- Smanjenje cijena osnovnih potrepština
- Poštena revizija svih privatizacija
- Smjena podobnih i nesposobnih
- Kaznimo već jednom korupciju i nepotizam
- Pravnu državu, a ne mrtvo slovo na papiru
- Zamrzavanje imovine i bankovnih računa bez pokrivanja
- Ukidanje saborskih povlastica
- Veća ulaganja u poljoprivredu i industriju
- Smanjenje deficita
- Smanjenje vanjskog duga
- Oporezivanje luksuza
- Manji porezi na hranu
- Otkrivanje afera, a ne zataškavanje
- Rješavanje huliganizma na ulicama
- Ukidanje zabrane prosvjeda na Markovu trgu
- Ne prodaji Ine
- Odustanite od Pelješkog mosta
- Imovinske kartice transparentno iznijeti javnosti
- Objava registra branitelja

Raščlanjujući ova 22 objavljena zahtjeva može se primijetiti sva ozbiljnost i principijelnost mladih organizatora, nasuprot naivnosti i strahu „stoke sitnog zuba“, odnosno inferiorne goleme većine hrvatskih građana. Posebice treba naglasiti podvučene zahtjeve. Ukoliko se ti zahtjevi ne realiziraju Hrvatska nema nikakve šanse, ne

samo za napredak – nego ni za opstanak.

Uz dobar i brzo zaboravljen govor mladog Josipa Dell'Ollia na Jelačićevom trgu u Zagrebu 5. prosinca 2008. godine - ugasila se prva ozbiljnija inicijativa mladih u novoj Hrvatskoj pod intrigantnim naslovom, „Stegnite vi svoj remen, bando lopovska“

Nažalost, ostalo je na tome da „bando lopovska“ neće stegnuti svoj remen – jer nema kome polagati račune.

ZATIM „ŠOK“!

Nakon lake pobjede u ovom okršaju lukavog i snažnog Golijata nad slabašnim Davidom, dogodio se pravi „šok“ za naivnu i zavedenu hrvatsku javnost.

17. prosinca Slovenija na pristupnoj konferenciji Hrvatska-EU u petak u Bruxellesu blokirala je sedam poglavlja u kojima se, po mišljenju slovenske vlasti, preudicira granično rješenje te još četiri poglavlja iz drugih razloga. Suglasnost dala je za otvaranje, odnosno zatvaranje ukupno četiriju poglavlja.

Za elitu to nije bilo iznenađenje, nego očekivan i planiran potez. Hrvatski moćnici trljaju ruke – Europa je sve dalje, 2013., 2016., možda nikad... Nema na vidiku transparentnosti, kontrole, poštenih natječaja – „bando lopovska“ moći će i dalje svojim putem po uzoru na davnu 1991., kada je Vrhovno vijeće s predsjednikom Tuđmanom zacrtalo put u kriminal. Doduše, ima i onih koji su prepunili svoje inozemne račune i rado bi ušli u EU da zatru tragove svoje lopovske rabote.

Godine pred nama otvorene su za nove izazove. Na dohvata ruke su 62 terena golfa, iz vlastit će se za par kuna vlasnike oranica, livada i šuma (bolje reći, oteti im!), ugra-

biti privatni i državni prostor uz more. Izgradit će se brdo apartmana, hotela, gradit će se i nikad ne izgraditi Pelješki most, tu su namješteni natječaji, ceste, tuneli, milijarde... Dugovi do neba, hrvatski narod će vraćati - neće oni!

Daleko nam je Europa sa svojim normama, propisima, poreznim kontrolama i državnim odvjetnicima koji podižu optužnice. Bajić će u miru dočekati svoju debelu mirovinu.

Premijer Sanader na izvanrednoj konferenciji izjavljuje da Hrvatska svoje članstvo neće kupovati teritorijem niti će ikad prihvatiti ucjene i isključivost kojima nije mjesto u Uniji, te da je to naše čvrsto stajalište i to moraju znati i naši prijatelji u Sloveniji.



Parole, parole, parole...

Figa u džepu, naivni puk ozlojeđen je na Sloveniju, ali nema sumnje da elita likuje. Bilo bi vrlo zanimljivo vidjeti te sporne dokumente za koje Slovenija tvrdi da preudiciraju granična pitanja. Budite uvjereni, dragi čitatelji – nikada ti dokumenti neće biti dostupni javnosti. Vjerojatno preudiciraju i možda namjerno preudiciraju. S razlogom!

Premijer uvjerljivim tonom tješiti naciju da ćemo, bez obzira na slovensko odbijanje, završiti pregovore kako je planirano – do kraja 2009. Odgovor stiže iz Europe;

Izvjestitelj europskog parlamenta za RH, Austrijanac Hannes Swoboda, ocijenio je da slovenski veto Hrvatskoj uvelike otežava nastavak pregovora i pomiče planirane rokove.

„Zatvaranje svih poglavlja do kraja 2009. sada je gotovo nemoguće“, komentirao je Swoboda za austrijsku televiziju.

Ima još jedan element, također prije spomenut, koji navodi na razmišljanje. Mi smo Sloveniji prvi susjedi i dijeli nas dugačka granica. Nitko ne želi graničiti sa susjedom koji funkcionira na zakonima suprotnim civilizacijskim normama. Ni Slovenija!

Otvorena granica znači slobodan pristup, slobodan ulaz kriminala, pad moralnih normi – ukratko, siguran put u propast. Lako je Irskoj, Španjolskoj, Francuskoj, daleko su od nas...

NOVU 2009., HRVATSKA DOČEKALA JE U POTPUNOJ KONSTERNACIJI I APATIJI

Na trenutke bljesnula je praznička euforija, milijuni božićnih svjetiljki, visoki okićeni borovi i koncerti na trgovima, Severina golih nogu, shopping na kredit... Država daje stotine tisuća eura estradnjacima da zabave puk. Uzalud! Igara je dosta, ali je kruha premalo – nedovoljno da skreće pogled s tamnog horizonta sutrašnjice. Koliko god to potiskujemo i zatvaramo oči, put pred nama je ravan - četiri jahača Apokalipse su na njemu - prilaze u galopu. Jahači na zapjenjenim, raznobojnim konjima donose kraj, simboliziraju rat, glad, bolest i smrt.

Što je s oporbom? Hoće li što učiniti, pokrenuti neke akcije, hoće li organizirati masovne prosvjede? Može li se spasiti ono malo što je još ostalo, što nisu razgrabili?

NEMA OPORBE!!!

Sredinom prosinca 2008. obilježena je deveta obljetnica smrti Franje Tuđmana. U medijima se više nego ranijih godina vodila polemika - neki i dalje žale zbog njegove smrti, neki zamjeraju prevelik autoritet i to što je Hrvatsku odveo u kriminal i siromaštvo. Prvi puta javno je izraženo mišljenje da bi i bez Tuđmana Hrvatska bila nezavisna kao i sve tranzicijske zemlje, te da bi bez njega – naša zemlja bila u daleko boljem položaju nego što je danas.

No, bez obzira na različita mišljenja, nema sumnje da je naš prvi predsjednik postavio i ostavio čvrste okvire vladajućoj grupi za legalnu pljačku svih resursa svoje zemlje, te da se to i danas maksimalno koristi. Svojim primjerom neskromnosti i bezrazložnim glamurom okružja vlasti, te bogaćenjem svoje obitelji, zacrtao je put ka legalnoj uspostavi anticivilizacijskih normi. Njegov plan o sloju povlašćenih obitelji koje će vladati pukom ostvaruje se. Niti kriminalne mreže ispletene početkom Domovinskog rata sve su jače, a mehanizmi zaštite elite sve učinkovitiji.

Kako 2009. odmiče Vlada gubi ostatke racionalnih kriterija. Prva dva mjeseca donijela su nam pregršt katastrofalnih poteza vladajuće elite. Uz kriminalne zakone o golfu i o poljoprivrednom zemljištu tu je i Sanaderov sramni pokušaj pljačke dijela mirovinskog fonda od najsiromašnijeg, gladnog sloja umirovljenika (drugi stup). Vlada želi uzeti (opljačkati) nekoliko milijarda da pokrije svoje megalomanske planove. No, čini se da su zaista pretjerali i premijer Sanader javno je morao odbaciti tvrdnju da država želi uzeti novac od umirov-

ljenika za pokrivanje rupa u proračunu.

Građanima je nakon rukometne euforije jasno da je Svjetsko rukometno prvenstvo bilo „spin“, odvlačenje pozornosti od problema, a da se elita debelo ogrebla od gradnje skupih dvorana.

Tu su i bezobrazne mučke u pravosuđu, zapošljavanje kćerke bivše ministricice Lovrin, pa mučke u Ustavnom sudu, nedjelovanje Bajićevog DORH-a.

Zbog stalnih prevara i laži, javnost (preko 80%) ne vjeruje ni to da je beskućnik Šlogar ubojica Ivane Hodak. Građani ne mogu zaboraviti da je zbog tog beskućnika Vlada napravila pravi show, igrokaz o izmišljenoj Mafiji, te potrošila teške milijune na jalove akcije s dugim cijevima i na organizaciju nekakvog hrvatskog „FBI-a“. A, mi svi dobro znamo tko je i gdje je



organizirana banda lopovska koja je mnogo gora od Mafije.

Ne mogu se više zataškavati ni milijunske pljačke u državnim firmama Hrvatskim željeznicama i Hrvatskim cestama, te u Poreznoj upravi. Forme radi USKOK napravi pokoju prijavu, zatim polako, polako, DORH (kad zaista mora) preda prijavu Sudu... Istražni postupak

traje, traje, prolaze godine, čekaju se zastare. Neki se, na opće zgražanje javnosti oslobode, kao na primjer u „malom Maestru“, Stanić i Gotovac... Vidjet ćemo kako će završiti uhićenja 2009. i postupak prema službenicima u novoj aferi u Poreznoj upravi?!

Dr. sc. Ivo Sanader teatralno je izbacio još jedan biser: „Danas smo na rubu ponora, ali uz nove mjere napraviti ćemo korak dalje.“

Uz njegove mjere, sasvim je sigurno da ćemo napraviti i taj korak dalje - i s ruba ponora strmoglaviti se u ponor.

I TO JE DOBRO!!!

Dobro je da nosom lupimo u dno ponora. To se mora dogoditi, sutra, prekосуtra, uskoro... Tek tada hrvatska uspavana javnost probudit će se. Bit će potrebni oštri re-

zovi, korjenit preokret u svemu – korjenitiji nego što je bio ikad u posljednjih 13 stoljeća. Lako je bilo boriti se s neprijateljem izvana, s Turcima, Mongolima, Germanima, pa i sa Srbima. Sve smo ih otjerali - nema ih više u Hrvatskoj.

Danas je gore! Nikada nismo bili u takvoj moralnoj

kaljuži kakva je danas, nikada nismo u svome narodu imali tako beskrupuloznu bandu lopovsku.

To se mora promijeniti. Mali čovjek mora izaći na Markov Trg koji su Oni prisvojili i bezobrazno zabranili hrvatskom narodu da se tu okuplja. Mnogo malih ljudi mora imati batine u rukama

PROTIV SAM TRGA DR. FRANJE TUĐMANA U ZAGREBU!

Andelko Galić, Chicago



Članovi novokomponiranog ustroja bivše Socijalističke Republike Hrvatske, tako zvane „SRH“, koji su se u doba velikih promjena u svijetu (pad Berlinskog zida), a malih, više kozmetičkih promjena u Hrvatskoj, prošvercali iz komunizma u demokraciju koja u Hrvatskoj postoji samo po imenu, a ne po sadržaju koji demokracija inače predstavlja u zemljama Zapadne demokracije (poštena pravila igre, pravna država u kojoj se kriminalcima tresu gaće pred spomen kriminalističke policije i kaznenog suda, neovisno novinarstvo, politička odgovornost i korektnost, socijalna demokracija...), dakle, članovi novokomponiranog ustroja ili „establishmenta“ Republike Hrvatske, iz politike i medijske javnosti, natječu se u nadvikivanju gdje i kada imenovati u glavnom gradu Hrvatske „Trg dr. Franje Tuđmana“, a da skoro nitko nije postavio pitanje, da li je uopće politički korektno imenovati jedan trg, bilo gdje u Hrvatskoj, po Franji Tuđmanu. Zašto? Zato što Franjo Tuđman nije zaslužio čast da se po njemu nazove trg, avenija ili ulica, zrakoplovna luka, škola ili neka druga ustanova hrvatske države. Ako već, onda bi trebao postojati „Trg žrtava dr. Franje Tuđmana“.

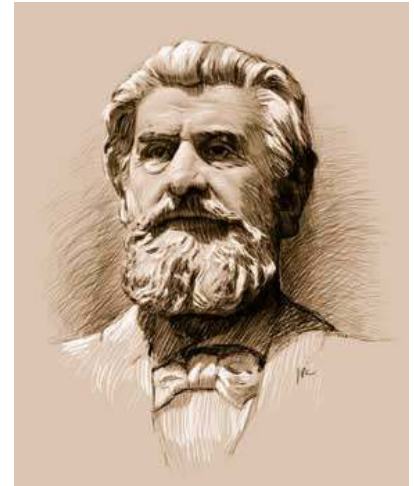
Oni koji predlažu „Trg dr. Franje Tuđmana“ obrazlažu svoj ultimativni prijedlog navodnom Tuđmanovom zaslugom za stvaranje

„neovisne“ i „samostalne“ hrvatske države, pri čemu im preko jezika ni pod živu glavu ne može proći pridjev „nezavisan“, jer Hrvatska očito ne smije biti nezavisna nego mora biti „neovisna“, iako je istina, nažalost da je sve manje „neovisna“ ili „nezavisna“, a tu činjenicu možemo zahvaliti „prvom hrvatskom predsjedniku“.

„Prvi hrvatski predsjednik“ se 1997. protuustavno kandidirao za drugi predsjednički mandat, s obzirom da Ustav RH precizno propisuje kako „nitko ne može biti više od dva puta predsjednikom Republike“. Ustav pri tome ne ulazi u polemiku da li je predsjednik RH imenovan ili izabran. Tuđmanisti „zaboravljaju“ da je Franjo Tuđman prvi puta imenovan predsjednikom Republike prilikom izglasavanja amandmana na ustav SRH 1990., kada je „SRH“ preimenovana u RH, drugi puta je izabran za predsjednika Republike na predsjedničkim izborima 1992. godine, istina, uz masovno krivotvorenje izbornih rezultata, ali, „pustimo sad to, nije vrijeme...“, a treći puta je izabran 1997. godine kada, usput rečeno, doslovno niti jednom nije osobno nastupio na nekom predizbornom skupu.

Sjećamo se da je na tadašnjim predizbornim plakatima Hrvatske demokratske zajednice u cijelom nizu hrvatskih velikana i onih koji to nisu, Otac domovine dr. Ante Starčević prikazan na dnu plakata, kao mali čovječuljak – u odnosu na „novog Oca domovine“ odnosno „Franja“, kako je „Sloba“ Milošević od milja zvao prvog hrvatskog predsjednika s kojim se tako dobro, skladno i drugarski dogovarao i dogovorio – o svemu, samo ne o onome o čemu su se trebali dogovoriti – da se Srbija ispriča za sve zločine koji su srpski četnici i srbo-komunisti počinili nad hrvatskim narodom u Drugom svjetskom ra-

tu. (Tuđmanova isprika s tim u vezi također je izostala.)



O Drugom svjetskom ratu i o „Bleiburgu“ Tuđman nije volio razgovarati, o čemu je nedavno na TV OTV posvjedočio njegov nekadašnji bliski suradnik i bivši ministar zdravstva i obrane u Tuđmanovim vladama, prof. dr. Andrija Hebrang, kojega se F. Tuđman pred kraj života odrekao, kao i Hebrang njega, dok danas, „zbog viših razloga“ Hebrang zagovara „Trg dr. Franje Tuđmana“. A zašto Tuđman nije rado volio pričati o Bleiburgu? To pitanje novinar i urednik Tihomir Dujmović nije Hebrangu htio ni postaviti, ali ne zato što Dujmović ne zna, nego zato da Tuđmanov kult ostane neokrznut, jer „drugog tvorca hrvatske države“, osim Tuđmana, Hrvatska nema, rekli bi bivši jugokomunisti, isti oni i njihovi nasljednici koji su za vrijeme diktatora i krvnika Tita cinkali hrvatske domoljube i optuživali rijetke i hrabre zagovaratelje hrvatske samobitnosti i državnosti.

Odgovor na pitanje „Zašto?“ znao bi „Leitkritiker“ Davor Butković, onaj čije kritike predstavljaju u Hrvatskoj crtu-vodilju hrvatske politike, jer Hrvatska drukčije kao da nije zaslužila da joj jedan režimski kritičar određuje smjernice politike, i to liberalno-ateističke i svake dru-

ge, a ponajmanje hrvatske politike.

U zoru prvih višestranačkih izbora u Hrvatskoj, kada je Davor Butković interviewirao Franju Tuđmana kao nadolazećeg zamjenika Šušvar-Raćanove titoističke klike, Franjo Tuđman je u svojoj biografiji naveo strašan podatak, da je, naime, s pozicije političkog komesara partizanskog 10. korpusa u veljači 1945. premješten u Titov Glavni štab Jugoslavenske armije, u „štab“ one zločinačke organizacije koja je nad hrvatskim narodom počinila u svibnju i lipnju 1945. genocid, pod sintagmom „Bleiburg i Križni put“.

Ne mora se, valjda, posebno naglasiti da su zapovijedi za likvidacije ratnih zarobljenika dolazile iz „Glavnog štaba“ tako zvane „Jugoslavenske armije“. Već samo taj podatak, objavljen u tadašnjem tjedniku START, trebao je diskvalificirati svakoga za bilo koju državnu dužnost u Hrvatskoj, a kamoli za predsjednika hrvatske države.

Naravno, to vrijedi za zemlje demokracije, ali ne i za despotsku demokraciju kakvu Hrvatska ima, od 30. svibnja 1990. godine, t.j. od dana kada je frakcija komunističke partije zvana HDZ zamijenila drugu frakciju komunističke partije SKH, do danas. Međutim, jugokomunisti sakrili su od šire hrvatske javnosti kompromitirajuće podatke o Tuđmanu, jer, do kraja Tuđmanova mandata Davor Butković, niti itko više u Hrvatskoj, nije spomenuo ono što je Tuđman sam o sebi rekao u tjedniku START.

No, posljednji predsjednik Predsjedništva tzv. „SRH“ i prvi predsjednik RH Franjo Tuđman odmah je pokazao svoje pravo, izdajničko lice: još se pušilo s ognjišta ražnja u zagrebačkoj Dubravi gdje su Janjevci u čast izborne pobjede HDZ-a pekli vola (dok je Račan oružje TO SR Hrvatske predavao u ruke „JNA“), a Franjo Tuđman je već dao promijeniti izgled stijega pod kojim je dobio prve višestranačke izbore, hrvatski povijesni stijeg cr-

ven-bijeli-plavi s hrvatskim grbom s prvim bijelim poljem, iz najkasnije 1527. godine. Po tom stijegu se Tuđman razlikovao od bezlične tadašnje „Koalicije narodnog sporazuma“ Savke Dabčević Kučar, koja je nastupala bez ikakvih simbola, kao što ni ona ne predstavlja nikakav simbol u povijesti Hrvata, za razliku od časnog Mike Tripala. Uglavnom, Tuđman je, poput pravog boljševika dao promijeniti izgled hrvatskog nacionalnog i državnog stijega, koji je danas skoro pa zabranjen u hrvatskoj javnosti, a mlađi naraštaji skoro više i ne znaju kako izgleda izvorni stijeg hrvatske države, pod kojim su u hrvatskoj povijesti ginuli deseci, zapravo stotine tisuća hrvatskih branitelja i domoljuba. Nakon toga sve je išlo brzo, i sve je završilo kobno po Hrvatsku.



Dok su predsjednici Slovenije, Makedonije i BiH mislili da su se sa Tuđmanom i Miloševićem nešto dogovorili, Milošević i Tuđman su na tajnim sastancima u Karadorđevu i Tikvešu 1991. sve dogovorili – podjelu BiH, izdaju „krajinskih Srba“ i bosanskih Hrvata, razmjenu teritorija, „humana preselejenja“ itd. Zbog opasnosti da se dogovoreno ne ostvari zasmetao im je Ante Paradžik, dopredsjednik Hrvatske stranke prava i predsjednik Saveza studenata Hrvatske u doba Hrvatskog proljeća, pa je Paradžik likvidiran. Potom je zasmetao general Hrvatskih obrambenih snaga i član Glavnog stožera Armije BiH Blaž Kraljević i osam časnika HOS-a, pa su i oni likvidirani, no, te činjenice za zagovaratelje „Trga dr. Franje Tuđmana“ ništa ne znače, dapače, odgovara im što je Tuđman odgovoran za ta kukavička politička

ubojstva, među ostalim brojnim političkim ubojstvima, za koja nalogodavci i počinitelji nisu procesuirani ili nisu kažnjeni, a i od koga su mogli biti kažnjeni kada su svi korumpirani i oportunisti.

Tu bi se već moglo stati i reći da Franjo Tuđman nije zaslužio trg, a da ne govorimo o kriminalnom zakonu o privatizaciji za koji je odgovoran, za „normalizaciju odnosa“ s Miloševićevom „SR Jugoslavijom“ 1994. godine kada je još jedna trećina Hrvatske bila okupirana, pa nepoštivanje izbornih rezultata za grad Zagreb 1996. godine, pa skoro krvavo gušenje masovnih prosvjeda iste godine u Zagrebu protiv Tuđmanova režima, zbog Radija 101, čiji vlasnici takvu veliku podršku građana nisu ni zaslužili, što su kasniji događaji pokazali, pa onda montiranje političkih procesa protiv vodstva Hrvatske stranke prava prije 13 godina, pa otimanje Hrvatske stranke prava od njezina članstva i vodstva i instaliranje došnika Kontraobavještajne službe JNA na njeno čelo, taman da ljevičari i bivši jugokomunisti još sljedećih 20 godina mogu između sebe, t.j. između „ljevice i desnice“, rotirati vlast (što se, međutim, neće dogoditi, jer propast zemlje i njihova je propast), zatim, zagovaranje podjele Kosova u vrijeme kada je NATO 1999. bombardirao Srbiju i Miloševićevu soldatesku na Kosovu, pa skori rat s Američkom vojskom u BiH zbog mjesta Martinbrod, za koji se poslije ustanovilo da se ipak nalazi u BiH, pa kadrovanje najgorih boljševika u vrh hrvatske države, još 1990., i teško nasljeđe komunizma koje nam je Tuđman ostavio, a iz toga proistječe 99% poteškoća s kojima se Hrvatska danas suočava, od visoke stope nezaposlenosti preko socijalnog siromaštva i borbe za golu egzistenciju, do strašne korupcije i moralnog posrtaja današnje političke ex-komunističke i došničke elite zajedno s njihovim tajkunima, koji su još do jučer bili vozači kamiona, hodali u opancima i bili socijalistički

referenti u kakvom „samoupravnom SOURu“ ili „OOURu“.

Tko je počeo s rasprodajom hrvatskog narodnog gospodarstva ako ne „Franja“. Sjetimo se Hrvatskih telekomunikacija koje su danas nje-mačke. Sjetimo se Zagrebačke banke koja je danas talijanska, kao i Privredna banka, sjetimo se „Nikole Tesle“ koji je danas švedski, kao što je bio i na kraju Tuđmanova trećeg predsjedničkog mandata itd. Netko će reći da je Tuđman kriv za izolaciju u koju je Hrvatsku bio doveo, pa da stoga ne bi trebao imati trg. Da, istina je da je Hrvatska bila za Tuđmana u međunarodnoj izolaciji, ali lako za izolaciju ako je i to način zaštite nacionalnih interesa, ali Tuđman je Hrvatsku bio doveo u izolaciju, čak i na rub ratnog poraza u BiH, zbog sulude politike koju je vodio prema BiH, i zato što je Zapad Tuđmana potrošio kao kakvu staru krpu koja je potom odbačena. Tuđman je sve potpisao što su mu Zapad i Istok stavili na stol, pred nos, i ono što treba, i ono što ne treba, a nikada Zapad nije pitao za stanje demok-

racije u Tuđmanovoj Hrvatskoj.

Hrvatski državni Sabor samo je poput glasačkog stroja potvrđivao Tuđmanove krive Drine, bez rasprave, bez časti! Trebalo bi još nekoliko stranica za nabranje Tuđmanovih grijeha prema hrvatskom narodu, ali nema mjesta. Ipak na kraju, nezavisnu Republiku Hrvatsku nije do nezavisnosti doveo Tuđman ili HDZ nego HSP s Paradžikom i HOS s Blažom Kraljevićem kojima je prolivena krv da bi Hrvatska mogla živjeti. Da je o hrvatskoj samostalnosti odlučivao isključivo Franjo Tuđman, brzo bi cijela Hrvatska otišla k vragu. Jer, kad je na pr. na referendumu 1991. trebalo odlučiti o hrvatskoj samostalnosti, Tuđman je hrvatskim građanima ponudio opciju između jugoslavenske konfederacije i jugofederacije.

Niti jedan dokument HDZ-a niti ijedna Tuđmanova rečenica od 1989. do 1991. ne svjedoči o namjeri stvaranja samostalne hrvatske države.

Tko priznaje činjenice, a ne laži, ne

može zanemariti tu činjenicu. Stoga je perverzija, čak i diverzija, kao u Tuđmanovu stilu, tražiti, i to ultimativno, „Trg dr. Franje Tuđmana“. Bolje bi bilo kada bi zagovaratelji Tuđmanova kulta i stvaratelji mita o političkom komesaru i generalu „JNA“ trebali, da su dobro namjerni, tražiti drugo mjesto za ukop posmrtnih ostataka Franje Tuđmana (jer mjesto groba na ulazu na Mirogoj nije primjereno za totalnog grješnika), Tuđman Franjo koji je otišao u bespuća povijesne zbiljnosti, ostavljajući iza sebe potop, a sirotinju na prosjačkom štapu, dok su se njegovi namirili, a danas lažima štite opljačkano, uz zaštitnike u Banskim dvorima, Hrvatskom saboru i Predsjedničkom uredu. I da se ne zaboravi, Siniša Glavašević je stanare upravo malo prije navedene tri ustanove označio, s pravom, „čelnici-ma“ (pametnome dosta!), koji za Vukovar i Hrvatsku, na čelu s Tuđmanom, nisu napravili onoliko koliko je crno ispod nokta.

UDBAŠKE PODVALE

Ive Matanović, Zadar, predsjednik Zdruga udruga Hrvatskih političkih uznika RH i inozemstva.



Ivo Matanović (prvi s desna)

Neshvatljiva mi je stvorena percepcija oko rehabilitacije pokojnog Bla-

ženog kardinala Alojzija Stepinca. Tim više jer se rehabilitacija traži od suda koji ga nije sudio. Istina je, doduše da u našim sudovima još uvijek sjede komunistički sudci koji bi to rado uradili, ali ne zbog samog uzoritog Blaženika Stepinca već zbog sebe samih.

Sve veći je pritisak javnosti na zakonodavnu vlast i na Hrvatski sabor, da se u Hrvatskoj pokrene proces lustracije bivših komunističkih kadrova, uzdmala je duhove nekih sudaca i drugih državnih djelatnika iz bivšeg sustava, pa se tako u njihovim glavama rodila ideja o pok-

retanju procesa rehabilitacije Blaženog Stepinca. Dakako ne zbog samom Blaženog Stepinca, kako je upravo gore rečeno, već da i sami na neki način budu rehabilitirani.

Mi iz udruga Hrvatskih političkih uznika smatramo da Blaženom Stepincu ne treba nikakva rehabilitacija, jer je njega rehabilitirao, preko svoga izaslanika Svetog oca Ivana Pavla II. sam Bog.

Zato, draga braćo i sestre Hrvati, ne nasjedajmo svekolikim komunističkim podvalama, jer lukavi komunisti, pritiješnjeni lustracijom, preko Blaženog Alojzija Stepinca i preko svih nas bivših političkih uznika usvari žele rehabilitirati sami sebe.

PROMJENAMA DO PRAVEDNIJE HRVATSKE (2)

Ivana Perkovac, Glas Hrvatske, program Hrvatskog radija

Pitanje:

Nadamo se da baš i nije tako i da će naši mediji nastojati što autentičnije prenositi događanja vezana uz ovu temu o kojoj mi danas govorimo, jer ovo je vrlo važna tema kako za Hrvatsku, tako i za naše Hrvate izvan Domovine.

Gospodine Šoljak za kraj, zanima me koliko su mladi zainteresirani za uključnje u Hrvatski Svjetski Sabor u timove i koliki je broj članova mladih? I to je jedan lijep povod da pozovemo mlade da se uključe?



Prof. Niko Šoljak

Odgovor:

Vidite, mladi ljudi su sposobniji i aktivniji, bolji od nas starijih. Ja se smatram starijim, jer imam dosta godina. Mladi ljudi su inventivni i direktni u kontaktima. Mi smo do sada imali nekoliko skupova mladih, tri sjednice sabora mladih, oni su to jako dobro prihvatili. Međutim, mladima

treba pomoć. Stariji moraju mladima dati potporu. Nažalost, danas u Hrvatskoj o mladima se ne vodi računa kako bi se trebalo voditi. Mladi su prepušteni sami sebi i među njima vlada apatija kao i među drugima u svim dijelovima našega društva. Oni praktično nemaju nade za bolje sutra. Mladima treba pružiti sve mogućnosti, od organizacije do njihovih konkretnih programa.

Putem Hrvatskog Svjetskog Sabora mladi su dobro uključeni u svim gradovima i općinama u Hrvatskoj. Imali smo prije više od mjesec dana u Poreču skup mladih iz cijele Hrvatske. To je tolika snaga, tolika sposobnost da jednostavno mi stariji koji smo prisustvovali tom skupu, divili smo se, kako mlade osobe od 20 do 25 godina razmišljaju, kako imaju informacije i kako bi htjeli nešto napraviti. Međutim, mladima treba otvoriti prostor i njih treba pomoći da im se da nada kako u Hrvatskoj mogu osigurati egzistenciju i da ne trebaju razmišljati o odlasku vani.

Nažalost puno ih razmišlja čim završi studije kako će napustiti Hrvatsku i kako će ići vani u druge države svijeta raditi. To je ogroman gubitak za Hrvatsku, jer mladost nam odlazi, a s mladosti odlazi i naša budućnost.

Ovom ćemo lijepom rečenicom završiti naš razgovor. Poštovani slušatelji bio je ovo predsjednik Hrvatskog Svjetskog Sabora prof. Niko Šoljak. Gospodin Šoljak upućuje pozdrav svim slušateljima u domovini i u svijetu.

Predsjednik Hrvatskog Svjetskog Sabora za Kanadu i njegov koordinator za Sjeverno-američki kontinent Ing. Ivo Jolić, jedan je

od sudionika skupa Hrvatskog Svjetskog Sabora održanog u Poreču. Razgovarali smo o aktualnim predsjedničkim i lokalnim izborima, o odnosu Republike Hrvatske s EU, privatizaciji, financijskoj krizi u svijetu, zatim što ga je nagnalo na odlazak iz Domovine, te na koje načine je promicao Hrvatsku u svijetu, o Hrvatima u Torontu i otvorenoj knjižnici i čitaonici u Mississaugi, u kojoj se kanadski Hrvati mogu upoznati s hrvatskom književnošću, a mladi sa hrvatskim jezikom.

Odgovor:

Ja sam prisustvovao tom sastanku u Poreču i smatram da je to jako pozitivan potez, jer se Hrvatski Svjetski Sabor bavi i iseljeništvom i tim materijalom i pitanjima, jer hrvatsko iseljenništvo je na neki način poslije rata odgurnuto, odmaknuto, a ne znam iz kojeg razloga. Ja mislim da je iseljenništvo imalo velike primjedbe na način kako se upravlja imovinom u kojoj smo mi financijski sudjelovali i ulagali, u stvari poduprli gotovinom tijekom rata, ili poslije rata. Hrvatski Svjetski Sabor želi sada oživjeti odnos između hrvatskog iseljenništva i domovinske Hrvatske, jer na neki način to je i zadnjem čovjeku jasno, da sve države svijeta koje su imale jako iseljenništvo iskoristile su odnos između iseljenništva i Domovine, kao na primjer Irska, Izrael i tako dalje, pa ne vidim razloga zašto hrvatsko iseljenništvo nije moglo imati više i većeg utjecaja na razvoj i kod pretvorbe? Što i zbog čega danas stoji na putu poboljšanja stanja u Hrvatskoj, podizanja standarda života, uprave, poštenja itd.? Mi smo u iseljeništvu

razočarani kako se upravlja Hrvatskom i kakvo je duhovno stanje. Eto to je to što nas smeta, zato i ovaj skup koji je imao za cilj da kažemo, sada kada dolaze izbori za predsjednika, dolaze lokalni izbori za lokalnu upravu u gradovima i selima, da tražimo od Hrvata kao glasača da shvate da se treba glasovati za onoga koji je pošten, dobar čovjek, dokazani aktivista itd. Može osoba biti poljoprivrednik (seljak) ili inženjer, ali je li on vrijedi kao čovjek? Ima li on duhovnu snagu? Ima li on ili onda u sebi poštenje? Je li se ogriješio o pretvorbu? Je li se ogriješio o razne negativne tendencije koje ovdje postoje, kao što su korupcija i drugo. Dakle, nemojmo dozvoliti onima koji su prljavi do vrata da nas opet vode, nego postavimo na čelo one ljude koji garantiraju svojim životom, svojom obitelji i poslovnošću da znaju koliko je sati i da znaju što i kako su uspjeli, kako su radili.

To će biti motiv za druge Hrvate kako trebamo raditi i kako da se drugačije vladamo.

Ja sam trenutno ovdje u Lipiku, pa vidim da je ovo mjesto suho zlato. Hrvatska država do sada nije ništa učinila da se iskoriste prirodna bogatstva koja ovdje postoje. Ovo bi bilo samo o mjestu gdje sam sada. Hrvatski Svjetski Sabor je u Poreču konstatirao vrlo precizno kakvog predsjednika 2010. g. želimo i što tražimo od kandidata za predsjedničke izbore 2010. Ja smatram da mi ne možemo samo tako da nam netko dođe za predsjednika, samo zato što ga je netko financirao ili nametnuo, netko ovo, netko ono, ili da ga je neka stranka "izbacila van", a čovjek je nepoznat, koji se ne razumije u politiku, niti u gospodarstvo. Ako ćemo mi to tako

raditi, onda čak idem i dalje i pitam: zar smo mi tako jadni da od 1102. godine mi 900 godina ne znamo upravljati sami sa sobom!? Očito da nešto nije u redu. Preciznost našeg odnosa s EU je važna. Da smo mi tako dobro mislili još od Pacte Convente ne bi se nama na glavu svatko popeo, a što mi očekujemo od EU? Zašto narod ne zna istinu, zašto ta EU hoće da nam uništi pretpostavimo brodogradnju, ZERP? Zašto su mnoge stvari učinjene u privatizaciji bile hitne? Danas u Kanadi još postoje državne institucije koje vladaju državnim poduzećima. Do nedavno je bila naftna industrija državna, a sada je djelomično,



Ing. Ivo Jolić

zatim pošta, telekom itd. To znači energenti su u državnom vlasništvu i to još uvijek postoji u svijetu. Sadašnja financijska kriza u svijetu je takva da su SAD ušle u bankarski privatni sustav da bi ga mogli kontrolirati, jer za proces u bankama ni same banke nisu znale što se dogodilo, došlo je do krize managementa, do krize teorije upravljanja i življenja u društvu. Evo to mi smatramo da možemo nešto uraditi,

da možemo nešto pomoći.

I želimo sudjelovati u unapređenju Hrvatske.

Pitanje:

Vaša su Vam iskustva bila vrlo bitna?

Odgovor:

Kako sam ja 40 godina vani, ne vidim razloga zašto ja ne bih mogao učiniti nešto, kada sam to mogao učiniti tamo. Došao sam na teren (u zemlju), jezika nisam znao, za 4-5 mjeseci sam naučio engleski, do tada sam govorio njemački i ruski i ne znam što sve nije trebalo. Ja sam svoju obitelj podigao na razinu da je moja obitelj s četvero fakultetski obrazovanih osoba i svi lijepo žive i rade, a nije ništa došlo lagano. Bilo je teških dana.

Bilo je dana kada se razmišljalo kako platiti radnike, a ne kako ću ja kupiti Mercedes ili nešto slično. Važniji su prioriteti.

MORAO SAM OTIĆI IZ HRVATSKE

Pitanje:

Vjerujem da je bilo teško. Vi ste prije 40 godina otišli iz Domovine. Možete li nam reći zašto ste otišli?

Odgovor:

Pa čujte, ja sam i onda bio aktivan tu u Zagrebu i dalje u Hrvatskoj na području gdje sam radio, od Vinkovaca do Zagreba. Kad god sam trebao doći na nekakav visi položaj, bilo za direktora ili za nešto drugo, što bi meni išlo u prilog, kao bolja plaća, bolji društveni položaj, ja to nisam mogao dobiti, jer moj otac nije bio u partizanima, nije bio za onu vrstu politike, nego je bio za nacionalnu hrvatsku politiku. Svi

smo mi nacionalisti, ljudi koji želimo Hrvatsku, bili proglašeni neprijateljima društva, a to društvo je bilo pro sovjetsko, pro strano, strana ideologija, koja, što ja znam, ni u kojem slučaju nije nudila ništa. Proklamacija o slobodi građana i slobodi društva, proklamacija o ravnopravnosti, proklamacija o budućoj sreći i boljem životu. Sve tri proklamacije komunističke partije izigrane su, i to dok oni sami nisu doživjeli taj krah svog vlastitog morala, nisu ništa učinili da se rastavi taj sustav. Sada vidimo s kime smo bili u toj džungli.

Slovenci nam danas zabranjuju da mi idemo u EU! U ime čega? Oni su u povijesti imali samo jednu biskupiju, nikada nisu imali državu! Ako gledamo što su naši susjedi Srbi radili i kako je ova revolucija, odnosno kako je ovaj ustanak nastao, mislim da je sve jasno. Nitko ne treba ići u Vukovar, možete vidjeti u Lipiku, ili idite gdje hoćete pa ćete vidjeti kako izgleda naša zemlja. Kada putujete vidite da je Hrvatska razorena, srušena i onda: kako se troši i ulaže hrvatski novac? Kako se troši hrvatski proračun? Na kojoj razini je naša administracija? Molim Vas izgradili su Parkinsonovu piramidu, da nekakav, svaki, mali činovničić ima još tri činovničića ispod sebe. Pa ne možemo mi to financirati! Hrvatsko pučanstvo postaje starije, znači trebat će nam veće mirovine (više novca), a hrvatska radna snaga bježi van. Nemamo mi proizvodnih radnika, niti imamo proizvodnih kapaciteta. Nezaposlen nam je veliki segment pučanstva od 20 do 35 godina starosti. Molim Vas tko će proizvesti dobra na koja će država ubirati porez, kako ćemo platiti miovine, vojsku, zdravstvo? Kako ćemo držati administraciju? Ne može

to tako. I još smo pozajmili novce i investirali ih tamo gdje nije mjesto da bi se brzo vratili i da se brzo oplode (donesu profit).

Tu ima toliko krivih koraka, ja to ne znam, kao da mi idemo na olimpijadu (u trčanju) svezanih nogu.

Eto to vam je što se radi u Hrvatskoj.



Ing. Ivo Jolić

U KANADI ŽIVI 300.000 HRVATA

Pitanje:

Hoćete li mi reći čime se Vi bavite u Kanadi?

Odgovor:

Ja sam imao oko 33 godine svoj vlastiti biznis. Radio sam u početku za strane kompanije, gdje sam puno toga naučio, gdje sam mnogo toga morao promijeniti od onog odgoja koji smo mi ovdje imali. Naučite vi brzo prava i dužnosti kako se vladati na ulici, a tako isto i u poduzeću-kompaniji. Naime veća produktivnost koju ste Vi ostvarili u poduzećima Vama donosi veće novce. Ja sam otišao odavle gdje sam imao plaću oko

200.000 dinara mjesečno. Ja sam po dolasku tamo nedjeljno počeo s plaćom od 150.000 dinara, kada to pretvorimo dolare u dinare. Tako sam došao nakon 3 godine da sam ja pretvoreno u dinare imao 2 milijuna dinara mjesečno. Naravno ja sam za to radio 10 do 12 sati na dan. Izvršio sam reformu te tvornice, pa sam povećao produktivnost za 300 %.

Izvršio sam reorganizaciju, mnogo toga sam uradio, nisam imao slobodnog vremena, ja sam imao samo radno vrijeme. Nosio sam kući poslovne elemente (nacrte), koji su me smetali, da bi to razradio u miru i da bi predložio gazdi da nešto promijenimo itd. Nigdje na svijetu ne ide lagano, ali, molim Vas, za proizvod kojega Vi dajete onome tko je gazda, i tko je vlasnik te kompanije, vi ćete biti podignuti na višu razinu i vi ćete biti plaćeni, i dapače bolje priznati, pa i poboljšati ljudski odnos, što oni kazu „human relation“. Ne možete Vi radnike ponižavati, ne možete Vi radnike ne plaćati. Radnik radi, on je dao svoje, vi ga morate platiti, a ako vi nemate plaću za sebe, to je Vaš problem, to nije radnikov problem.

Ja ovdje čujem za negativnosti, a i u novinama piše da radnici nisu primili plaću za 3 mjeseca itd.

Na koncu, pored svega što sam radio, radio sam i na osnivanju sportskih društava kao što je „Croatia Toronto“. Ja sam 20 godina bio tajnik „Croatie“. Mi smo okupljali mlade ljude, osnivali dječje klubove, i da znate bili su ljudi u strahu od te Jugoslavije. Govorilo se UDBA sve zna. UDBA ništa ne zna, izdaja je sve bila, znači stvaranje fame o toj državnoj službi. Mi smo mlade

ljude uveli u nogomet. Osnivali smo dječje škole, pa kada je on dobio mali dres na kojem je bio mali hrvatski grb, ne doduše egzaktno kao ovaj sad, ali je bio mali hrvatski grb s bijelim početnim poljem itd. Onda su roditelji prihvatili da to dijete igra, da ne vodi politiku. Osnivali smo također folklorna društva. Mi imamo danas u Torontu 6 ili 7 nogometnih klubova: Croatia, Zagreb, Karlovac, Dalmacija, Livno itd., a također imamo 3 ili 4 folklorna društva, gdje su naša djeca plesala i učila hrvatski jezik. Mi danas imamo hrvatski jezik na fakultetu, koji se priznaje kao i svaki drugi predmet. Dobijete za to kredit. Imamo hrvatski jezik u srednjim školama. Imamo i dječje škole za hrvatski jezik. Upravo sada mi u Hrvatsko-kanadskoj knjižnici počinjemo rad u vrtiću za djecu od 2 do 6 godina, gdje će djeca učiti hrvatski jezik i hrvatske pjesmice. Baš sam u Zagrebu uzeo nešto dječje literature. Onda ćemo naručiti literature preko izdavača da svako dijete može naučiti pjesmice govoriti. Znete pritisak strane sredine je velik, gdje ona zna preko TV, preko svega što mu se servira da zna engleski vrlo brzo, ali međutim hrvatski roditelji rade, roditelji su prepustili djecu školi. Škola odgaja svoje građane. Tako tamo nema ni Srba niti Hrvata, kao djeca tamo postoje samo Kanađani, a što je naše podrijetlo to je druga stvar, to Kanadu ne interesira i ne smeta. Kanada se ne bori s nama odraslima, jer nas ne mogu promijeniti, ali djeca su njihova.

Tako mi moramo usaditi jezik, koji ne će nikada biti perfektan, ali će djeca imati smisao za jezik i govoriti će ga. Mi imamo u Torontu na tisuće školovanih ljudi i sve Hrvata, a u Kanadi ima oko 300.000 Hrvata, u Torontu i okoli-

ci je oko 50.000 Hrvata, a od Toronta do Windsora (400 km) ima možda do 80.000 Hrvata. Na sve strane smo i imamo svoje biznise, sve svoje, jedino tamo ne možemo imati državu, a to nam ne pada na pamet, a ne pada nikome drugome.



Ing. Ivo Jolić

HRVATSKA-KANADSKA KNJIŽNICA

Pitanje:

Da nešto kažemo i o djeci. 2000. godine osnovana je Hrvatsko-kanadska knjižnica.?

Odgovor:

Točno je. I ja sam jedan od prvih članova te knjižnice.

Pitanje:

Kako ta knjižnica danas stoji?

Odgovor:

Znete što, najprije smo objavili da osnivamo knjižnicu i zamolili smo klub „Croatia Toronto“ da nam ustupi zidove u jednoj sobi da bismo metnuli police. Zatim smo zamolili ljude koji nam žele pokloniti svoje knjige. Tako su stariji ljudi dali svaki po 5 ili 10 ili 50

knjiga. Ljudi su nam davali te knjige, jer ne znaju što će s njima, jer im je 70 ili 80 godina, i tako smo sakupili oko 2.000 knjiga, i to uglavnom domaće literature koja je donesena iz Hrvatske prilikom iseljavanja, te emigrantska literature koja je pisana po cijelom svijetu, ali je i prodavana po cijelom svijetu. Zatim, u gradu Mississauga, koji danas ima između 700-800 tisuća stanovnika, postoji Public library. To je dakle narodna knjižnica koja je imala više od 1.500 hrvatskih knjiga. Kako su posuđivanja bila rijetka, možda je svega stotinu ljudi posudilo knjigu ili dvije, odlučili su da iz knjižnice izvade većinu hrvatskih knjiga, jer su zauzimalle prostor, a ne koriste ih građani (Hrvati) Mississauge, kojih ima u samom gradu preko 20 tisuća. Mi smo preuzeli knjige iz njihovog skladišta, nekih 1.500 knjiga, i tako smo došli na 5.000 knjiga u našoj knjižnici.

U istoj zgradi gdje je i klub „Croatia Toronto“ iznajmili smo prostor od 160 m², a to je objekt kojega su vlasnici su Hrvati, nas 120. Svaki smo dali nešto dolara, ali nitko nije mogao dati više od 5.000 dolara, da nam ne bi nitko postao gazda, nego to je baš narodna imovina. U tim objektima imamo 3 stana, klupske prostorije i knjižnicu. Nabavili smo police i otvorili modernu knjižnicu, koja danas broji oko 10.000 knjiga.

OBEĆANJE LUDOM RADOVANJE

Pitanje:

Čestitam, to je zapravo veliki uspjeh, koliko su uopće mladi zainteresirani za hrvatski jezik i za našu hrvatsku knjižnicu?

Odgovor:

Mladi koji su iz onih obitelji koje

su roditelji naučili hrvatski, ti mladi dolaze u knjižnicu, bilo da studiraju, te im treba naša literatura ili uzimaju za čitanje. Mi u knjižnici držimo sve knjige koje su pisane i na engleskom jeziku, ali govore o hrvatskoj povijesnoj problematici i kulturi. Tako da mi imamo godišnju posudbu oko 1.500 knjiga. Sada Vi uzmite, prije se posuđivalo 100 knjiga, a sada 1.500 knjiga.

Kako knjižnica ima slobodan prostor oko 100 m², a dobili smo iz kanadske škole besplatno stolice, koje oni mijenjaju za novije, tako se održavaju predavanja. Na primjer, hrvatski konzulat je držao predavanje o povratku i propisima carine, socijalnog osiguranja, povratku imovine itd. Zatim mi prikazujemo hrvatske filmove, drže se razna predavanja iz medicine itd. Mi imamo raznih stručnjaka, tako ljudi dolaze, interesiraju se za razne informacije. Na taj način knjižnica nastoji popuniti ono što nam manjka iz Domovine. Međutim, naš je problem održavanju knjižnice, koja nas košta između 40-50 tisuća dolara godišnje. To nam sve daju poslovni ljudi i često obični građani, koji koriste knjižnicu. Ti darovi su 100 ili 200, pa do 500 dolara. Tako pokrивamo troškove. Evo već 8 godina. Zapravo moram napomenuti da smo pisali molbu Ministarstvu prosvjete i kulture u Zagrebu i zamolili da nam pomognu. Oni su nas uputili na Maticu iseljenika Hrvatske. Bio sam na sastanku s ravnateljicom Matice gospođom Danirom Bilić. Obećala mi je prošle godine u rujnu da će nam dati jednokratnu pomoć od tisuću do tisuću i pet stotina eura. Međutim prilikom ove posjete prije nekoliko dana mi je saopćeno da zbog krize od pomoći nema ništa. Jeste da je to naša briga i mi ćemo sve to prebroditi, ali ne vidim

nigdje interesa za hrvatskog iseljenika, odnosno za hrvatskog emigranta, niti u politici, niti u gospodarstvu, jednostavno nigdje.

Mnogi su ljudi dolazili iz iseljenštva. Ja Vam tvrdim da je iz Toronta dolazilo oko 20 ljudi koji su htjeli investirati u Hrvatskoj od 5 do 100 milijuna dolara, ali ništa nije bilo od toga. Tu je takva problematika (administrativna i korupcijska) da Vas pošalju da hodate oko svijeta prije nego što Vam otvore nešto gdje bi mogli investirati.

LJUBAV NA DALJINU

Pitanje:

Postavili ste pitanje u našem razgovoru: Zašto Hrvatsku ne interesira hrvatsko državljanstvo naših ljude? To bih voljela da malo prokomentirate, pa da zaključimo razgovor?

Odgovor:

Iz dva razloga bi bilo poželjno i povoljno, da Hrvati u emigraciji odnosno u iseljenštvu uzimaju državljanstvo. Na primjer, jedna kompletna dokumentacija za državljanstvo u Kanadi i SAD se naplaćuje oko 300 dolara. Mi imamo na području SAD i Kanade najmanje milijun ljudi koji su novovjekli iseljenici i njihovi potomci, počevši od pedesetih godina prošlog stoljeća na ovamo. Od tog broja hrvatsko državljanstvo ima manje od 100 tisuća Hrvata. Kada bi svi uzeli državljanstvo, to bi bio prihod od 300 milijuna dolara. Sramota je da smo cijelo stoljeće vodili borbu protiv neprijatelja i htjeli svoju neovisnu Hrvatsku, a sada hrvatski iseljenici "nemaju" interesa za svoju Hrvatsku, a niti hrvatska država za svoj narod!

Zašto? Zato što se narodu nešto ogadilo! Mi nismo vjerovali da je

hrvatski narod takav, da bi sam sebi naškodilo, a mi to sada vidimo. Može netko kazati da to nije istina! To je nažalost istina, to su fakti života, to je fakta, a ne verba. U nas postoji ljubav prema Domovini, iz daljine, a Vi ovdje uživajte direktno. To Vam je kao kada ja volim svoju ženu (obitelj) s 5 ili 10 tisuća km udaljenosti, a Vi imate svoju djevojku ili muža uza sebe i ne razumijete te osjećaje. Mi imamo duhovnu ljubav prema Domovini, a Vi imate svakodnevno i bijelih i crnih sati, pa ste izgubili nešto od te ljubavi i nama se na neki način ta ljubav osvećuje, jer mi ne možemo postati ravnopravni građani i ne možemo sudjelovati u izborima. Mi smo uvijek mislili, ako dođe do krize (referendum?) iseljenštvo je moglo imati toliko glasača, da Domovina na bilo koji način ne može otići nikuda na krivu stranu, jer NAMA je dosta krivih hodanja, krivih ideologija i krivih zaključaka. Zašto nama treba provoditi sve što nam svijet govori (naređuje)?

Pobogu ljudi, imamo li mi svoje pameti i zato mislimo da bi hrvatsko državljanstvo trebalo ponuditi na jednostavan i jeftin način da ga se može dobiti po cca 100 dolara za Hrvate u iseljenštvu. To bi nam svima mogao biti NAKIT, ako baš ništa drugo.

Pitanje:

Uz nadu da će što više Hrvata diljem svijeta biti okićeno ovim simboličnim dokumentom, pozdravljamo skup u Poreču, kao i svaku inicijativu za povezivanjem, što boljom komunikacijom i stvaranjem MOSTOVA između Domovine i iseljenštva.

Odgovor:

Hvala Vam na razgovoru.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (2)

Eugen of Savoia

TEORIJA I RASPRAVA

Prvo, zaista je moguće navesti najvažnije čimbenike koji imaju potencijal uzrokovati disfunkcionalnost društva. Ti čimbenici uključuju najmanje jezik, kulturu, religiju i etnicitet. Pažljivo primijetite kvalifikaciju u prvoj rečenici ovog odjeljka; upravo spomenuti čimbenici neće nužno stvoriti probleme, ali svi oni imaju potencijal za to. Razlike u ova četiri područja su primjeri onoga što možemo zvati temeljnim razlikama, tj. razlikama kojima se ne može dopustiti da rastu bez ograničenja, ako želimo da društvo ostane zdravo. Ovo je tako stoga što su ovi čimbenici snažno povezani s našim osjećajem identiteta, pripadanja i lojalnosti; onih vrsta stvari bez kojih ni jedno društvo ne može funkcionirati.

Drugo, sposobnost bilo kojeg društva da se nosi s temeljnim razlikama biti će promjenjiva kroz vrijeme. Na primjer, društvo s ekonomijom u usponu privremeno će u ovim područjima imati veću toleranciju. Budući da se ekonomski rast ne može nastaviti u nedogled, sposobnosti društava Zapada da se nose s temeljnim razlikama prije ili kasnije morat će se smanjiti.

Treće, kada god društvo prijeđe svoja ograničenja glede količine temeljnih razlika koje je sposobno podnijeti, neke vrste snaga će - nužno - u tom društvu ući u igru, kako bi obnovile dovoljnu razinu jedinstva.

Kako će ovo utjecati na Europu u nadolazećim desetljećima? Čini se kako su mogućnosti prilično drakonske:

Nekim grupama ljudi nametnut će se strani jezik, kultura i/ili religija

Ljudi različitih kultura će se premjestiti i odmaknuti jedni od drugih

Ljudi različitih kultura će se međusobno ubijati. Krajnji rezultat ovog procesa vjerojatno će upasti u jednu od ove tri glavne kategorije, iako su mogući i hibridni scenariji:

Europa bi se mogla podijeliti duž crta koje razdvajaju jezike, kulture, etničku pripadnost ili religiju, slično kao što se dogodilo kod raspada Jugoslavije

Europu će zauzeti ili će njome dominirati useljenici

Useljenici bi mogli biti prisiljeni napustiti Europu ili bi mogli na druge načine izgubiti svoj utjecaj



Hrvatski politički vrh smatra da Hrvatskoj trebaju kineski useljenici

Teško se može poreći da se razina raznolikosti stalno povećava u svim nacijama koje trenutno sudjeluju u multikulturalnom projektu. Tek trebamo vidjeti bilo čiji prijedlog o tome kako ćemo izbjeći dosezanje gore spomenutog ograničenja.

Jedan mogući prigovor gornjem tijeku razmišljanja je da je raznolikost snaga, a ne smetnja. Međutim, takva primjedba propušta uvidjeti ključnu stvar. Sigurno je, premalo raznolikosti može biti problem, ali isto vrijedi i za previše raznolikosti. Gotovo je bezbroj primjera iz stvarnog života koji imaju ovu osobinu; potrebno je imati određenu količinu nekog sastojka, ali jedva da je ikad dobro imati nekog sastojka koliko god je to moguće.

Raznolikosti unutar ljudskih društava nisu iznimka za ovo pravilo. Is-

tog trenutka kada takva raznolikost naraste iznad ograničenja unutar kojeg je korisna i zdrava, vidjet ćemo simptome poput razvoja paralelnih društava unutar većeg društva, manjak komunikacije i međusobnog razumijevanja zbog različitih jezika, neuskladive pogleda na svijet, suprotstavljene vrijednosti i tako dalje i tako bliže.

Nekoliko koraka niže ovim putem i dobro funkcioniranje demokracije bit će ometeno građanima koji će glasovati za kandidate koji zastupaju njihovu određenu religiju, etničku grupu ili jezik, umjesto glasanja za kandidate sa boljim političkim programom. Ako se raznolikosti dozvoli rasti bez granica, prije ili kasnije će društvo u pitanju postati disfunkcionalno.

Tragično je da se ove stvari odvijaju ovdje u Europi, pred našim vlastitim očima. A ipak, sveučilišni svijet i mediji su samo umjereno zabrinuti, dok se za većinu naših političara čini kako nemaju pojma što bi se moglo ili što bi trebalo učiniti.

Zanimljivo je da se, dok se javnosti redovito ispire mozak sloganima poput "raznolikost je naša snaga", na raznolikost mišljenja o multikulturalizmu ne gleda lijepo, blago rečeno. Dapače, vladajuća elita ulaže ozbiljne napore u sprječavanje istinske, duboke, razumne i upućene rasprave o ovim teškim pitanjima.

Rezultat je intelektualno zatupljujuća kultura konsenzusa, koja se brine za to da svi poslušno stupamo na istu melodiju raznolikosti. To jest, raznolikosti u onim područjima za koja su naše elite odlučile da je raznolikost Dobra Stvar, ali zato jednoličnosti, konformizma i političke korektnosti drugdje. Europa je, jednostavno rečeno, u dubokoj intelektualnoj nevolji, a koja će morati uzrokovati i političku nevolju.

TRENTNA KRETANJA U EUROPI

Pojasnimo ova pitanja nekim otrežnjujućim činjenicama iz Nizozemske, Velike Britanije i Francuske.

Prema statistici objavljenoj u studenom 2006. u norveškom dnevniku Klassekampen, u 2005. godini 119.275 osoba je izabralo napustiti Nizozemsku, dok je 92.297 osoba iste godine ušlo u zemlju. Većina onih koji su otišli bili su etnički Nizozemci, dok su većina došljaka bili ne-Zapadnjaci koji su došli preko zakona o okupljanju obitelji. Ovaj proces teče već nekoliko godina te se očekuje kako će se u budućnosti nastaviti i jačati.

U ožujku 2006. nizozemska obavještajna organizacije AIVD objavila je izvještaj nazvan Nasilni Džihad u Nizozemskoj. Izvještaj se bavi činjenicom da, usprkos značajnim naporima u zaustavljanju tog razvoja, radikalizacija mladih muslimana se nesmiljeno nastavlja. AIVD upozorava da se, ako se trenutna kretanja nastave, nizozemsko društvo možda kreće prema raspadu.

U lipnju 2006. The Sunday Times je izvjestio kako je jedan od najiskusnijih britanskih vojnih stratega, kontraadmiral Chris Parry, upozorio da trenutno demografsko kretanje predstavlja prijetnju Zapadu sličnu onoj koja je srušila Rimsko Carstvo. Mi smo jednostavno nesposobni integrirati, a još manje asimilirati sve veći tok useljenika koji dolaze u Europu.

U Francuskoj je situacija već posebno ozbiljna. Nasilje u predgrađima i pobune su tako česti, da se više ne smatraju novostima te ih mediji u velikoj mjeri ignoriraju. Ali tko god pogleda na opću situaciju glede integracije ne-Zapadnih useljenika u Europi, pronaći će da je i drugdje stanje prilično zastrašujuće. Bitni problemi uključuju nedostatak discipline i posljedične probleme s učenjem u školama, narastajuće razine nasilja i kriminala u

velikim gradovima, sve više i više etničkih Europljana nalazi kako je teško živjeti u velikom broju predgrađa i u drugim područjima, a također je povećan broj napada i zlostavljanja židova.

ODBIJANJE SUOČAVANJA SA STVARNOŠĆU

Na međunarodnoj pozornici postoji stalan tijek članaka i knjiga koji predviđaju pad Europe, što također stvara prilično zanimljivu situaciju. S jedne strane, određeni stručnjaci i intelektualci čine sve što mogu kako bi upozorili na nadolazeću katastrofu. S druge strane, vladajuća elita inzistira kako je sve u redu. Primjer je norveški premijer Jens Stoltenberg, koji je u ožujku 2006. u glasilu Samtidenu napisao sljedeće: "Zadnjih dvadeset godina su vjerojatno bile najuspješnije u povijesti čovječanstva. Svijet napreduje, a pesimisti su u krivu."



Je li ovo europska sudbina?

Krajnje je vrijeme da jeftinu propagandu zamijenimo ozbiljnom analizom. Je li ili nije slučaj da gore spomenute temeljne razlike u Europi ovih dana rastu izvan kontrole? Što će, ako će išta, zaustaviti ovaj rast? Koliko ja mogu reći, to će se dogoditi samo ako ponovo razmislimo o cijelom našem režimu useljavanja, ali većina naših političara, kao i veliki dijelovi sveučilišta i medija agresivno odbacuju svaki takav prijedlog.

Pristalice multikulturalnog projekta čine se odlučnima osigurati da nji-

hov politički Titanic nastavi punom parom naprijed, bez obzira na buduću cijenu u ljudskim životima i rasulo društva. Ovi ljudi zaslužuju da ih se nazove multicinčnima.

Europa nije bila u ovako opasnim vodama otkad je Hitlerovo ludilo pokrilo naš kontinent tamom. Čje je to greška? Glavna odgovornost leži na naivnim, kukavičkim, moći gladnim i/ili arogantnim političarima. U ne malom dijelu odgovornost leži i na sveučilišnom svijetu i medijima, čiji veliki dijelovi nastavljaju idealizirati situaciju i gušiti demokratsku raspravu.

Tu i tamo neki od glavnih političara u Europi, na primjer Tony Blair, izreći će tvrde riječi o useljavanju, integraciji, vrijednostima Zapada, smrti multikulturalne ideologije, ili nešto slično tome. Međutim, ako i dok ne demonstriraju u praksi da su spremni provesti mjere koje bi zaista mogle nešto značiti, ja sumnjam da su to samo prazne riječi nesposobnjakovića bez pravog plana djelovanja. Manje vjerojatno, ali ne i nezamislivo, to su riječi ciničnih ljudi koji pokušavaju sakriti svoje prave namjere.

Mi sada sve većom brzinom idemo prema problemima neviđenih razmjera. Zatvaranje očiju i nadanje najboljem sve dok ne bude prekasno, vjerojatno je najgora moguća strategija. Ako problemi ubrzo ne budu priznati te ako ne budu učinjeni ozbiljni naponi u pronalaženju mogućih rješenja, vjerojatno je samo pitanje vremena prije nego će jedan broj Europljana početi pratiti nizozemski primjer i potražiti izlaz za nuždu. Zaista, sve više Nijemaca i Britanaca to već sada čini. Takvi migracijski uzorci se mogu nastaviti samo određeno vrijeme prije nego što počnu pokretati sami sebe, a u tom slučaju sudbina Europe će postati zapečaćena. Svaka moralna osoba i useljenicima i Europljanima duguje pokušati spriječiti takav scenarij.

OVAKO SU PROIZVODILI SRBE U HRVATSKOJ (6)

Izvor: **Petar V. Krestić**,
www.srpsko-nasledje.co.yu

HRVATSKE POGRDE ZA SRPSKI LIST

Kao ilustracija netrpeljivosti i mržnje Hrvata prema svemu što je srpsko, može da posluži i nepotpisano pismo, po svemu sudeći nekog od članova uredništva "Privrednika", koji, u pismu upućenom Stevanu Peroviću u Split, ovako odgovara na pitanje zašto list nije ponuđen Hrvatima, Nemcima i drugim narodima:

"Kad je list pokrenut, onda je po običaju razaslato svim novinama, kavanama, ustanovama i.t.d. Niko ga nije osim Srba pretplatio, nijedna redakcija nije dala zamenu, već su ga vratile i pogrdama pozdravile i permanentno napadale. Umazan je sa pogani i vraćan sa najružnijim pogrdama i.t.d. a da i ne spominjemo septembar 1902. godine. Onda je 30 trgovaca orobljeno, od kojih je 10 totalno upropašteno, te nikada više ne izdigoše glave (...) a skupština je zaključila, da se obustavi pretplata, da se list daje samo zadrugarima i članovima (...) nikad se nijedan Hrvat nije prijavio za člana, već samo Srbi prigrbljuju stvar, a radi ono 2-3 Hrvata, Nemca i drugih,

što ih sad preko godine za list zapita, nije vredno to pitanje pred skupštinom pokretati, tim više, što taj bojkot i sad još traje. Istina, celu tu akciju udesili su nam Jevreji, ali kao što rekosmo, sve je uz njih pristalo...".



Miroslav Mišković u Zagrebu

Poverenici su se redovno sastajali sa pitomcima za koje su bili zaduženi. Na tim sastancima razgovarano je o uslovima rada i tekućim pitanjima iz života šegrtu, organizovana su raznovrsna stručna i tematska predavanja, priredbe i proslave, nabavljane su i razmešnjivane knjige, čitane narodne pesme i pripovetke. Velika pažnja posvećivana je prosvetavanju pitomaca. Zato su poverenici vodili računa da u svim mestima knjige za odgovarajući uzrast budu pristupačne šegrtima. Knjige su pozajmljivane iz biblioteka ili knjižnica crkvenih opština (kao, na primer, u Karlovcu i Rijeci), školskih biblioteka (u Temišvaru i Moha-

ču), raznih udruženja i društava (u Sentandreji i Budimpešti), Privrednikovih omladinskih biblioteka, obrazovanih od poklonjenih knjiga (u Titelu, Zemunu, Ogulinu i Baji), ili privatnih biblioteka poverenika (u Vršcu, Opatiji i Žombolju).

Svi zanati i sva ostala zanimanja učili su se četiri, odnosno tri godine, u zavisnosti od toga da li roditelji jesu ili nisu bili u mogućnosti da za vreme trajanja šegrtovanja odevaju decu. Tokom školovanja, Privrednik je pratio kretanje i rad svakog pitomca. Poslodavac je bio obavezan da jednom godišnje, na specijalnom formularu, iznese svoje utiske o radu šegrtu. Posle gore određenog vremena, šegrti su "oslobađani", uručivana su im svedočanstva o izučenom zanimanju i postajali su pomoćnici, koji su za svoj rad dobijali platu. Pojedinci su ostajali kod gazda kod kojih su i izučili zanat, drugi su preuzimali radnje bivših poslodavaca, a neki su postajali njihovi ortaci. One koji nisu uspeli da se sami snađu, Privrednik je preporučivao, upućivao i smeštao u odabrane radnje u zemlji i inostranstvu, u Engleskoj, Francuskoj, Švajcarskoj i Nemačkoj.

OSMJEH

Jure Prpić, Zagreb

Osmijeh ništa ne košta, a djeluje čudesno, obogaćuje onoga kome je namijenjen, a ne osiromašuje onoga koji ga poklanja.

Nitko nije tako bogat, niti tako siromašan, da si ga ne bi mogao priuštiti.

S njime svatko samo dobiva.

Osmijeh unosi sreću u dom, pozdrav prijatelju, pomoć pri sklapanju poslova.

Osmijeh je kao odmor za umorne, putokaz izgubljenom, sunčana zraka za žalosnog i najbolji prirodni lijek protiv ljutnje.

Osmijeh na licu tvom



Ne može se kupiti, posuditi ili ukrasti jer ima pravu vrijednost samo kad se poklanja.

Osmijeh oživljava.

HIMNA KAO RUGALICA!

Akademik, **Mirko Vidović**, Pariz

som!

Ljudi moji, Šta je ovo!?

Upravo sam pročitao u „Dnevnom avazu“ neku „Himnu Bosne i Hercegovine“ i - zaprepastio se!

Ovo nije nikakva himna, jer u teoriji književnosti himna je sinonim hvalospjeva, u ovom slučaju - nacija koja sobom tvori državu sa svim svojstvima i odlikama u kojima se prepoznaje svaki član univerzalnosti građanstva. S pono-

Ova 'himna' nije čak ni amaterska pjesmica. To je krpļjačina nametnutih političkih ideja u kojoj se ni jedan rodoljub ni kulturni čovjek ne može prepoznati!

Ova polupismena krpļjačina djeluje kao provokacija svima nama koji volimo svoju Bosnu kroz svu njezinu povijest s perspektivom u budućnost u kontinuitetu i bez ikakvih diktata i ucjena.

Ova 'himna' djeluje kao da je sprtva hvalospjeva Karadžićevoj Re-

publici srpskoj, u kojoj ima pola Hercegovine, pola Srednje Bosne i sva Veležupa Donji kraji.

Ova provokacija je revoltirajuća i prvi džem svoj glas protiv i samog pokušaja da se ponizi naš Parlament razmatranjem ovako besmisleno sklepane primitivne rugalice.

Znajte i ne zaboravite:

Bosna je Bosnom postala

Bosna je Bosnom - ostala!

SULEJMAN TIHIĆ: SAMO KOMPROMIS SPAŠAVA BOSNU (2)

Boris Pavelić, „Novi list“, Rijeka, 15. veljače 2009.

savršena. Ali uvijek su korak naprijed.

problema na mikrorazinama: HDZ u Stocu, SDA u Bogojnu?

LAKO JE MESIĆU, ON NEMA SRPSKU KRAJINU

BOŠNJAČKA DJECA DOPODNE, A HRVATSKA POPODNE

Pitanje:

Predsjednik Mesić nedavno je kritično govorio o prudskom procesu.

Odgovor:

Ne znam koliko je upoznat s njim. Duboko poštujem što Mesić čini za BiH. Njegov istup držim dobronamjernim. Možda nije dovoljno obaviješten. I ja ću ga obavijestiti. Jer, netko bi sad u BiH mogao reći da Mesić više brine o Bosni od Tihica, a to nije točno. Lakše je Mesiću: on u Hrvatskoj nema srpsku krajinu s pravom veta, a ja imam RS. Zato naša rješenja nekad možda i jesu

Pitanje:

Hrvati i Bošnjaci okrutno su ratovali. Osim stereotipizirano u bošnjačkoj javnosti, taj se rat nigdje više ne spominje, a neriješene traume i dalje traju. Što mislite o tome?

Odgovor:

O tome sude sudovi u BiH i u Haagu. Mislim da se političari time ne trebaju previše baviti. Oni moraju stvoriti pretpostavke da sudovi rade svoj posao, i rješavati tekuća pitanja: ukinuti dvije škole pod jednim krovom, da bošnjačka djeca ne idu dopodne, a hrvatska popodne; da Mostar postane što jedin-stveniji ... Da postupno rješavamo naslijeđene probleme iz prošlosti.

Pitanje:

Kako potaknuti rješavanje takvih

Odgovor:

Ljudi na lokalnim razinama moraju imati hrabrosti i volje. Najlakše je čekati da dođu Tihić, Čović, OESS i OHR, pospreme i odu, a stvari se odmah vrte na staro. Treba poticati dogovor. Jednom će jedna strana dobiti više, drugi put druga. Ali nemojmo rušiti sve zato što jednom vaga nije pokazala podjednake omjere. U tome je velika odgovornost medija.

Pitanje:

Raste li netrpeljivost u Bošnjaka? Reis Čerić pretprošlog je petka na džumi branio vehabije?

Odgovor:

Bošnjaci su najveće ratne žrtve. Ne možemo reći da se to nije odrazilo na ljude. Deseci tisuća djece ostali su bez jednog ili oba roditelja. Država nema kvalitetne institucije za brigu o njima. Povratak je prespor. Sve to opterećuje. Bošnjaci često misle da jedini vole BiH, ali to nije



točno. Nema BiH bez jedinstva različitosti tri naroda. Rat jest doveo do skučenosti, pa i kod Bošnjaka. Pojavio se taj vehabistički pokret, ali on nema snažno uporište. Bosanski muslimani žele suživot i toleranciju. Oni vehabije ne prihvaćaju.

NISAM ZABORAVIO PROŠLOST

Pitanje:

Slažete li se da vehabizam jača?

Odgovor:

Opasno je u BiH stvarati klimu bezizlaznosti i permanentne žrtve. Kad su Bošnjaci u pitanju, neki političari govore samo o prošlosti i stradanjima, a ne rješavaju probleme sadašnjosti. Nedavno sam na glavnom odboru SDA rekao da bošnjačka politika mora promijeniti prioritete: umjesto pasivne filozofije žrtve – priče o genocidu, stradanjima, masovnim zločinima – treba se okrenuti aktivnoj politici rješavanja problema.

Ratne zločine treba ostaviti sudovima i povjesničarima. Više vrijedi jedna haaška presuda Krstiću za genocid u Srebrenici, nego stotinu polemika Tihića i Dodika. I tu su moju izjavu zloupotrebjavali, tvrdeći da „Tihić hoće zaboraviti prošlost“. To ni na osobnoj razini nije točno: ne mogu ja zaboraviti svojih pet logora. Svjedočio sam u Haagu na suđenjima Miloševiću, Šešelju, šamačkoj grupi i Dušku Tadiću.

Osobnim primjerom svjedočim kako se pamti, ali u prošlosti ne valja živjeti. I zbog žrtava i zbog njihovih obitelji moramo razmišljati o sadašnjosti i budućnosti. Ako bošnjačka politika govori samo o prošlosti, to stvara negativnu atmosferu i za dogovor. Meni je jako teško razgovarati s Dodikom ako imam stalnu opoziciju u javnosti i medijima koji, umjesto da afirmiraju politiku dogovora i kompromisa, afirmiraju politiku isključivosti. Daleko

je teže onome koji brani dogovore i kompromise, jer mu treba više znanja i riječi, nego onome koji napada: dovoljno je Silajdžiću i Lagumdžiji da kažu kako je Tihić izdajnik, da je sastavio Trojni pakt i prodao BiH, da nastavlja politiku Slobodana Miloševića ...

Meni treba mnogo više rečenica da bih objasnio neki kompromis. Ali što je alternativa kompromisu: nastaviti se sukobljavati? Svi koji su protiv dogovora žele nastavak postojećeg stanja. A ono vodi razgradnji BiH. To možda odgovara Dodiku, ali nama ne odgovara.



Moj interes nije u materijalnoj ...

DODIK PUN NETOLERANCIJE

Pitanje:

Tu dolazimo do „problema Dodik“. Vjerujete li da će provesti što dogovori?

Odgovor:

Pregovaram s njim od 1997. Do travanjskog paketa bio je to jedan Dodik. Drugi je poslije izborne pobjede: pun je netolerancije, isključivosti, protudejtonskih i protubosanskih izjava. No on je zadano rješenje. Nemam alternative. Nemam drugog pregovarača, jer on drži ključne glasove u parlamentu. Mogu samo čekati da mu istekne

mandat, pa da možda netko drugi bude izabran za četiri godine, no pitanje je hoće li biti. Prema tome, s Dodikom se mora razgovarati. Svjestan sam da Dodik može izigrati svaki sporazum. Moram računati da će to i pokušati. Moramo biti dovoljno oprezni da u svaki sporazum unesemo klauzule koje će mu to onemogućiti. Nemam pravo vjerovati mu ili ne: moram ga onemogućiti da izigra dogovoreno.

Pitanje:

Netipičan ste političar za balkanske prilike: vođa nacionalne stranke kojega zastupnici protunacionalističkih, građanskih pogleda optužuju za izdaju nacionalnih interesa. Vodite politiku u kojoj kompromis traži onaj koji bi trebao tražiti zadovoljštinu.

KOJI JE MOJ INTERES

Odgovor:

To je interes BiH, njenih naroda, ali i mene osobno, moje obitelji. Problemi se u BiH mogu rješavati samo dogovorom, nikako sukobljavanjem. Kad sam išao u Beograd na razgovore s predsjednikom Tadićem, prošao sam pored Sremske Mitrovice. Podsjetilo me to na torture u logoru. Pa sam prošao pored aerodroma Batajnica, gdje sam također bio mjesec dana u logoru. Pa sam u hotelu Moskva krenuo da popijem kafu, naiđem na prosvjede zbog hapšenja Karadžića.

Ali ja u Beograd idem da se ta strašna vremena više ne ponove, da moj ili bilo čiji sin više ne bude u logorima u Srbiji. A to možemo samo razgovorima. I ne možemo cijeli narod optužiti, u BiH pogotovo. Nema BiH bez sva tri naroda – mogla bi to onda biti Hrvatska, Srbija ili nekakva muslimanija. A ja nisam za muslimaniju, niti za bilo kakvu bošnjačku Bosnu, nego za Bosnu u kojoj će svi biti ravnopravni – ali na cijelom teritoriju, ne

samo ondje gdje su većina.

Pitanje:

Boli li vas kad vas tako napadaju, i kakva vam je pozicija u stranci?

Odgovor:

Boli, naročito kad vidim da to čine iz partikularnih interesa. Teško mi je kada me kritizira običan čovjek, ali njega mi je lakše shvatiti i lakše mu je objasniti. Ali ove druge,

koji namjerno podmeću, izokreću stvari, govore o nacionalnoj izdaji, prodaji – ti ljudi rade loše svojoj zemlji i narodu.

Što se stranke tiče. Ja sam 2006. zbog travanjskog paketa izgubio izbore. Vrijeme sada pokazuje da je travanjski paket bio dobar, ali građani to nažalost nisu prepoznali. Možda ću opet izgubiti. Ali neću odustati, jer sam uvjeren da je politika dogovora i kompromisa

dobra za sve. Trenutno možda ne nailazim na razumijevanje, ali znam da ću s vremenom biti u pravu. Manje je važno hoću li izgubiti unutarstranačke izbore – svoje sam političke ambicije ostvario. Želim i dalje biti predsjednik stranke, ali nemam namjeru povlađivati etničkome, jer to nije dobro. Lideri moraju voditi narod, ne mu povlađivati.

DA LI SE RADI O NOVOM ČINU TIHIĆ-DODIKOVOG IGROKAZA

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Mediji su prenijeli vijest iz Mostara, 21. februara 2009. da je Dodik napustio nastavak Prudskih pregovora uz slijedeću izjavu za novinare:

"Jasno sam im rekao na kraju sastanka šta su moji uslovi, pri čemu sam naglasio neupitnost teritorijalnog kapaciteta Republike Srpske. Pošto nisu htjeli da prihvate, napustio sam sastanak."

Dodik je tražio prihvatanje Republike Srpske u svom teritorijalnom i političkom kapacitetu.

Drugi uslov odnosi se na potvrđivanje prava entiteta na entitetsko glasanje i da se u budućem Ustavu BiH prihvati pravo na samoopredjeljenje do otcjepljenja što bi bilo potvrđeno referendumom tri godine nakon usvajanja novog Ustava.

* * *

Dakle, Dodik je jasan, ne može biti jasniji, njemu trebaju ovi pregovori isključivo radi legalizacije RS, a to znači i radi sticanja prava na otcjepljenje.

Nije jasno zašto bi onda ikoji bošnjački političar sjeo za pregovorački sto sa Dodikom. Međutim, i poslije ovako otvorenog otkrivanja Dodikovih namjera Tihić ide na slijedeći sastanak sa Dodikom. Naime, mediji prenose i slijedeće: "Lideri HDZ-a BiH i SDA novinarima su kazali kako će razgovori biti nastavljeni u idućih desetak dana te da će precizan datum sastanka biti naknadno utvrđen između trojice lidera."



Znači Tihić i Čović pristaju na Dodikov "ultimatum". To znači jedino da će im slijedeći sastanak služiti kao dogovor o formulacijama kojima će prevariti narod BiH, da bi Dodik dobio legalizovanu RS (znači i pravo na otcjepljenje), a da se narod ne dosjeti da je izigran. Vjerovatno i ovo Dodikovo ultimativno "napuštanje" pregovo-

ra služi toj svrsi. Naime, Tihić će sada (isto kao Alija nekada) kazati otprilike: "Eto Srbi neće Bosnu, to je realnost. Haj'mo gledat' kako da se ipak dogovorimo, jer moramo ići naprijed." Saznajemo da je Tihić već uručio Dodiku novu "Platformu za ustavne promjene". Međutim, i ta "platforma", kako je citirana na portalu sarajevo-x, je samo kozmetika, tj. legalizacija RS ovakve kakva i jeste.

Ovaj isti igrokaz su svojevremeno igrali Izetbegović i Karadžić. "Napredak" u njihovim dogovorima nas je doveo u ovu situaciju. Nada je da je narod Bosne i Hercegovine do sada naučio da njihovo "naprijed", znači napredak samo za genocidnu RS, dok to znači nazadak za sve ostale u Bosni i Hercegovini.

Vidjećemo dokle će Tihić (i Izetbegović koji ga otvoreno podržava u ovoj otvorenoj izdaji) hodati po žvcima članstva SDA. Znamo da ih je članstvo pročitalo, ali da li postoje snage u stranci koje su u stanju da se organizuju sa ciljem da ih zaustave. Ko god bi ih zaustavio i oteo SDA od izdajnika bio bi istinski heroj Bosne i Hercegovine.

O SUDBINI HRVATA U BIH ODLUČUJE ČOVJEK KOJI SE POTPISUJE ĆIRILICOM

Dean Rant, Domaljevac

Lako je biti general poslije bitke. Sada svi političari odreda, autoritativno i puni samouvjerenja komentiraju propale pregovore „Prud - Banja Luka – Mostar“. Sada svi znaju da su ti pregovori bili osuđeni na propast. A još jučer nam nitko od njih to javno ne obznani. Dapače, većina u strahu da ne bi izgubila postojeće pozicije, na sva zvona je kritizirala pregovore „trojke“. Bojali su se. Bilo ih je strah. Jer pregovori, barem kako su predstavljani da jesu, mogli su proizvesti rješenja koja nekima ne bi nimalo bila ugodna. Za uspjeh bilo kojih pregovora potreban je kompromis strana u pregovoru. A pozicije s kojih Dodik nastupa svakako ne mogu polučiti kompromisno rješenje.

Ponajviše su bojažljivi bili srpski političari, jer po njima je Dodik tražio kruha nad pogačom. Poziciju koju su osvojili ratnim zločinom nikako nisu mogli popraviti pregovaračkim aktivnostima.

Vjerojatno su u pravu. Nepravdu koju su nanijeli mnogima tijekom rata, pregovorima ne mogu produbiti. A imaju silnu želju za tim. Barem Dodik ne skriva takve želje i namjere. Bilo što da dogovore moralo bi ići u pravcu otklanjanja učinjenih nepravdanih rješenja. A to znači da bi pravda zarila svoje zube u tkivo Republike Srpske, što u konačnici nitko iz Republike Srpske ne može niti zamisliti.

Nitko od Srba, niti dan danas ne izražava tračak sažaljenja nad žrtvama čiji su i sami krvnici. Naprotiv ponosni su na svoja ratna dostignuća. Svima su im puna usta Republike Srpske. Hvale se i ponose tom zločinačkom tvorevnom. Davno su ljudi rekli: Čega se pametan stidi, toga se budala ponosi.

S druge strane mišljenja sam da će od sutra na svim javnim ali i privatnim stajegovima u Hercegovini zavijoriti crna zastava, obješena na polja koplja.

Tako je Čović bio blizu, a opet tako daleko od trećeg entiteta. I

ponovo veze ima s ratom i ratnim ciljevima. Radije bi mu pristajala aureola naivčine. Jer samo netko tako naivan može očekivati da će dobiti ono, što mu uz pomoć nekoliko desetaka tisuća dobro naoružanih i opremljenih vojnika, još u ratu nije uspjelo. A što ako Čović u istinu nije naivan. Ako smo naivni svi mi ostali. Jer možda bi se Čović zadovoljio i s pola onoga što je u istom onom ratu već imao. Ako bi se zadovoljio s manjim i od ovoga što ima danas.

Ili možda dobrano griješim. Jer Čović je poznat po tome što vodi računa o svakom Hrvatu ma gdje živio. Kažu da se izražavao kao Jugoslaven i da se potpisivao s ćirilicom. Valjda zato što je suosjećao s Hrvatima iz cijele Jugoslavije. Samo ne znam što je mislio s onom ćirilicom. Možda je još tada bio vidovit (prije rata). Znao je da će jednog dana pregovarati s Dodikom koji jako voli ćirilicu. Dobro, ne baš kao Čović, ali svejedno može pomoći.

U NOVOM USTAVU BIH SAMO SAVEZ (NEZAVISNIH) DRŽAVA

S.C. (Svevijesti.ba)

Gostujući u emisiji Radiotelevizije Srbije predsjednik Vlade RS Milorad Dodik kazao je da BiH ukoliko ide u ustavne promjene može isključivo da se održi kao savez država.

On je dodao da su u ranijim razgovorima Sulejman Tihić i Dra-



Sarajevo

gan Čović prihvatili da se Federacija podijeli na dva entiteta te da Sarajevo u Federaciji bude glavni grad uređen kao distrikt.

Ovo bi, kazao je Dodik, ostavilo RS u postojećim granicama i teritorijalno u obimu u kojem je sada, a Federacija bi se podijelila na način da jedan dio bude ono što je nekada predstavljalo Herceg-Bosnu sa glavnim gradom

Mostarom, a drugi dio bi se zvao Bosna ili kako se već dogovori, imajući u vidu da je Sarajevo distrikt.

Dodik je naveo da je Tihćeva izjava kako teritorijalne jedinice zadiru u granice Republike Srpske obično izvlačenje jer je bio izložen žestokim kritikama kod

Bošnjaka zbog činjenice da je prihvatio nedernutu RS.

Dodik je odbacio kritike opozicije u RS da je pristao na pomjeranje granica, kazavši da mu nije jasno, da ako predsjednik Hrvatske Stipe Mesić razumije da Milorad Dodik govori o neupitnoj Republici Srpskoj, kako to ne razumiju

pojedinci u RS i Srbiji.

Govoreći o tome kako vidi trenutnu situaciju u Srbiji, Dodik kaže da je u interesu Republike Srpske da Srbija bude jaka i da bude nosioc regiona, a ne onakva kakva je sada sa brojnim unutrašnjim podjelama.

BERIZ BELKIĆ: AMERIKANCI SU NAM NALOŽILI DA PRIHVATIMO AMANDMAN ZA BRČKO

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Naša javnost prije je spremna na puške nego na dogovor o podjeli BiH, dramatično je upozorenje čelnika SDA Sulejmana Tihća temeljnim boračkim organizacijama u BiH, koji su razgovarali s Tihćem o Prudskom dogovoru.

I potpredsjednik SBiH Beriz Belkić je braniteljima iznio svoje stavove o razgovorima trojice čelnika.

"SBiH eventualno može iz ovih razgovora prihvatiti ustavni amandman u svezi Distrikta Brčko, jer su to naložili Amerikanci, a sve ostalo nećemo prihvatiti", kazao je Belkić.

KOMENTAR: U prošlom broju Glasnika smo vidjeli da i pored našeg insistiranja da sagovornik iz SBiH navede neki konkretan primjer kako je to Amerika pritiskala domaće političare na Prudski sporazum, nismo dobili ništa više od podsjećanja da je američki ambasador English na TV dao podršku dogovoru Tihća, Dodika i Čovića. Tada smo objasnili da je to samo kurtoazna, uobičajena podrška jednog ambasadora SVAKOM dogovoru domaćih političara.

U stvarnosti, SBiH NIJE dobila nikakvu specifičnu poruku od američkih političara da podrži Prudski sporazum. Sjetimo se da su McCain i Lieberman otkazali (a ne odgodili) zakazanu posjetu Sarajevu, možda i zato jer su bili upozoreni kako će njihova posjeta biti iskorisćena protiv građana BiH. Znamo da se ni Biden nije sreo sa Silajdžićem u Minhenju. Mada se Silajdžić pružio iz



četvrtog reda gledališta da se "jarani" sa Bidenom, dobio je samo kurtoazni odgovor u stilu "zdravo žurim". Silajdžićevi ljudi su pokušali da taj pozdrav predstavite kao "kratki sastanak" tako da bi onda u domaćoj javnosti mogli manipulirati sa Bidenovim izjavama, ali je fotografija "kratkog susreta" u kojem se Silajdžić proteže za Bidenom iz četvrtog reda publike dok ga začuđeno gledaju ostali evropski lideri, obišla svijet te je Hare u najmanju ruku ispao "evropski klown". Nažalost Hare nije "evropski klown". Hare je četnički klown.

I, kao epilog, Haretova prva pra-

tilja među klownovima, Beriz Belkić, kaže čistu laž borcima Armije Republike BiH da im je Amerika "NALOŽILA" da podrže amandman o Brčkom.

Znači obistinilo se ono što smo predvidjeli, da će se Hare pridružiti Tihću kad i gdje zatreba, a da će svoju izdaju skrivati podmećući Amerikancima da su ga navodno "natjerali".

Budući da smo ovo predvidjeli, možemo kazati da toliko dobro

poznamo Silajdžića da čak vidimo i u budućnost šta će izdajnik uraditi. Za njega eto imamo kristalnu kuglu. To bi u svakom državotvornom narodu značilo da je on već potrošen za izdaju.

Primjetimo još da su glasovi stranke za BiH potrebni Prudskoj trojci jedino za amandman o Brčkom, budući da je jedino za to potrebna dvotrećinska većina poslanika u Predstavničkom domu. Za zakone o popisu stanovništva i državnoj imovini nisu potrebni glasovi stranke za BiH, jer je potrebna samo prosta većina, pa tu Haretova stranka i dalje izigrava patriotizam.

IZDAJA BOSNE I HERCEGOVINE

Stephen (Stjepan) Ćorković,
dipl. ing., Ottawa

Stjepan Ćorković je bivši član Izvršnog odbora Informativnog ureda Bosne i Hercegovine u Ottawi, gdje je imao posebna zaduženja koordiniranja tužbe Bosne i Hercegovine pred Međunarodnim sudom pravde protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) za agresiju i genocid. U tom radu je bio u redovnom kontaktu s prof. Boyle-om, kao i s Predsjednikom Bosne i Hercegovine i drugim visokim dužnosnicima BiH, s kojima se u nekoliko navrata sreo u Sjevernoj Americi i Europi.

Stjepan Ćorković iznosi važne detalje iz Preliminarnih presuda MSP, godine 1993., koje iz raznih razloga nisu bile uzete za osnovu nastavka

pravnog postupka protiv Srbije i Crne Gore. Te Preliminarne presude i njihova dalekosežnost su i danas valjane i omogućuju pravna



Izdaja

rješenja za probleme koji nam danas izgledaju nerješivi.

1993. g. Svjetski Sud, najviše civilizacijsko dostignuće vladavine zakona u međunarodnim odnosima, Međunarodni sud pravde u Haagu donio je preliminarnu presudu, koja je jasno i glasno osudila Jugoslaviju (Srbiju i Crnu Goru) i oružane skupine unutar Bosne i Hercegovine pod njihovom kontrolom za genocid. Ta presuda i preliminarne mjere zaštite naroda Bosne i Hercegovine prosljeđene su izvršnom svjetskom tijelu, Općoj Skupštini i Vijeću sigurnosti UN-a.

Gospodin Ćorković izvanredno uočava i svjedoči o izdajničkim potezima naših političara, sa tim što nije shvatio da se radi o četničkim agentima koji namjerno sabotiraju prof. Boylea, nego sve objašnjava njihovom naivnošću.

KARDINAL PULJIĆ NAM JE JEDINI "OTKRIO AMERIKU"

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Kardinal Puljić podsjetio me na moje prvo iskustvo sa američkim političarima. Kada sam došao u USA, u Bosni i Hercegovini je bjesnio rat i čim se saznalo da dolazim iz tog područja i da "govorim" engleski bio sam "rasprodan". Svi su me pozivali da govorim o ratu u BiH, bio sam čak i na lokalnoj TV, a bio sam i u delegaciji Muslimana Nove Engleske kod senatora Smitha, republikanca iz New Hampshirea.

Mi u Bosni i Hercegovini smo tada mislili da američki senatori imaju sve informacije o Bosni i Hercegovini, da oni tačno znaju šta se dešava, da oni "razumiju Bosnu" bolje od nas samih itd. Međutim, kada sam čuo senatorove komentare o ratu u BiH postalo mi je jasno da oni niti imaju pojma niti im je stalo. Toliko su me iznervirali senatorovi površni i neutemeljeni stavovi, a u koje je on bio apsolutno siguran, da smo uskoro galamili jedan na dru-

goga. U jednom trenutku je njegov tjelohranitelj stao ispred mene misleći da ćemo se fizički obračunati.

Eto, poslije toliko godina i poslije toliko posjeta BH političara Americi Kardinal Vinko Puljić je jedini čovjek koji je u Bosni otkrio tu tajnu da Amerikanci veoma malo znaju o nama, niti ih interesujemo izvan rutinskih, kurtoaznih izjava dobre volje. Istina, oni se veoma dobro razumiju u pravo, to je njihova jedina istinska religija, te su zato većinom bili prijateljski raspoloženi prema Bosni i Hercegovini budući da je uvijek internacionalno pravo bilo na strani četničkih žrtava.

Postavlja se pitanje: Kako to da nam Silajdžić nikada nije otkrio koliko malo Amerikanci znaju o BiH i koliko malo ih interesujemo. Ne može biti da on to nije primjetio poslije stotina i stotina sati druženja sa američkim političarima, a kardinal Puljić je to uočio "od prve". Na žalost, od Izetbegovića, do današnjih dana naši izdajnici nam prodaju Amerikance kao neke bogove koji sve znaju i koji imaju pravo da

odlučuju o nama, tj. da se miješaju u naše unutrašnje poslove.

Meni je postalo jasno kako dobronamjerni američki senatori pomažu Bosni i Hercegovini kada sam se jednom prilikom sreo sa senatorom Barney Frankom, demokratom iz Massachusettsa. On je tada jednoj bostonskoj organizaciji prijatelja BiH rekao: "Kažite mi kako mogu pomoći Bosni. Šta treba da zastupam da bih pomogao Bosni?" On je time priznao da on sam nije dovoljno stručan za tu temu. Eto zato Silajdžić od Amerikanaca pravi bogove, jer naši prijatelji Amerikanci govore ono što naši političari žele.

A da jedan Amerikanac pronikne u izdaju, to nema šanse. Oni žive na Marsu kada je BiH u pitanju. Kako jedan slobodan čovjek, Amerikanac, može proniknuti u mozak srbalije izdajnika kao što je Alija Izetbegović ili Silajdžić ili Tihić. Naši izdajnici su vješto manipulirali naše prijatelje u Americi i upotrebljavali ih u korist izdaje države, isto kao što su uspješno prevarili tolike heroje odbrane.

ČOVJEK KOJI JE MRZIO NK „CROATIA“ ZOVE SE ZDRAVKO MAMIĆ

Lasa Šukilo, poticajni izvor: Davor Petrović – MAMIĆ: MOGUĆE JE DA ZAVRŠIM KAO PUKANIĆ, „Novi list“, 27. veljače 2009.

Jurio je Zlatka Canjugu. Kolcima. Okolo, naokolo. Uporno oko stadiona u Maksimiru. Nije mogao podnijeti to ime: NK „CROATIA“.

Prošle su godine. I dalje je bio nezadovoljan. NK „DINAMO“. Da. Lijepo socijalističko ime je vraćeno. Mogao je biti i NK PROPELER ili još bolje NK CE-KA. Na žalost, nemoguće. Nije vraćen ni drug Tito.

Zavapio je nedavno otvoreno. U beogradskim novinama: Jugoslavija, eh, što je to bila država!

Zdravko Mamić. Eh, kakav je to čovjek!

Jučer. Nova izjava.



„Moguće je da završim kao Pukanić.“

Zna čovjek što besjedi. Tito, Jugoslavija, Ivo Pukanić, Zdravko Mamić ... Zar svi?

„Moguće je da me jednog dana policija zaustavi s deset kila podmetnutog kokaina u gepeku, ili da završim kao moj prijatelj Pukanić.“

Zašto, čovječe?

„Bili smo slični.“

Ah, tako. Onda znam. Dobro znam o čemu se radi.

„Nema te bojišnice u Hrvatskoj i Bosni na kojoj Zdravko Mamić nije bio s kamionima odjeće, hrane i cigareta.“

ADRIS GRUPA?

„Mi smo odgovorni ljudi i tako se ponašamo.“

Pa? Što sad?

„Moji najbliži znaju što moraju ako do toga dođe.“

Koje li sudbine! Revolucionarne.

„Prijatelji, nemojte to raditi, jer bit će vam žao kada budete puštali suzu nad mojim mrtvim tijelom.“

Hrvatski nogomet bez Zdravka Mamića. Je li to moguće?

Meni je. Jedva čekam.

Bez suza.

NEMA IM SPASA ILI KAKO STISNUTI I PRDNUTI?

Lasa Šukilo, poticajni izvor: Jagoda Marić – REBALANS PRORAČUNA U OŽUJKU, „Novi list“, 27. veljače 2009.

Kako su blagi i umiljati, kako su srdačni i suosjećajni – kad za-gusti.

Narodna mudrost je jednostavnija: „Dođe gica na kolica, dođe maca na vratanca“.

I bome dođe! Itekako.

Dragi prijatelji, braćo, dobri naši cijenjani građani ... „Vrijeme je solidarno tržišno gospodarstvo.“

Ma nemoj! Nakon što si sve što je bilo moguće opljačkao.

„Vrijeme je za odgovornost i soli-

darnost. Moramo razvijati solidarno tržišno gospodarstvo. Ne socijalno, nego solidarno tržišno gospodarstvo.“

Na čelu s Antom i Ivicom Todorićem, Franjom Gregurićem, Zlatkom Matešom, Antom Vlahovićem, Pliniom Cuccurinom, Miroslavom Kutlom, Ivicom Mudrinićem, Milanom Artukovićem, Darko Ostojom, Milanom Horvatom, Georgom Eitzom, Nadanom Viđoševićem, Dragicom Zgrebec, Dragutinom Drkom, Robertom Ježićem, Tomislavom Drtagičevićem, Milanom Kovačom, Stipom Hrkačem, Anđelkom Lekom, Jakom Andabakom, Pavom Zubakom, Stipom Gabrićem Jambom, ... Ili Milanom Bandićem.

„Nije vrijeme za oklijevanje nego za odlučno djelovanje. Naš je cilj očuvanje gospodarske aktivnosti i radnih te životnog standarda hrvatskih građana.“

Gdje te žulja? Reci otvoreno.

„Jedina novina je najava Vlade da će pomoći tržištu nekretnina i to tako da se olakša prodaja 13 tisuća stanova za koje trenutno ne vlada gotovo nikakav interes kupaca.“

Aha, graditeljski genije Ivić Pašalić, dr. med. je u pitanju. Opet ste skupa!

Da. Što se može?

A Orion grupa?

„ORION GRUPA – ODABERITE STAN NA ATRAKTIVNOJ LOKACIJI U ZAGREBU. Gradnja i prodaja stanova u Zagrebu kod buduće sportske dvorane Arene, Jarušića. Ponuda stanova od 25 – 90 m². Povoljni stambeni krediti ZG banke.“

Boli. Jako boli. Steže se oko srca.

Sramota. Nezahvalnost. Beskrajna građanska nesolidarnost. Izgrađena je ARENA, stanovi se ne kupuju. Do bijesa! Jao, jao, jao.

„Tek kada se prodaju postojeći stanovi ponovno će se pokrenuti gradnja, a time i strojevi ciglana, koji stoje još od prosinca, ali i cementara.“

Kako? Kuda? Kamo?

„Zato bi država, pojasnio je Šuker, trebala subvencionirati kamate za stambene kredite građanima koji prvi put kupuju stan ili namjeravaju proširiti svoj stambeni prostor.“

„OTKUD ZLATO KOJI KROVA NEMA, OTKUD ZLATO KOJI HLJEBA NEMA?“ (IVAN MAŽURANIĆ)

Lasa Šukilo, poticajni izvor: Aneli Dragojević Mijatović – BANKARI SPREMNI NA KREDITNE LOMOVE, „Novi list“, 27. veljače 2009.

Jamili su sve. Sad jamljeno samo treba oploditi.

Ali ...

„Nelikvidnost klijenata, posebice tvrtki, pritišće banke, koje sve jače osjećaju kašnjenja s podmirivanjem obveza.“

Na kome oploditi ono što se tako vješto jamilo?



„Potrošačka košarica četveročlane obitelji za prosinac 2008. iznosi 6.588,58 kuna, što je za 0,23 posto više nego u studenom. Udio hrane u košarici iznosio je 39,8 posto, kao i prethodnog mjeseca, dok je tri mjeseca prije toga iznosila 39,9 posto, objavili su Nezavisni hrvatski sindikati.“

Prosječna neto plaća pokriva 79,88 posto prosječne košarice za četveročlanu obitelj, što je za 0,73 posto više nego prethodnog mjeseca.

Košarica za domaćinstvo s dvoje umirovljenika u Zagrebu iznosi 3.559,37 kuna, a pokrivenost ove košarice prosječnom mirovi-

nom je 60,02 posto, što je za 0,2 posto manje u odnosu na studeni 2008. godine.“

NOVO,NOVO!!!!

BANKOVNI KREDITI!!

091 / 959 – 6250

- ČAK I ZA ZAPOSLENE U OBRTU ILI D.O.O FIRMAMA
SA MALO ZAPOSLENIH !!!!

- BEZ SUDUŽNIKA ILI JAMACA

- DO MAX 150.000 KUNA

- RATA NA 9 GODINA ZA 150.000 KUNA JE 2.000 KN

- ZATVARAMO POSTOJEĆE KREDITE I STARA NOVČANA ZADUŽENJA
(OTVORENA CRNA LISTA I OBRT U BLOKADI NE PROLAZI)

POSEBNE POGODNOSTI ZA UMIROVLJENIKE, ZAPOSLENE U

DRŽAVNIM, D.D I VELIKIM D.O.O FIRMAMA !!!!!!!!!!!!!

KREDITI DO 200.000 KUNA NA 10 GODINA BEZ JAMACA I SUDUŽNIK
(RIJEŠENJE ZA HROK I OTVORENE CRNE LISTE)

NAZOVITE: 091 / 959 - 6250

Puni stupovi poziva. Glasa niotkud.

GLAS SE IPAK ČUO

Lasa Šukilo, poticajni izvor: D. Ciglonečki, N. Božić – ŠEKS: ISPRICAVAM SE ZBOG LAŽIRANIH PODATAKA O PLAĆAMA, „Novi list“, 27. veljače 2009.

Prevariše Vladimira Šeksa. Grdo. Podvalile mu stručne službe Hrvatskog sabora krive podatke, a on – naivan već kakav jest – podastro to javnosti.

Njemu? Istinoljubcu. Tko se to samo usudio!



„Podaci prikupljeni o plaćama zastupnika iz listopada nisu prilagođeni s današnjim plaćama, a plaće parlamentaraca iz drugih zemalja prikupljeni su u bruto iznos, a prikazani kao neto. Na taj način dana je jedna posve iskrivljena slika o primanjima saborskih zastupnika.“

Časna pionirska riječ!

„Najgore je što je ispalo da je Sabor namjerno frizirao i krivot-

vorio podatke i to je teško popravljiva šteta zbog koje se ispričavam javnosti!"

Časna skojevska riječ!

„Predsjednik Sabora Luka Bebić i ja ispali smo budale i lašci, priznao je Vladimir Šeks.“

Časna partijska riječ!

„Plaća zastupnika u Hrvatskom saboru, kazao je, uistinu nije 1.800 eura nego iznosi više, oko 18 tisuća kuna s paušalom i minulim radom, a na to još idu dodaci za mjesta predsjednika i potpredsjednika u odborima te za predsjednika i potpredsjednika Sabora.“

Što znači promijeniti ženu! Ona

prva nije mu uzimala plaću, pa je znao kolika mu je. Ova ga cijedi, odozdol i odozgor, izvana i iznutra, pa ... je i džep prazan. Unatoč pozamašnim saborskim berivima.

„Od tajnika Sabora Šeks je jučer zatražio da pokrene disciplinski postupak protiv osoba u saborskim službama koje su lažirale podatke. Neslužbeno doznajemo da je među najodgovornijima šef Ureda predsjednika Sabora Mišo Munivrana.“

Mišo, Mišo. Nije ti ovo Kalifornija.

„Saborske službe jučer su Novom listu dostavile nove službene statistike po kojima je prosječna plaća 129 zastupnika, koji

primaju plaću od Sabora, u siječnju ove godine iznosila 18.179 kuna i 95 lipa. Dodatnu naknadu od tisuću kuna, za odvijeni život, prima 78 zastupnika. Najam stana u Zagrebu u iznosu od 2.500 kuna podmiruje se za još 69 zastupnika koji dolaze iz udaljenijih krajeva. Za troškove službenih putovanja zastupnika, koji uključuju i dolazak i odlazak sa sjednice, u siječnju je Sabor potrošio 99.338 kuna i 63 lipa.“

Omatorio si Vlado. Prolupao. Iz aviona se vidi da si postao obična - stara krama.

Pazi se! Dolazi Meho. „Stari lonci, gvožđe, željezo, ...“

DOK JE MILANA BANDIĆA - NIŠTA OD „DANA SLOBODNE KNJIGE“

Lasa Šukilo, Zagreb

Hrvatski uljudbeni pokret žalio se 23. siječnja 2009. godine MINISTARSTVU ZAŠTITE OKOLIŠA, PROSTORNOG UREĐENJA I GRADITELJSTVA RH (Marina Matulović Dropulić), a – prema naznačenim propisima – putem GRADSKOG UREDA ZA PROSTORNO UREĐENJE, ZAŠTITU OKOLIŠA, IZGRADNJU GRADA, GRADITELJSTVO, KOMUNALNE POSLOVE I PROMET GRADA ZAGREBA (Davor Jelavić, dipl. oec., pročelnik).

Podsjećam: „Zatražili smo, kao Udruga i kao građani Grada Zagreba i Republike Hrvatske, postavljanje jednog – pokretnog - stolića u razdoblju od 27., 28. i



*Oj Milane, jabuko sa grane,
Kad ćeš prestat' primati sa strane.*

29. prosinca 2008. do 26., 27. i 28. prosinca 2009. godine, dotično jednom mjesečno, na lokacijama: Trg bana Josipa Jelačića, Trg Ante Starčevića kod ulaza u Importanne centar, Kaptol ispred Katedrale, Britanski trg, Avenija Vukovar ispred Općinskog građanskog suda, Trg žrtava fašiz-

ma, Iblerov trg i Trg svetog Marka, u svrhu – kako stoji u ožalbenom rješenoj – „organizacije priredbe i prodaje knjiga iz naklade Hrvatskog uljudbenog pod nazivom 'Dani slobodne knjige'.“

Žalba, međutim, nije stigla do Ministarstva, nego je opet „na predmetu“ radio Milan Bandić preko

(kojeg li naziva) „Povjerenstva Gradskog poglavarstva za davanje u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenoga građevinskog zemljišta“. Zaključkom ju je odbila predsjednica Povjerenstva Anica Tavra, dipl. oec.

Na temelju članka 6. stavka 2. Odluke o davanju u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenoga građevinskog zemljišta (Službeni glasnik Grada Zagreba 04/05), Povjerenstvo Gradskog poglavarstva za davanje u zakup i na korištenje javnih površina i dijelova neizgrađenoga građevinskog zemljišta (u daljnjem tekstu: Povjerenstvo) na 173. sjednici održanoj 5. veljače 2009., donijelo je

ZAKLJUČAK

1. U postupku odlučivanja povodom žalbe HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA iz Zagreba, Pete poljanice 7, izjavljene protiv rješenja Gradskog ureda za prostorno uređenje, zaštitu okoliša, izgradnju Grada, graditeljstvo, komunalne poslove i promet, Odsjeka za komunalne poslove i zelenilo Klasa: UP/I-363-02/08-01/1570, Urbroj: 251-13-31/110-08-4 od 24.11.2008., kojim se odbija zahtjev za korištenje određenih javnih površina za postavljanje jednog stolića, u svrhu organizacije priredbe i prodaje knjiga iz naklade Hrvatskog uljudbenog pokreta pod nazivom "Dani slobodne knjige," Povjerenstvo je ocijenilo da su žalbeni navodi neosnovani i nisu od utjecaja na drugačiju odluku u ovom predmetu, pa ostaje u cijelosti kod zaključka Klasa: 363-02/08-14/2374 od 24.11.2008.

2. Povjerenstvo je, kao tijelo nadležno za dodjelu javnih površina, uskratilo dodijeliti Hrvatskom uljudbenom pokretu tražene površine za organizaciju priredbe i prodaju knjiga, budući da te lokacije nisu predmet Odluke o mjestima za trgovinu na malo izvan prodavaonica i tržnica koje se obavljaju na pokretnim napravama, a što, kao uvjet za prodaju robe na malo na javno prometnim površinama, izrijekom i pod prijetnjom prekršajne kazne propisuju odredbe članka 10. stavak 3. i članka 71. stavka 1. alineja 5. Zakona o trgovini (NN 8/08 i 116/08).

KLASA: 363-02/08-14/2374
URBROJ: 251-13-32-02-08-4
Zagreb, 5. veljače 2008.

PREDSJEDNICA POVJERENSTVA

A. J. Tavra
Anica Tavra, dipl.oec.



Dostaviti:

- 1.Odsjek za komunalne poslove, ovdje
- 2.Hrvatski uljudbeni pokret, Zagreb,
Pete poljanice 7
- 3.Pismohrana, ovdje

KRIŽNI PUT HRVATSKOG NARODA (3)

Dragutin Šafarić, Velenje, Republika Slovenija, predstavlja Vam vječnu izložbu fotografija pod nazivom:

KRVAVI TRAGOVI JOSIPA BROZA

Daksa je otočić iz skupine Elafitskih otoka, kod Dubrovnika. Na njoj se krajem Drugog svjetskog rata dogodio veliki komunistički zločin nad Hrvatima.



Daksa 25. listopada 2008. godine - Misa zadušnica povodom 64. obljetnice pokolja na otoku



Otok Daksa. U pozadini je Koločep



Daksa 2008. – Što se krije ispod kaktusa?



Daksa 2008. - Grobište komunističkih zločina iz 1944. godine

JUGOSLAVENSTVO DANAS (7)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984. – izvadci

Sad bismo, naknadno, mogli dodati da je jedna Vaša rečenica u kojoj kažete kako je „srbijansko jugoslavenstvo najčešće bilo prošireno srpstvo“, izazvala oštre komentare u beogradskim listovima „Politič“ (29. VIII, 5., 12. i 19. IX 1981), „NIN-u“ (6. i 20. IX, 4. X 1981), u magazinu „Intervju“ (30. X 1981) u kojem istupa jedan profesor iz Sarajeva, te osobito grubo u „Dugi“ (14. VIII 1982), nakon što jedan manji deo ovog razgovora (intervjua-eseja kako ga Vi radije zovete) objavljen u „NIN-u“, u avgustu 1981. Kako reakcije te vrste dovodite u vezu sa stavovima koje ste izneli?

KOMENTARI

Nije slučajno da je upravo navedena rečenica izazvala komentare koje ste spomenuli, kakvi su, čini mi se, karakteristični za naše prilike, osobito za jedan poseban običaj da se više gleda odakle je onaj tko govori nego što je zapravo rekao. Moglo se vidjeti, čak i iz manjeg dijela razgovora koji smo objavili (napomenuvši da je



to samo jedan odlomak iz veće cjeline, zašto je optičaj jugosla-

venske ideje bio u Hrvatskoj prije ujedinjenja drukčiji nego u Srbiji. Jedan od komentara koje ste spomenuli zamjerio mi je što nisam, upravo u vezi navedenom rečenicom spomenuo, među ostalim, Dimitrija Tucovića. Takav tip komentara zaslužuje sam po sebi odgovarajuću analizu.

AUSTRIJSKI JUGOSLAVENI

Konferencija socijaldemokrata u Ljubljani 1909, koju organizira dio naše socijaldemokracije iz Austro-Ugarske, pozvala je kao goste i srpske drugove te stavila u središte rasprave pitanje autonomije unutar crno-žute monarhije i jugoslavensku ideju. Tucović tom prilikom uzima riječ, pozdravlja organizatore i učesnike (njegov je istup, koliko mi je poznato, sačuvan samo u slovenskom prijevodu) te ističe upravo ono na čemu komentatori koje ste spomenuli meni zamjeraju, tj. da je jugoslavenska misao konferencije bila u tom vremenu izraženija u našim zemljama pod okupacijom:

„Misel jugoslovsanske konference je bližja avstrijskim Jugoslavenom kot Serbom iz krajevine, vendar je med nami popolno sporazumljenje, ker vemo da nas le kulturna zajednica jugoslavanska popelje iz dosadašnje osamljenosti in blokade“.⁴

Tome, mislim, ne treba komentar. To pobija komentare koje ste spomenuli.

SLOVENC I JUGOSLAVENSTVO

Moglo bi se također odgovoriti pitanjem: zašto u Sloveniji (da izbjegnemo neugodna i dosadna hrvatsko-srpska nadmetanja) socijaldemokrati imaju od 1896.

Jugoslavensku socijaldemokratsku stranku a Srbi Srpsku socijaldemokratsku partiju?

A što biste odgovorili na zamerku jednog komentatora da niste, među najistaknutijim zagovornicima jugoslovsenske ideje u Srbiji, spomenuli Bogdana Popovića?

HISTORIJA I NACIONALNOST

Valjalo bi nadugo objašnjavati kakve su sve bile reakcije najnaprednijeg dijela srpske književnosti spram Bogdana Popovića, inače vrlo učenog i vrijednog profesora, koji se u mladosti neko vrijeme zanimao i za jugoslavensku ideju u klubu „Slovenski Jug“. Ne treba na to trošiti vrijeme, takvi komentatori ne znaju svoju vlastitu historiju, i to je karakteristično. Podsjeća me na čuvenu konstataciju Ernesta Renana: „Napredak historijskog proučavanja često je opasan po nacionalnost“.⁵ Uostalom, detalji u vezi s komentarima o kojima je riječ (koji su sami po sebi nevažni) mogu poslužiti da ilustriramo u našim prilikama značenje te mudre Renanove izreke. Jedino zato se na njih i osvrćem.

Ne ipak samo zato: karakteristično je također i to da, čim spomenete jugoslavenstvo, nađe se netko da vas s takvim ili nečim sličnim, obično ne mnogo pametnijim argumentima, pokuša zasukočiti.

⁴ – Dimitrije Tucović, govor objavljen u novinama „Rdeči prapor“, 23. XI, Ljubljana 1909.

⁵ – Ernest Renan: „Qu'est-ce qu'une nation?“, str. 25, izd. Helleu, Pariz 1934.

PUHOVSKI ILI RASPUKOVSKI?

Diana Majhen, Zagreb

Evo sam riješila baciti malo od svog dragocjenog slobodnog vremena kroz prozor (ili u kantu za smeće) i pročitati najnoviji članak Žarka Puhovskog na njegovom blogu.

Nekako mi se čini da je profesor Puhovski odjednom postao – Raspukovski. Odnosno, da je jednostavno puknuo.

Dok je u najavljivanim priprema svog svjedočenja u Haagu bio vrlo oprezan i radio si odstupnice na svakom koraku, ostavljajući si mogućnost da jednom, u budućnosti, objasni naciji kako je sve to krivo shvatila, u svom članku od tog opreza nije ostalo ništa.

Dakle, svi su krivi. Baš svi. Izuzev, naravno, haaškog svjedoka optužbe, koji je radio isključivo po svojoj savjesti, što će za mene ostati zagonetka do kraja života. Mislim, to kako je istu uspio uopće pronaći.

Svi oni koji kritiziraju Puhovskog, ili su nepismeni desničari, ili raspirivači mržnje, ili ništa ne shvaćaju. Jer, da shvaćaju, bilo bi im jasno da je Puhovski veliki čovjek i da je uvijek u pravu.

Nije bitno što je taj njegov HHO, za vrijeme njegovog predsjednikovanja, bio sastavljen od nekih članova koji su intervjuirali sami sebe pod lažnim imenima. A sve posredno ili neposredno vezano za ovo svjedočenje. Kad je u pitanju HHO, svaka je njihova riječ istinita, čak i kad se lažno predstavljaju. Ako ne shvaćamo da je to lažno predstavljanje i veza s Feralom ispravna, onda je krivica svakako na nama, ne na Puhov-

skom.

Ukoliko se ne slažemo s njegovim djelima i mislima, te naročito ukoliko ih osuđujemo, Puhovski će nas, citiram ga, strpati u „mržnjoljupce koji pišu prašumske komentare.“



Građansku inicijativu koja je pokrenula pitanje njegove kompetentnosti na mjestu profesora na Filozofskom fakultetu nazvao je anonimnom i polupismenom. Pa evo, da ne bi po Puhovskom ostala anonimna, ja se toj inicijativi također pridružujem pod svojim punim imenom i prezimenom. Sada više nije anonimna. Istina, ostavši bez kvaziargumenta anonimnosti, Puhovski me još uvijek stigne optužiti za polupismenost, no nije da zbog toga neću moći noću spavati. I doista ne želim da mi eventualno dijete jednoga dana uči od čovjeka koji tvrdi da je Hrvatska počinila na svojim prostorima etničko čišćenje. Bit će prevelika da bi ju zanimala bajke, a premlada da joj netko pokušava uraditi lobotomiju, pa mi se čini da će joj biti bolje izbjegavati profesora Puhovskog i njegova predavanja.

Ne preza Puhovski ni nabacivati se na svoje kritičare nazivima poput „partijski profesionalci“ što je doista tragikomično kada dolazi iz pera čovjeka koji je 1971. svjedočio protiv mlade hrvatske inteligencije i nakon toga ostvario zavidnu akademsku karijeru.

A koliko je Puhovski doista sklon demokraciji najbolje govori činjenica da na tom istom svom blogu ne objavljuje komentare koji mu se ne sviđaju ili su upereni protiv njega. Kako sam isto čula s više različitih strana, ostavila sam i ja jedan, potpuno pristojan i bez ikakvih uvredljivih riječi. Evo, ponovit ću ga i u ovom članku:

„Zanima me, koliko izvještaji HHO-a uopće vrijede, nakon što je utvrđeno kako su članovi intervjuirali sami sebe pod lažnim imenima, tko je sve bio financijer te nakon vaše izjave kako građa koju ste skupljali nikada nije bila predviđena kao dokaz u sudskom postupku.“

A što se te inicijative za vašu smjenu tiče, mogu samo potpisati ljude koji su ju pokrenuli.

Ja prva ne želim da moje dijete bilo čemu na fakultetu uči čovjek koji tvrdi da je Hrvatska izvršila etničko čišćenje na svojim prostorima.

Bilo bi svakako zanimljivo za doznati, koliko toga još niste znali vezano za raznorazne djelatnosti HHO-a, kojemu ste dugo vremena bili predsjednik.“

Suvišno je naglasiti da do časa kada sam započela s ovim člankom moj komentar nije objavljen na njegovom blogu.

I za kraj, da se ne bi zavaravali. Puhovski je u tom istom svom haaškom svjedočenju priznao da

građa koju je HHO skupljao nije posve točna i da nikada nije trebala biti korištena u sudskom postupku. Dakle, da je Puhovski to htio, tu je činjenicu mogao izložiti na početku svog svjedočenja, a ne pod unakrsnim ispiti-

vanjem odvjetnika naših optuženih generala.

Ali je Puhovski o tome šutio, sve dok nije bio pritjeran uz zid.

Pa onda ne trebamo biti iznenađeni njegovom tvrdnjom da su

efekti akcije Oluja bili jednaki efektima etničkog čišćenja.

Od koga je, drugo nije bilo ni za očekivati.

MOSTAR MORA IMATI NOVE IZBORE BEZ STATUTA



CROATIA LIBERTAS
NEVLADINA ORGANIZACIJA

Dr Ante Starčevića 68, E-1, 88000 MOSTAR,
00387/(0)63/459-191, Bosna i Hercegovina

Leo Pločkinić, predsjednik, Mostar

Nevladina organizacija Croatia Libertas podržava inicijativu da Mostar održi nove izbore bez nametnutog Statuta OHR-a jer su u suprotnosti s temeljnim ljudskim pravima i temeljnim načelima demokracije i demokratskih izbora po načelu jedan čovjek jedan glas. Pozivamo građane da podrže ovu inicijativu potpisujući peticiju za izmjenu primjene Statuta koja je pokrenuta.

Ovu inicijativu podržava i Europska komisija za proširenje EU-a.

Prema Aneksu IV, Hrvati u Bosni i Hercegovini su – izborna jedinica, a ne kao što to predviđa Mostarski statut da imaju kvotizaciju mjesta u gradskom vijeću jer to nije demokracija već nametnuti protektorat. To nije uvaženo prilikom posljednjih Općih izbora te su Bošnjaci izabrali hrvatskoga člana predsjedništva kojeg ne priznaje ni narod niti politički krug bh Hrvata što je izazvalo i ogorčenje demokratske javnosti u BiH i svijetu. Hrvatski predstavnici u BiH se preglašavaju na svim razinama prostom većinom

tako da daljnje sudjelovanje u vlasti na lokalnoj, entitetskoj i državnoj razini ocjenjujemo nepotrebnim i neučinkovitim.

Dokaz: u posljednjih pet godina hrvatski ministri u Vladi Federacije se preglašavaju prostom većinom. Isti slučaj preglašavanja prostom većinom je na djelu u svim parlamentima uključujući i državni. Hrvata nema na nekim pozicijama na kojima bi trebali biti voditelji funkcija u rotaciji s Bošnjacima. Nitko ne odgovara prekršajno ili krivično za ovakve nepravilnosti jer to nije definirano zakonom već samo deklarativno što ocjenjujemo ridikuloznim.



Što je OESS?

Bošnjaci su „zauzeli“ sve međunarodne institucije i ključna mjesta s kojih se donose krajnje odluke ili se može vršiti utjecanje ili pritisak na donošenje odluka za koje se tvrdi da ih je donijela međunarodna zajednica, a zapravo su te iste odluke donijeli pripadnici bošnjačkoga naroda koji su politički „instalirani“ na ključna mjesta s kojih zahvaljuju-

ći poistovjećenosti nacionalnoj pripadnosti donose sinergijski odluke s bošnjačkim političkim krugom.

Glavni dokaz je tzv. Mostarski statut je nametnut gradu Mostaru (pod krinkom multikulturalizma) u kojem bi prosta većina bh Hrvata uvijek pobjeđivala na gradskoj razini na regularnim Izborima. Kako bi bošnjački politički krug uspostavio vlast u Mostaru, „OHR“ je nametnuo kvotizaciju mjesta tako da demokratski izbori uopće nisu potrebni i nemaju nikakav smisao. Pitanje: Zašto se Mostarski statut nije nametnuo u Sarajevu kako bi se i u njemu vratio „multikulturalizam“?

OHR je za vrijeme svoga mandata u 175 slučajeva prekršio Daytonski mirovni sporazum jer je donosio odluke izvan svoga mandata pod krinkom „provođenja reformi“. Mirna i stabilna Bosna je moguća samo pod uvjetom da sva tri naroda konzumiraju ista prava. Nažalost, pod pojmom „provođenje reformi“ se sustavno i legalno pravno (što je paradoks) oduzimaju legalna i zajamčena prava konstitutivnog naroda što znači samo da bošnjački politički krug ima skrivene namjere prema Hrvatima u BiH.

Dokaz:

Nacionalna struktura pomoćnog

osoblja međunarodnih organizacija u BiH: struktura OHR-a (nacionalna struktura u %) – izvor telefonski imenik OHR, Bošnjaci 85%, Srbi 10%, Hrvati 5%

Struktura OESS-a (nacionalna struktura u %) – izvor Centrala Vienna, Bošnjaci 90%, Srbi 7%, Hrvati 3%

Struktura EUFOR-a (nacionalna

struktura u %) – izvor NATO Bruxelles, Bošnjaci 91%, Srbi 7%, Hrvati <2%

Sarajevo ili „Europski Teheran“ kako ga nazivaju članovi EU komisije za proširenje EU-a, se predstavlja kao multikulturalni grad ali njegov nacionalni sastav je daleko od ovog opisa. Prijeratni i trenutni nacionalni sastav je neusporediv.

Može se slobodno reći kako je nacionalna struktura Sarajeva mononacionalna. Tamo gdje bošnjački politički krug ne može napredovati, on nameće multikulturalizam kako bi bio zastupljen, no s vremenom se mijenja u jednonacionalni zanemarujući prava druga dva naroda.

DELOŽACIJA KAO IZGOVOR ZA ZABRANU RADA DRUŠTVA HRVATSKIH POLITIČKIH ZATVORENIKA „GOLI OTOK“

Rado Pejić, Karin

S obzirom da je većina društava bivših političkih zatvorenika premešana suradnicima KOS-a i UDBE, te njihovo djelovanje više ide

u pravcu manipuliranja političkih zatvorenika u njihovim zahtjevima za slobodom i demokracijom i poštivanju ljudskih prava, aktualna hrvatska vlast želi po svaku cijenu ugasi jedino, još uvijek (čisto) neovisno društvo, „Goli Otok“.

Deložacija je zakazana za četvrtak 26. veljače 2009. u 10 sati. Za deložaciju su naručene jake snage specijalne policije iz Zagreba. Bivši hrvatski politički zatvorenici poručuju: Neka dođu, branit ćemo se svim sredstvima!

REPUBLIKOM HRVATSKOM I DANAS VLADA UDBA I KOS

Rado Pejić, Karin

90-tih je hrvatsko ministarstvo povratka i useljeničtva pozvao je političke iseljenike da se vrte u domovinu. U stvari je to bio dio projekta navedenih službi kako bi lakše kontrolirali i usmjerali i uništavali političku emigraciju.

Rat 1990-95 bio je od ovih službi strogo kontrolirani događaj koji je dodatno omogućio likvidaciju političkih protivnika. Nakon rata, takozvanom politikom naseljavanja područja od posebne državne skrbi, Republika Hrvatska namamila



je povratnike i političke zatvorenike u Hrvatsku. Projekt je ostao isti, prevariti ih, oteti im novac, učiniti ih ovisnim o lokalnim (komunističkim) moćnicima, kriminalizirati, te najsposobnijima učiniti život u Hrvatskoj nemogućim kako ih ne bi smetali u "Privatizaciji".

U Karinu žive izbjegli Bosanci, Romi, Slavonci, i baš nikom država Hrvatska ne pravi problema osim bivšim političkim zatvorenima i političkim emigrantima. U konkretnom projektu, kako bi onemogućili (opasan) rad bivših političkih zatvorenika, ove službe su omogućile da se ova

kuća proda za 10.000 eura, iako je Rado Pejić dogradnjom podigao vrijednost za 100.000 eura!

U provedbi ovog rafiniranog projekta, Rado Pejiću stiglo je preko 650 plavih kuverti od hrvatskih sudova, što je svojevrsni državni mobing, ali ni drugi politički zatvorenici nisu prošli puno bolje.

Ekonomsko slamanje, pakovanje, kriminaliziranje, ali i klasična politička ubojstva su metode kojima se aktualna vlast obračunava sa stvarnom političkom opozicijom u Republici Hrvatskoj. Ono što se Hrvatima želi predstaviti kao sučeljavanje vlasti i opozicije, samo je farsa koja treba stvoriti privid demokracije, klopka je u koju smo izgleda svi upali.

CRVENI BALVANI

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U novinarskim izvješćima koje sam ovih dana čitao - a u odnosu na naše zavrzame sa Slovenijom, ima previše primitivizma, demagogije i niskih udaraca bez ikakvog mogućeg povijesnog efekta. Da bismo to shvatili, uzмимо (ozbiljno!) u obzir slijedeće činjenice: Anglosaxoncima pripada pohvala što su na 'Berlinskom kongresu' uspjeli - unatoč grčevitim nastojanjima Rusa - da Bosnu vrata - Bosancima. Habsburzi su 1908 Bosnu pretvorili u svoj krunski 'leno' i vrug je odnio šalu - nema više Habsburga, a ni Romanovih koji su preko Apisa počinili rusvaj u Sarajevu. No, kad se je taj rusvaj okrenuo, najprije protiv Romanovih, a zatim i protiv Habsburga, prvorazredna strateška zona - začelje istočnog Jadrana je postalo prva i najvažnija briga Zapadnih saveznika. Predsjednik Wilson je na 'Versailleskoj konferenciji' izišao s prijedlogom primjene prava europskih nacija na samoodređenje, čemu su se usprotivili Francuzi. Iz te greške izbio je - drugi svjetski rat.

U Drugom svjetskom ratu Hrvatska je ušla razapeta između proturječnih interesa najprije Sila Osovine i Zapadnih saveznika, a zatim Zapadnih saveznika i Staljinovog bloka.

Hrvati su bili jedina nacija koja je u London poslala svoje predstavništvo prije izbivanja rata (Krnjević), a zatim i glavne Mačekove suradnike - Subašić, Košutić itd. Maček je imao vremena da uredi strukturu civilne i vojne vlasti u Banovini, i pozvao je preko Radio Zagreba hrvatski narod da brani svoju netom proglašenu nezavisnu državu, ali je odbio da to bude pod zaštitom Centralnih sila osovine.

Draža Mihajlović se je ponašao kao jedini vođa 'otpora' Silama osovine,

ali je Nedić ipak bio njihov saveznik. U Tehranu, Velika Trojica su odlučila da odbace Dražu i prihvatili su Tita kao vođu pokreta otpora, ali ne i kao budućeg šefa države. Tito je prihvatio britanski zahtjev da se ban Subašić vrati u Zagreb i nastavi upravljati Hrvatskom kakvu je Maček stvarao i priznao. To su meni osobno rekli sami Britanci uoči mog otvaranja Informativnog ureda HNV-a u Ottawi. Churchill je sve moguće činio da Hrvatskoj ponudi isto što joj je nudio i Staljin: Priznanje NDH pod uvjetom da se vlasti u Zagrebu odluče: sa Saveznicima ili za Sile osovine. NDH je bila u strašnom građanskom ratu i nije bila u stanju da uđe u konfliktni odnos i s ikojom stranom velesilom, pogotovu s onom čije je trupe morala podnositi na svom teritoriju.

No kad je Italija kapitulirala, ugovorom između Hitlera i Musolinija (rujan 1943) Pavelić je umarširao u Dalmaciju, a na prijedlog Dra Ante Cilige je teoretski prisvojio i Istru do - Dragonje. No, Hitler je od Musolinija dobio nazad 'austrijske teritorije' - Južni Tiro, Trst i Istru.



*Petar Čobanković i
Nadan Vidošević*

Pavelić je tu igrao na kartu - bit ću na strani onog tko mi bude povoljniji. Hitler je ponizio Musolinija i sad je s jedne strane Staljin, a s druge Churchill nastojao da Hrvati-

ma obeća i priznanje, a London i Istru, ukoliko Hrvatska prestane svojim vojnim ponašanjem kontrirati Zapadu. Tada je izbor postao moguć: Pavelić je odbio Staljinovu ponudu (u dva navrata) da prizna NDH, pod uvjetom da dopusti nesmetan prolaz sovjetskih trupa preko Hrvatske do Ljubljanskih vrata. Nakon toga je došlo do strašne bitke na Batinoj skeli, gdje je Kosta Nađ rušio sa Sovjetima - Hrvatsku, a na Dravogradu još i klat hrvatski narod na osobnu Titovu zapovijed, jer su se drznuli ići na stranu - 'klasnog neprijatelja', tj. Zapada! Uzalud je tražiti podne u ponoć i objašnjavati pokolj na Bleiburgu u ikojem drugom smislu osim - drznuli su se ići skupno na stranu 'klasnog neprijatelja'!

Hrvatska nacija bila je kažnjena po Marxovom proročanstvu: na Bleiburgu je dokazala da je 'kontrarevolucionarna'. Na osobnu Titovu zapovijed, poubijano je na desetke tisuća bjegunaca pred 'proleterskim brigadama' a da ih nitko nije upitao ni kako im je ime. Britanci to savršeno dobro znadu!

No, nakon pada Andrije Hebranga, na koga su računali HSS-ovski emigranti u Londonu, Churchill je osjetio da je situacija opasna u Hrvatskoj i - početkom listopada 1944 naglo je i u tajnoj misiji 'skoknuo' u Moskvu da se tamo dogovori sa Staljinom. Tada je pao dogovor o fifty-fifty! - granici na Drini. Ta nagodba je objavljena u glasilu 'The yugoslav journal' koji je izlazio u Cairu.

No u povodu sastanka Velike Trojice u Tehranu (nakon što je Iran objavio rat Trećem Reichu) došlo je, na zahtjev Britanaca, do ponude Titu: da se nagodi s Dražom Mihajlovićem tako da jedni (četnici) brane svoj dio Jugoslavije, a drugi (Hrvati i u partizanskim postrojbama) svoj dio - zapadno od Drine.

Tito je u Užicama sklopio sporazum s Dražom - da nakon zajedničke borbe protiv Sila osovine, podijele Jugoslaviju na dva savezna dijela: po liniji Palić - Ston. Sva istočna Bosna je bila žrtvovana! I tada je Draža nesmetano stao klati muslimane istočno od te crte, a da Tito nije ni prstom mrdnuo. O tome je u svojim memoarima pisao partizan, a kasnije i oficir OZNA-e Adil Zulfikarpašić. O tome je pisao i srbijanski diplomat i povjesničar Dr Đoka Slijepčević (u svom djelu 'Jugoslavija uoči i za vreme Drugog svetskog rata'). Nije tu bilo slučajnosti. U 'Četničkom ustavu' stajalo je (to opširno citira i Dr Slijepčević!) da na prostoru koji interesira Srbiju mora - nestati muslimana.

No, nakon što je Pavelić odbio Staljinovu ponudu da prijeđe na sovjetsku stranu, to je učinio general Luburić. Početkom svibnja 1945 Pavelić je sa svojom vojskom i rodbinom vojnih postrojbi krenuo prema Anglosaxoncima u Austriju, misleći da će se, poput srbijanskog kralja, vratiti sa saveznicima s nekog novog 'Soluna' i odnijeti sve zasluge za obnovu hrvatske države (poput Tuđmana kasnije). Prevario se je. Luburić je bio drugačijeg mišljenja - on je prešao Dravu i otišao u naručje sovjeta. U Madžarskoj je boravio i surađivao sa sovjeticima sve do konca Tršćanske krize.

Da Tito nije popustio u Trstu i oko Trsta, Pavelić bi se vratio sa Saveznicima u Hrvatsku, a Luburić sa sovjeticima također. Koji bi prije stigao u Zagreb, to nije teško pogoditi. A mi bismo izginuli tukući se između sebe za - tuđi račun. Stoga je igra Zapad-Istok ostala na nultoj točki: Tito je nakon dogovora s banom Subašićem bio dvolčan: ostao je komunist, ali i na raspolaganju Anglosaxonaca. Glava u Moskvi, trbuh u Londonu. Tko će dulje izdržati?

Pariška konferencija je 1947. vratila Istru Hrvatskoj do linije Zone B. Zahvaljujući argumentima koje im

je ponudila Katolička crkva. Odluka o sudbini zone B pala je u Londonu 1954. Žrtva Slovenaca u toku rata bila je uzeta u obzir, ali je dio Istre između Mirne i Dragonje predan Jugoslaviji, s time da se o liniji razgraničenja dogovore Hrvati i Slovenci između sebe. Po oduci Pavelića a na savjet Dr-a Ante Cilige. Tako je i bilo. Tako je ta razlučnica zapečaćena i u 'Osimskim sporazumima'. Prevagu je odnio postotak Hrvata do Savudrije, a Slovenaca iza Pirana.



Ivica Mudrinić

No, pogledajmo istini u oči, pa dobro razmislimo: zašto je Tuđman odmah 1990 poslao u Moskvu Tomu Sedlo, poznatog agenta KGB, da mu uredi odnose i pripremi mjesto za Titova sina Mišu kao diplomatskog predstavnika Hrvatske - iza leđa Zapada koji je od 1980 imao već jasan plan o tome da se Hrvatska obnovi 'na cijelom svom povijesnom i etničkom području'? Zašto se je Tuđman povezao s luburićevcima, pa je i na položaj Ministra obrane stavio - Šuška, ljutog 'otporaša'? Zašto je Tuđman stalno trčkarao u Moskvu da uredi odnose s Miloševićem? Zašto je Tuđman zadnje godine svog života išao u Moskvu da sklopi savez između HV i Vojske RF? Jesu li tako nešto radili Slovenci? Kardelj je nudio Staljinu Jugoslaviju kao još jednu sovjetsku republiku, ali to Staljin nije mogao učiniti zbog dogovora sa zapadnim Saveznicima. Ni Informbiro, čija je centrala bila locirana u Beogradu, nije uspio od Jugoslavije napraviti neku vrstu Cube.

Jugoslavija je sve do 1990 bila - potencijalni detonator za - treći

svjetski rat. Voljom slovenske i hrvatske, a kasnije i bosanske nacije, Jugoslavija se je svela na Beogradski pašaluk. Vrte se barbarogeni poskoci kao 'piškor na ražnju', ali uzalud im muka. Samoodređenje naroda je definitivno, a povijesni i etnički prostor ostaju neupitni! Mi Srbijancima želimo izlaz iz ćorsokaka - Referendumom obnove srbijanske države na čitavom srbijanskom povijesnom i etničkom prostoru. Zar to nije dobrosusjedski i prijateljski gest?! Koliko god se Kranjci trudili da nam nešto 'zmagnu' toliko raste ugled hrvatske nacije - postojane u svojoj povijesnoj ulozi neosvajačke nacije koju nitko nije uspio raspametiti, pa ne će ni Pohor.

No izrugivanje Kranjaca s hrvatskom smušenošću treba razviti na nižem katu slojevitog prosuđivanja. Jer, zašto je i Mesić odmah nakon Tuđmanove smrti, u 'Lisinskom' sve vratio na postavke jugokomunizma?

Misli li on stvarno da je NATO Savez zaboravio bezbrojne žrtve zapadne vojske koje su pobili Titovi saveznici na ratštima od Viet-Nama do Magreba, po svim marksističkim ratštima i stratštima na planeti Zemlji?

Da li stvarno Mesić misli da svi zapadni stratezi imaju pljosnat mozak kao i on?! Zašto je Mesić pozvao u Hrvatsku kao posebne goste Gorbacova, a zatim i Putina?

Shvatite da će oni Mesićima pilati živce sve dok se na relacijama Zagreb - Bruxelles budu nalazili titoistički jugokomunistički balvani Mesić i onaj buljooki tuđmanijak Sanader. Njima je i te kako stalo do Hrvatske i do Bosne, ali oni S KOMUNISTIMA NE ŽELE IMATI ISTA ZAJEDNIČKOG.

Slovinci su postali pogodan faktor za sprdnju, da im izrugivanjem dokažu ono što svaki priseban čovjek zna. Dok mitomani i kleptomani posredstvom sredstava za javno

priopćavanje i dalje frustriraju hrvatski narod i lažu u da su mu baš najbolji saveznici u obrani od marksističkog proročanstva da će zbog 'kontrarevolucionarne naravi, biti iskorijenjeni - ljuti neprijatelji.

Kad sam, nakon robije, imao službeni razgovor s jednim zapadnim ekspertom za istočne zemlje, upitao sam ga zašto su napravili onoliku

glamu u povodu udara na Praško proljeće, a ništa nisu učinili i u povodu udara na Zagrebačko proljeće, taj gospodin mi je uzvatio - 'Za razliku od Praga, u Zagrebu je bio obračun među komunistima, a mi ni s jednim ni s drugima nemamo ništa zajedničkog!' A tko sad vlada u Hrvatskoj? Dvije polovice bivšeg SKH? Sapienti sat!

Da li vi, dragi čitatelji, sad shvaćate gdje smo? Shvatili ili ne – bar sad znate na čemu ste! Hrvatska će opstati, a mitomani i kleptomani proizašli iz titoizma će - nestati na položajima efektivne vlasti! Ako Bog da već u povodu idućih predsjedničkih izbora.

To je već programirano!

KUD NAS VODI MESIĆEV HEDONIZAM ?

Očito je da narodu naslade i slatki život predsjednika Mesića ne koriste, te njegovi brojni vicevi koje nam je ispričao za svog (drugog) skoro desetogodišnjeg mandata. Ne postoji ni jedan predsjednik države na svijetu, niti je ikada postojao do sada, koji je ovakav hedonizam posjedovao u svom karakteru. Tako i kurtizanstvo koje samo šteti hrvatskom narodu. Ovo su besramna vremena. Mesić umjesto da nama građanima objasni i kaže kako ćemo preživjeti bez plaća i radnih mjesta, on se lagodno i komotno smješka i ponaša. Uveseljava lakovjerne budale i poltrone... Koje također predstavlja. To je naša gola istina i stvarnost.

Stjepan Mesić je inovator za stvaranje viceva. On uveseljava puk vicevima i britkim dosjetkama... Nekadašnji vaterpolist Miroslav Poljak za novinu Večernji list je izjavio: "Pobvicu Mesićevih viceva smislio sam ja. Jer živim u vedrini i optimizmu." Taj nekadašnji sportaš danas se bori u svojoj 65-toj godini sa opakom bolešću - dijabetesom, te je ostao bez nogu. Nakon 17 operacija se i dalje šali: "Nemam hlače, a kamo li kaš da ih zategnem." Eto kuda su vicevi čovjeka doveli. Mesićeva strategija je podla koju slijede njegovi podanici, ona nas je dovela do

toga - da se sami sebi rugamo. Gdje je tu odgovornost i ozbilj-



Budimir Lončar i Stjepan Mesić

nost? Mislim da je najbolji lijek protiv Mesićeve depresije - koju on širi, razvoj osobnog samopoštovanja.

Onaj tko cijeni i poštuje sebe, sigurno ne će dopustiti, da nasjeda takvim zabludama, i sigurno bi Mesića razvlastio. Ne bi mu dozvolio da zloupotrebljava časnu funkciju - očito kojoj nije dorastao. Mesić kao glavna glava Hrvatske, ponaša se kao lakrdijaš... A o njegovom grijehu da se i ne govori. Predsjednik Mesić i Vlada Ive Sanadera, tobože donijela je sada "deset novih mjera". Jedna je od njih smanjenje "fol" plaća u državnom sektoru. Mesić je nakon mnogo kritika pozvao da se i njemu smanji plaća. Da li će to biti učinjeno, to će sigurno vidjeti oni s "drvenim očima", pinokijevci, likovi iz Mesićevih viceva. Tobože država sad kad je voda došla do grla, počela je štedjeti na javnim

poduzećima u njihovom vlasništvu. U jednom razgovoru Mesića s novinarkom HRT-a (18.02.2009.), novinarka je predsjednika Mesića upitala na Pantovčaku - što je on u devet godina napravio za Hrvatsku? Mesić lukavo odgovara novinarki: "Dosta sam napravio za Hrvatsku!"

Novinarka upita Mesića - recite nam konkretno što je to učinjeno? Znamo da ste putovali po stranim zemljama i sretali se s raznim predsjednicima i vođama tih zemalja. Ono što je učinjeno, čime se je Mesić mogao pohvaliti, nije moglo stati ni u 5 minuta Mesićevog odgovora. Ne, nema ni otvorenih novih poduzeća, nema ni proizvodnje, niti novih radnih mjesta... Nema ničega što bi moglo promijeniti lšu socijalnu sliku našeg društva, odnosno ljudi koji sve teže i gore žive... Ovih dana prehrambeni proizvodi, tj. životne namjernice u dućanima su poskupjele gotovo 100 posto. Očito je da su nas Mesićevi brojni vicevi, nas Hrvate, su doveli u "čorsokak", iz kojega sad ne znamo van. Mesić i dalje je domišljat u svojim prevarama i opčaravanju s trona. Predvodnik nas vara i vodi "lažnim putovima" kojima hrvatski narod sad ide kroz "korov i trnje", ne znajući kuda idemo zbog slijepih licemjera.

POŠTANSKE MARKE NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (4)

Tekst prema knjizi: **KATALOG POŠTANSKIH MARAKA JUGOSLOVENSKIH ZEMALJA**, Biro za poštanske marke, Beograd, 1974.

1941. GODINA , 12. TRAVNJA (br. 1, 2, 3, 4, 5 i 6)



Br. 1 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke
50 para, narančasta (346.700 primjeraka)



Br. 2 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke
1 dinar, zelena (449.300 primjeraka)



Br. 3 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke
1,50 dinara, crvena (510.000 primjeraka)



Br. 4 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke
2 dinara, crvenojorgovanska (449.209 primjeraka)



Br. 5 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke
3 dinara, svijetlosmeđa (50.000 primjeraka)



Br. 6 - Redovna marka, pretisak jugoslavenske marke
4 dinara, ultramarin (50.000 primjeraka)

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

JE LI BOG NAŠ SPASITELJ, SIN BOŽJI, GOSPODIN ISUS KRIST NA STRANI AMERIKE I HRVATSKE? (1)

(Nebiblijska i biblijska perspektiva razumijevanja i gledanja)

Rođeni sam Hrvat. Prvih 19 godina svoga života proveo sam u Hrvatskoj. Hrvatska je moja prva domovina koju neizmerno volim. Posljednjih 38 godina živim u Americi, mojoj drugoj domovini koju također neizmerno volim i čiji sam državljanin postao prije desetak godina. Ovaj članak pišem kao rođeni Hrvat, i ne rođeni Amerikanac, ali što je najbitnije pišem kao vjernik kršćanske vjeroispovijesti koji vjeruje da Sveto Pismo, Biblija, Božja riječ ima mnogo toga za kazati o Božjem odnosu prema svjetskim nacijama!

Naslov moga članka je "Je li Bog, naš Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist na strani Amerike i Hrvatske?". To je tema moga pisanja iz nebiblijske i biblijske perspektive razumijevanja i gledanja.

AMERIKA

Počet ću s državom u kojoj toliko dugo živim i djelujem, Amerikom. Nije mi namjera pretjerivati o dobroti Amerike i njezinoj ulozi u cijelom svijetu, ali jedno je točno, Amerika je definitivno pomagala cijelom svijetu više nego ijedna druga država na svijetu. To je nepobitna činjenica! Ja osobno ne poznajem nijednu drugu državu na svijetu koja ima slobodu kao što je ima Amerika. U Americi se još uvijek može slobodno čuti Božja riječ na kršćanskim radio i televizijskim postajama. Amerika je poslala više misionara nego ijedna druga država na svijetu da šire "dobru vijest" Evanđelja. Amerikanci su zaista velikodušni ljudi, možda i malo prevelikodušni. Amerikanci su pomogli pobijediti u ratu protiv Nacizma, i nakon drugog

svjetskog rata Amerika je novčano pomogla više nego ijedna druga država na svijetu izgraditi potpuno razrušenu Njemačku.

Isto tako, Amerika je nakon završetka Drugog svjetskog rata novčano pomogla Japan u izgradnji njihove također potpuno razrušene države. U dvadeset i prvom stoljeću Amerika je nastavila pomagati cijelom svijetu na različite načine, uključivši u ratu protiv AIDS-a i malarije, te u promoviranju ženskih prava. Kada ljudi u drugim državama traže prvostupnu medicinsku pomoć, oni dolaze u Ameriku, jer u Americi postoje izvanredno kvalitetne bolnice u svakom pogledu. Američki učenjaci otkrili su najveće medicinske pronalaskе. Kada se dogodi tsunami, Amerika šalje najviše pomoći. Kada se dogode potresi, Amerika je obično među prvima na mjestu događaja. Gledajući sve ove dobre stvari što je do sada Amerika činila, možemo li si na trenutak zamisliti ovaj svijet bez Amerike?

VELIKI ZNAK - UKAZANJA I PORUKE PRESVETE DJEVICE

S odobrenjem crkvenih vlasti, Biskupski ordinarijat Šibenik br. 1004 od 5. studenog 1975. s napomenom da „Imprimatur“ znači samo izjavu da knjiga ne sadrži nikakve doktrinalne ni moralne zablude.

Uredio **Josip Sukner**, Pribić Crkveni 27, 47230 Krašić

KERIZINEN (9)

U nekoliko poruka Isus govori o presvetoj Euharistiji. Naglašava da je ustanovio ovaj sakrament kao znak svoje neizmjerne ljubavi i da po njemu daje svoju snagu i hrabrost. Ona vodi k svetosti. A mnogi su ograničili primanje sv. pričesti samo na nekoli-

ko puta godišnje. Svijet želi čudesa. A ovdje je čudo nad čudesima. Ovdje se daje milost u izobilju. „Dođite k meni, tražim duše. Ovdje je bogatstvo.“ Isus želi da mi postanemo živi ciboriji, iz kojih će se osjetiti miomiris svih kreposti i lijek kao balzam i duši i tijelu. „Ja sam u posvećenom kruhu radi vas.“ Onda Isus govori pred Lujzom o svećenicima u ukazanju od 24. lipnja 1962.

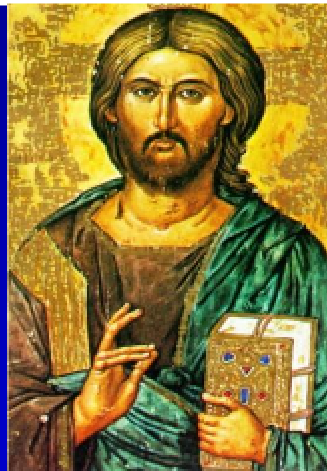
Isus: „O kako želim da mi svećenici budu čisti. Neka budu serafini čistoci. Na oltaru je svećenik drugi Ja. Ja hoću da budu sveti i da posvećuju. Želim također da mi budu Simoni

Cirenci, da ublažuju boli mojeg Srca, da me tješe. Želim da sa mnom lijepe postupaju na oltaru. Ja ih držim na Srcu kao nekoć Ivana. Neka budu čuvari moje zarobljene ljubavi i njezini stražari. Njihove su ruke kao prečisto krilo moje Majke, u kojem je vječna Riječ postala tijelom. Iza pričesti ostanite u tihom razmišljanju i razumjet ćete moje želje.“



**II^a
NEDJELJA
KROZ GODINU
GODINA B**

Ivan 1, 35-42



Sutradan opet stajaše Ivan s dvojicom svojih učenika. Ugleda Isusa koji je onuda prolazio i reče:

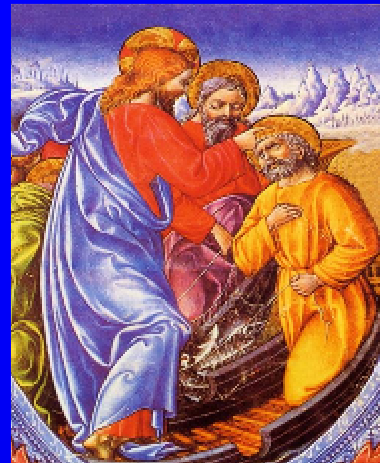


"Evo Jaganjca Božjega!



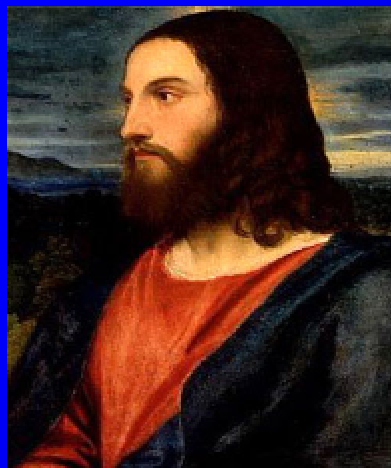
Te njegove riječi čula ona dva njegova učenika pa pođoše za Isusom.

Isus se obazre i vidjevši da idu za njim, upita ih: "Što tražite?"



Oni mu rekoše: "Rabbi" - što znači: "Učitelju - gdje stanuješ?"

Reče im: "Dodite i vidjet ćete." Pođoše dakle i vidješe gdje stanuje i ostadoše kod njega onaj dan. Bila je otprilike deseta ura.

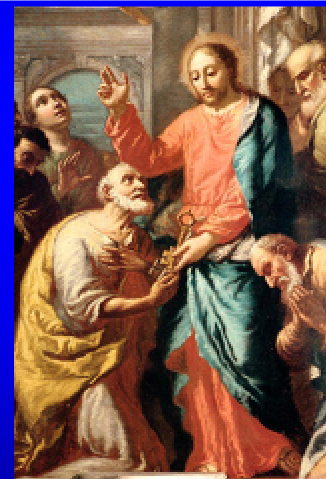


Jedan od one dvojice, koji su čuvši Ivana pošli za Isusom, bijaše Andrija, brat Šimuna Petra.



On najprije nade svoga brata Šimuna te će mu: "Našli smo Mesiju!" - što znači "Krist - Pomazanik".

Dovede ga Isusu, a Isus ga pogleda i reče: "Ti si Šimun, sin Ivanov! Zvat ćeš se Kefa!" - što znači "Petar - Stijena".



Priradio: Franjevački samostan Sv.Nikola Tavelić, Rijeka o. BožidarN.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (12)

Mieczystaw Malinski

BLAGO OŽALOŠĆENIMA

Blago tebi koji nastavljaš put, premda si posmuo, koji se uvijek iznova trudiš, premda ne postžeš vidljivih uspjeha, koji više znaš, marnije radiš premda ti ne priznaju, guraju te u stranu, napuštaju i zaboravljaju.

Blago tebi koji si iscrpljen, umoran i bolestan, koji samo s krajnjim naporom možeš primaći čašu vode, koji svaku noć provodiš u besanici. Blago tebi!

4. nedjelja kroz godinu A,
Mt 5,1-12

OPSIJEDNUT NEČISTIM DUHOM

Umiješ li iz ljudi istjerivati nečiste duhove? Utječe li tvoja prisutnost na ljude tako, da se mijenjaju na bolje, da se prestanu bojati, da se ostave zloće i neiskrenosti, da im se vrati životna radost? Očekuju li te s veseljem, jer donosiš mir, vedrinu, optimizam, nove ideje i horizonte, volju za stvaralačkim radom – jer u njima budiš novi životni duh!

A možda nosiš ljudima zloduhe. Možda svojom prisutnošću obeshrabruješ okolinu, usađuješ ogorčenost, zavist i podmuklost. Možda upravo tvoja nazočnost drugima koči inicijative, otupljuje im volju za ljudsku nevolju, zavodi ih pa više ne vjeruju u mogućnost popravka. Možda si ti kriv da u njima nema odgovornosti, da se staraju još jedino za se i vlastiti

boljitak.

Možda sličiš sotonu koji se raduje malodušnosti, zdvojnosti i pokvarenosti. Možda se ti veseliš, ako su ljudi zli, glupi, lijeni, ako si međusobno zavide i jedni druge satiru.

Znaš li iz ljudi tjerati nečiste duhove: ili u njih tjeraš zloduhe?

4. nedjelja kroz godinu B,
Mk 1,21-28

IZBACE GA IZ GRADA

Nama kršćanima nedostaje vedrine, radosnog raspoloženja i opuštenosti. Kruti smo, principijelni, imamo gotovu sliku o čovjeku; za svakoga znamo kako treba izgledati i kako se treba ponašati. U tom se ne damo ni malo smesti. Od svakoga tražimo da se ravna po receptu koji smo naučili iz katekizma, po sedam glavnih grijeha, po duhovnim i tjelesnim djelima milosrđa, po Božjim i crkvenim zapovijedima – i to onako kako ih mi tumačimo. Mrgodimo se na sve što se od te slike razlikuje. Nepovjerljivi smo i sumnjičavi. Smrkne nam se i uskipi u srcu kad naiđemo na neke koje smatramo da su „svoje glavi“. Brzi smo takve osuditi, prokleti i odbaciti.

4. nedjelja kroz godinu C,
Lk 4,21-30

OBITELJ VOJVODE HRVOJA (4)

Narcis Jenko

- Mi Dubrovčani - poče Đivo veoma uvaženo dignuvši kažiprst desne ruke - da vojsku Žigmundovu nije uništio Bajazid-Jildrin (munja), nego ... čujte ..., nego ono isto, što je s lica zemlje izbrisalo moćni imperij rimski, a to je, kao što pogađate, raskoš i nedostatak zapta. Iz pouzdanih vrela znamo da su vitezovi bili pijani - (to je izgovarao veoma polako otežući svaki slog i pri tom dižući svoje bujne trepavice) - posvema pija-ani, kad je na njih navalio Bajazid.

- Nevjerojatno! - napomenu Radinović.

- Živa i potpuna istina! Kao što je Bog istinit!

- Sramota. Sramota i sablazan!
- zavikaše mnogi.

- Nečuvena sablazan! - nadoda još jednom "starac" Radin.

- Čujte me, uzvišena kraljice, i vi, druge svijetle i presvijetle, ponosne i preponosne, lijepe i prelijepe gospoje, i vi, uzmožna, dična, junačna i viteška gospodo, čujte mene, starog Vučihnu, koji se ne odlikuje ni desnicom ni pameću svojom, a ipak je u dugome vijeku svome oborio mnogo medvjeda i veprova, posjekao koje čislo junaka i mnogima koristio svojim svjetom. Poslušajte mene neuka i već malo nastrana starca!

- Vučihna neće nikad prestati s

titulama i hvalom sama sebe - prekide ga Kromirnjanin.

Vučihna ga ošinu svojim velikim okom, popi čašu vina, mljacnu jezikom i nastavi:



- Oprostite, kraljice Bosni, Usori, Srblijem i Dalmaciji, i vi, časne i prečasne supruge velslavnih i prepoštovanih vojvoda, velmoža i vlastelina naših - sunce i oči njihove, dike predične, evo me pometoše. I htjedoh odgovoriti njemu ja, koji doduše jesam priprost i bez svakog umišljenoga znanja, no pomislim: đak je vrag, nemoj imati s njim posla, ni općenja, ni preknadanja, ni dogovora - razgovora...

- In media res! Šta nam hoćeš reći, sijedi Vučihno? - prekide ga sada Hrvoje.

- Gospodaru Donjih krajeva, to jest u pravome smislu župe dubičke, župe vrbaške, župe sanske, župe mreenske, župe zemljaničke, župe vrbanjske, župe lučke, župe plivske i skopalj-

ske, vojvodo slavni, štitu kraljevstva našega, prvi nad prvima, jaki nad jakima, dobrostivi nad dobrostivima, ja ću vama i svima drugima točno i stvarno i posve sigurno kazati što mislim u pogledu stvari o kojoj ste govorili i koju ste pretresli, u kojoj se složili niste i nećete se složiti, jer da se složi u kojoj stvari, treba da je ona očita, to jest u oči da bode, a ta stvar po mome čednom sudu nije očita, to jest, jer ondje nismo bili, nismo je mogli svojim očima vidjeti...

- ... No sad će nam je on očito prikazati! - reče Jelena od Nelipića, žena Hrvojeva, jedva se suzdržavajući od smijeha.

Starac je pogleda i istrusi još jednu.

- To je isto, tj. ovi prigovori, baštinice Tvrtkova kraljevstva i Tvrtkova žezla, slavna nasljednice Kotromanića, i vi, ugledne, svake hvale predostojne gospođe, da, to je isto, tj. ovi prigovori, čujte, illustrissimi domini legati Ragusae Venetarumque, i vi prvaci kraljevstva slavna od davnina, potomci čuvenih djedova...

Batalo Santić dade rukom znak da stari ima već dosta u glavi. Vučihna ga pogleda, opet nagnu "kruglu", da naliže, no ona već bijaše prazna.

Nastavit će se...

IZBORNI STOŽER U ZOOLOŠKOM VRTU

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

A: Uh, uh! Što je to? Zar nisu prošle maškare g. Antica?

B: Jesu. Naravno. Zašto pitaš?

A: Što će Vam onda te maske? Majmunске.

B: Kakve maske? Gdje ti vidiš maske?

A: Oprostite g. Ustrajnić, ali Vi kao da imate majmunsko lice.

B: Ah, to. To te zbunjuje. Ništa osobito. Mali zahvat. Plastična operacija. Privremena. Djeluje tjedan dana.

A: Zbog majmunskog izgleda bili ste na plastičnoj operaciji? Nevjerojatno. Ne shvaćam. Što će Vam to?

B: Ništa posebno, kao što rekoh. Uskoro će izbori. Zove nas g. Milan Bandić u koaliciju. Idemo posjetiti njegov izborni stožer. Morali smo se dotjerati za tu prigodu. ... Sačekajte malo.

* * *

Milan Bandić: Zdravo g. Ustrajnić.

B: Dobar dan družo Bandiću. Lijepo izgledate. Ipak, očekivao sam gorilu ili orangutana, a ono vidim pravoga gibona.

Milan Bandić: Kaj se more g. Ustrajnić. Imam duge prste, pa mi trebaju i duge ruke. Ide to jedno s drugim. Kaj ne?

B: G. Kameni poznajete li druga Bandića?

A: Svakako. Gospodin Bandić nam pomaže dopunski zaraditi. Njegovi ljudi kod nas ostavljaju svoje zagrebačke novine. Kako čitatelji ne stignu doći po njih, to ih mi onda prodajemo. U niji tobože kao stari papir.

Svaka kuno dobro

dođe.

B: Nisam misli na to, nego na Vaš novinarski posao. Pođite s nama u Zoološki vrt.

A: Što ću tamo?

Milan Bandić: Dođite g. Kameni. Tamo se pripremamo za izbore. Lijepo se opustimo u našim majmunskim kavezima i ugodno radimo.

A: Zašto baš tamo?

Milan Bandić: Tražio sam uporno svoje korijene. Do ruku mi je došlo „Porijeklo vrsta“ Charlesa Darwina. Pročitao sam ha na mah i odmah shvatio. Preci su mi bili majmuni. Znači i ja sam majmun. Gdje mi je onda mjesto? Dakako, u Maksimiru.

B: Idemo ljudi. Družo Milane, nekako se još uvijek nisam navikao na rep. Penjanje po drveću

sam uhodao.

Milan Bandić: Budite uporni g. Ustrajnić. U početku sam i ja imao nezgrapnih kretnji.

U s -

četku sam i ja imao nezgrapnih kretnji.

No, sad sam pravi pravcati majmun. Kao ispod čekića. Ponosim se time što sam takav, kakav sam.

A: Ne ljutite se gospodo, ali ipak zasada ne bih u

kavez. Možda drugom zgodom.

B: Ništa, ništa! Pozdravite uredništvo. Navratite. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!



MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI



Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Žute štangice

Sastojine za tijesto:

25 dag glatkog brašna, 15 dag margarina, 8 dag šećera, 1 jaje,
malo limunove kore, 1/2 praška za pecivo i 0,5 dl mlijeka.

Sastojine za nadjev:

15 dag mljevenih badema, 15 dag šećera,
15 dag groždica, 1 dl mlijeka i
2 reda čokolade.

za preljev preko nadjeva:

3 jaja, 6 dag šećera i
6 dag brašna.



Izrada tijesta:

U 25 dag glatkog brašna umiješati (utruti) 15 dag margarina, 8 dag šećera, naribanu limunovu koru, 1/2 praška za pecivo. Dodati 1 jaje i 0,5 dl mlijeka, te zamijesiti tijesto. Tijesto razvaljati na veličinu tepsije. Tepsiju namastiti i pobrašniti. Staviti tijesto u tepsiju i premazati ga pekmezom od kajsi-ja.

Izrada nadjeva:

U vodi namočiti 15 dag groždica (neka stoji dok se tijesto ne zamijesi). U 1 dl mlijeka otopiti 2 reda čokolade. U posebnu posudu staviti 15 dag mljevenih badema, 15 dag šećera i 15 dag ocijeđenih groždica, izmiješati, te preliti s mlijekom u kojem je otopljena čokolada. Sve skupa dobro promiješati i razmazati po tijestu namazanom s pekmezom.

Izrada preljeva:

Izlupati čvrsti snijeg od 3 bjelanjka. Posebno, mikserom, izraditi 3 žumanjka, 6 dag šećera, malo naribane limunove korice, te umiješati 6 dag brašna. Na kraju dodati snijeg od bjelanjaka i lagano izmiješati, te preliti preko nadjeva.

Sve zajedno peći u pećnici zagrijanoj na 200° C oko 20-25 minuta dok ne porumeni.



Snimio: Matej Kristan Mirković

SVETOME ANTI PRIJE NJEGOVOG BLAGDANA

ZAPAMTI!

Moraš zaželjeti želju prije nego pročitaš pjesmu. I to je sve što moraš učiniti. Ovo je snažna molitva. Samo je pošalji četvorici ljudi i sreća im dolazi na četvrti dan.

Ne razbijaj ovaj lanac, molim te. Molitva je jedan od tri najljepša besplatna dara koje smo primili. Nema cijene, a nagrada je velika.

(Jesi li zaželio želju?) Ako ne zaželiš želju neće se ništa ostvariti. Posljednja prilika za želju.

Neka danas mir bude s Vama.

Neka tvoja vjera bude tvoja najjača snaga da si tamo gdje ti je suđeno biti.

Nemoj zaboraviti neograničene mogućnosti koje su rođene iz vjere.

Koristi darove koji su ti dani, i podijeli ljubav koja je dana tebi.

Budi čvrst u vjeri da si ti dijete Božje.

Dopusti da se njegova prisutnost utvrdi u tvome biću, i dopusti svojoj

duši slobodu da pjeva, pleše, časti i voli. To je On namijenio za svakog od nas.

Pošalji Ovo sedmorici ljudi u slijedećih pet minuta i tvoja želja će se ispuniti. Molim vratiti Ovo i natrag. Vidjet ćeš zašto.

Naja Šebalj, Zagreb
naja.sebalj@zg.t-com.hr

NE ŽELIMO PRIMATI GLASNIK

Poštovani,

molimo vas da nam više ne šalžete Glasnik

S poštovanjem

Vinka Jelić-Balta
Gradska knjižnica Čazma
gradska.knjznica.cazma@email.t-com.hr

NEKE SE STVARI MIJENJAJU DA BI SE UKINULE

Poštovani,

od kada ste prešli na novi način slanja Glasnika, ni-

sam ga u mogućnosti otvoriti. Ako je moguće molio bih da mi ga šalžete na stari način, a ako ne, više i ne morate. Ja uvijek imam osjećaj kako se neke stvari promijene da bi se mogle ukinuti. Nadam se da to nije slučaj kod vas.

S poštovanjem

Branko Hlevnjak
branko.hlevnjak@rgn.hr

PROMIJENILI SMO ADRESU

Molimo da GLASNIK ubuduće šalžete na adresu: *hss.nhi@gmail.com*. Vjerojatno vam je poznato da su se Hrvatska seljačka stranka BiH i Nova hrvatska inicijativa spojile u jednu političku partiju s nazivom HSS-NHI. Sjedište stranke je u Sarajevu, Titova 9a, a telefoni i faksovi su: 033/214-602 i 215-142.

Želimo vam puno uspjeha.

S poštovanjem,

Neda Pozderac, tajnica
hssbih@gmail.com

GLASALA BIH, ALI NE ZNAM ZA KOGA

Živim u Šibeniku, i glasala bih, ali ne znam za koga, uvijek isto svake godine, ali što vi kazete, moramo se udružiti, jer samo tako će nezavisni kandidati (za koje sam ja glasala prošle godine) i ostali koji "imaju smisla" dobiti šansu.

I ove godine ću najvjerojatnije glasati za Davora Živkovića iz Šibenika, to mi je susjed i znam točno što zastupa i sviđa mi se njegov način razmišljanja, a njegova borba i upornost da promijeni ovo "jedno te isto" mišljenje i stav naših vladajućih podobnih ljudi, je zavidljivoća.

Ja mislim da je sad ušao u Hrvatsku seljačku stranku, pa eto čisto da znate o kome se radi.

Pozdrav

p.s.:

Mislim da ovo što radite je odlično, samo nastavite tako.

Sandra
alhyra@yahoo.com

**OBAVIJESTI
PRIOPĆENJE**

za javnost Zvonka B. Ranogajca
"YouTube premijera"

U našoj se domovini Hrvatskoj tako malo i iskrivljeno zna o nama iseljenim Hrvatima.

Drugi redovito prikazuju veliki broj filmova, TV emisija i priloga o svojim iseljenicima i ratnim godinama i nižu laži, a čelni ljudi na vlasti u Hrvatskoj i hrvatska državna televizija HRT godinama sustavno ignoriraju više od 250 mojih filmova, televizijskih emisija, priloga i TV intervjuja proizvedenih i snimljenih u iseljenoj Hrvatskoj o iseljenim Hrvatima i njihovoj ulozi tijekom Domovinskog rata 1991.-1995.!

Dokumentacija u riječi i slici, u ovome slučaju moji mnogi filmovi, TV emisije, prilozi i TV intervjuji informiraju i dokazuju djela udruga i pojedinaca. Postojanje i dostupnost informacije su veoma značajni preduvjeti za svako društvo i njegov razvoj! Providnošću i milošću Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista i u Njegovo vrijeme, započinem s emitiranjem mnogih svojih uradaka proizvedenih i snimljenih u iseljenoj Hrvatskoj o iseljenim Hrvatima u razdoblju između 1974. i 2009. godine u na YouTube!

Moj prvi premijerni video na YouTube sadrži kratke isječke (9:45 min) jednoga dijela moje TV emisije: "Istina o ulozi iseljene Hrvatske tijekom Domovinskog rata 1991.-1995." na hrvatskom i engleskom jeziku. Video je uvodni dio u jedinstveno-dokumentarno-povijesnu TV seriju: „Iseljena Hrvatska - taj živi dio Hrvatskoga Naroda", a možete ga vidjeti na web adresi:

WWW.youtube.com/watch?v=P_FEzWXDD8

Konkretni i stvarni primjeri u TV seriji: „Iseljena Hrvatska - taj živi dio Hrvatskoga Naroda" djeluju snažnije i učinkovitije od priča i zapisa o iseljenim Hrvatima diljem Sjedinjenih Američkih Država i Kanade, njihovim vjerskim zajednicama i političkim, društvenim i športskim udrugama te o pojedinim ljudima-Hrvaticama i Hrvatima!

Poštovani, za domovinske i iseljene Hrvate, nepobitno je važnije ne ignorirati ovo moje priopćenje za javnost u odnosu na kako će nas Europa ocijeniti ili možda prihvatiti u svoju zajednicu, jer je riječ o budućim i toliko potrebnim bratskim odnosima i suradnji između domovinske i iseljene Hrvatske!

Zvonko B. Ranogajec
Kršćanski TV producent i
iskreni suradnik Glasnika.

HRVATSK I ULJUDBE NI POKRET

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković